

Uppenbarelseboken

Detta är Jesu Kristi uppenbarelse, som Gud gav honom, för att visa sina tjänare vad som snart måste ske. Han sände sin ängel och gjorde det känt för sin tjänare Johannes som har vittnat om Guds ord och Jesu Kristi vittnesbörd, allt vad han själv har sett. 1:1,2

Såsom hela bibelns alla böcker är Guds ord, så är också Uppenbarelsesboken Guds ord och Jesu vittnesbörd. Men Gud har tillägnat denna bok speciellt sina trogna tjänare predikanterna, som i sitt arbete att förkunna Guds rike på jorden behöver undervisning ifråga om Guds rike och dess öden i världen. Genom en ängel fick Johannes se hela uppenbarelsen, som han skulle skriva ner.

Såsom den andliga kärnan i Guds ord inte är tillgänglig för vanligt mänskligt förstånd utan Guds Ande, så är också Uppenbarelsesboken till stora delar en sluten bok tills Gud behagar ge sitt ljus över den bildrika texten. Gud varken döljer eller uppenbarar något utan avsikt. Jesu lärjungar frågade honom varför han talade till folket i liknelser. Matt. 13:10. Han svarade dem: Ni har fått nåden att förstå Guds rikets hemligheter. Men de andra får dem i liknelser, för att de ska se men ändå inte se och höra och ändå inte förstå. Luk. 4:10 f. Jes. 6:9. Gud förbehåller sig rätten att öppna sitt ord för vem han vill och när han vill, för att äran av det ska vara hans och ingen människas.

Salig är den som läser upp och saliga de som lyssnar till profetians ord och tar vara på det som står skrivet i den, för tiden är nära. 1:3

Johannes döparen och Jesus predikade: Omvänd er! Himmelriket är nära! Matt. 3:2, 4:17. Himmelriket var nära i och med att Jesus hade kommit. Ja, det var redan för handen, så att evangeliet förkunnades. Om vi läser vidare i uppenbarelsesboken, märker vi snart, att den tid som den handlar om redan är inne. Tiden när vi får läsa, lyssna och ta vara på budskapet i uppenbarelsesboken och vara saliga genom det, är också inne.

Eftersom ingen salighet ges utom genom evangeliet om Jesu frälsningsverk, följer därav att uppenbarelsesboken till innehållet och i grunden är samma evangelium som i bibeln i övrigt. Uppenbarelsesboken är profetia, vilket är detsamma som Guds ords förkunnelse, då någon förkunnar vad Gud har meddelat i syner, bilder eller ord. Om Gud av nåd behagar öppna uppenbarelsesbokens innehåll för oss, får vi vänta oss mycket mera än några förutsägelser av jordiska händelser, som det vid flyktig läsning ser ut att vara fråga om.

Från Johannes till de sju församlingarna i Asien. Nåd vare med er och frid från honom som är och som var och som kommer, och från de sju Andarna framför hans tron, 1:4

Sjutalet församlingar är valt med avsikt. Redan här börjar Gud undervisa oss om symbolspråket i Uppenbarelsesboken. Sjutalet används flitigt i Bibeln som symbol för frälsningen i Kristus. De sju församlingarna kan då översättas med Kristi församlingar, där hans frälsning har blivit förkunnad. Guds Ande får också sjutalet, eftersom han är den som förmedlar frälsningen åt världen, Joh. 16:14. 'framför hans tron' säger just detta.

Så är 'de sju Andarna' lika med Guds Ande, som inte är sju till antalet utan en enda i gudomen. I

fortsättningen betyder sjutalet alltså inte nödvändigtvis sju till antalet utan något som har med Kristi frälsningsverk att göra. Så är också de sju församlingarna symboliska för hela Kristi världsvida församling.

Tretalet i orden 'som är och som var och som kommer' är också flitigt använt i bibeln och syftar på den Treenige. Johannes säger här med tretalet vem som står bakom nåden och friden. Tretalet anger alltså i fortsättningen att något är givet av Gud.

och från Jesus Kristus, det trovärdiga vittnet, den förstfödde från de döda och härskaren över jordens kungar. Han som älskar oss och har löst oss från våra synder med sitt blod, 1:5

Uppenbarelseboken är en gåva från Fadern till Jesus, men det är samtidigt Jesu vittnesbörd. Och Jesus är trovärdig ifråga om det han vittnar, eftersom han som den förste har uppstått från de döda i en förhärligad gestalt och dels för att han själv styr de mäktiga på jorden. Benämningen jordens kungar står i Uppenbarelseboken allmänt för andliga ledare.

Jesus är inte bara den upphöjde härskaren, utan han står i en mycket nära relation till oss genom att han älskar oss, vilket han har bevisat genom att återlösa oss från våra synder med sitt blod. Vi får alltså se Uppenbarelsebokens innehåll som något han vill delge oss.

och gjort oss till ett kungarike, till präster åt sin Gud och Far, hans är äran och makten i evighetens evighet. Amen. 1:6

I bokens första vers sägs att budskapet är avsett åt Guds tjänare. Jesus har genom sitt frälsningsverk gjort oss till präster åt sin Gud och Far. Och som präster har vi till uppgift att förkunna Guds rike, vilket sammanfattat betyder frälsningen i Jesu blod. Vi är hans kungarike, där vi har samma domsrätt som han, nämligen genom evangelium, som blir människor till antingen frikännande eller fällande dom.

Äran för allt är Guds, inte till någon del vår, även om han tar oss i sin tjänst. Gud verkar allt i alla efter sin viljas behag. Ef. 1:11. Detta understryks med tvåtalet i 'evighetens evigheter' och ytterligare med ett Amen. Tvåtalet används i Bibeln som en symbol för sanning enligt regeln 'vad två människor vittnar är giltigt'. Joh. 8:17.

Uppenbarelsebokens budskap är riktat till oss i vår upphöjda ställning som Guds, den Högstes präster, som Gud har gjort oss till genom Jesu frälsningsverk. Då Gud själv erkänner oss som sådana, bör också vi anse oss vara det. Därigenom blir Gud ärad.

Se, han kommer med molnen, och varje öga ska se honom, även de som genomborrat honom. Och jordens alla stammar ska jämra sig för hans skull. Ja, amen. 1:7

Detta talade Jesus om också i sitt tal före sitt lidande, då han berättade för sina lärjungar hur han skulle komma tillbaka från de döda och sprida evangeliet om riket. Matt. 24:30. Att Jesus talar

på samma sätt här som då, tyder på att han åsyftar samma kommande till oss, nämligen genom evangelium, då det förkunnas. Moln betyder evangelium. Jesus kommer alltid på den andliga himlens moln till oss.

Moln används otaliga gånger i bibeln som ett uttryck för Guds barmhärtighet och nåd. I gamla testamentet talade Gud ofta genom ett moln för att skydda människorna för hans ansikte och hans krav på rättfärdighet. Jesus var själv detta moln. 2 Mos. 20:18-20, 2 Mos. 33:9. Men också i nya testamentet. Mark. 9:7.

Vem jämrar sig inte, när Människosonen visar sig som den som bar ens synder? Denna jämmer hördes också från folket, när aposteln Petrus predikade Kristus på pingstdagen. Det högg till i hjärtat på dem, och de frågade Petrus och de andra apostlarna: Bröder, vad ska vi göra? Apg. 2:37.

Jag är A och O, säger Herren Gud, han som är och som var och som kommer, den allsmäktige. 1:8

Detta är den Treeniges fullständiga symboliska namnteckning, niotalet, och hans underskrift till bokens företal. Att Gud inte har satt sitt namn på detta sätt i inledningen till någon annan bibelbok, måste indikera att Uppenbarelseboken inte kan vara ett tillägg till Bibeln, utan att den på något sätt behandlar ett väsentligt och övergripande ämne i hela Bibeln. Detta ämne kan då tänkas vara evangeliet eller Kristi rike på jorden.

A och o är den första och den sista bokstaven i det grekiska alfabetet. Jesus är begynnelsen och änden. Upp. 22:13. Allt är skapat genom honom och till honom. Han är till före allt, och allt hålls samman genom honom. Kol. 1:16,17.

Jesu symboliska namnteckning är sjutalet och finns i Upp. 22:13. 1)Jag är 2)A och 3)O, den 4)förste och den 5)siste, 6)begynnelsen och 7)änden.

Jag, er broder Johannes, som i Jesus delar lidandet och riket och uthålligheten med er, hade kommit till ön som kallas Patmos för Guds ords och Jesu vittnesbörds skull. 1:9

Gud hade styrt Johannes vägar till ön Patmos, för att han där skulle ta emot detta budskap, som är Guds ord och Jesu vittnesbörd, ditkommen eventuellt genom förföljelse på grund av det Guds ord och Jesu vittnesbörd som han hade predikat.

Lidandet är i första hand det lidande som varje sann kristen bär, medvetandet om egen syndfullhet, detsamma som Jesus avsåg med orden 'Den som vill följa mig, han må ta sitt kors på sig' (Mark. 8:34) d v s att utan bortförklaringar tro och erkänna vad Guds lag säger om oss, ett lidande som världen inte känner till. Men också alla prövningar genom 'djävulen och världen. Tretalet i 'lidandet och 2) riket och 3) uthålligheten' anger, att de alla är givna av Gud.

På Herrens dag kom jag i Anden och hörde en stark röst bakom mig, som en basun. 1:10

Det var ingen tillfällighet att Johannes kom i Anden på Herrens dag. Herrens dag är Jesu uppståndelses dag, då han hade lagt grunden till sitt rike. Anden, som Johannes kom i, var Guds Ande, som tog Johannes' sinnen i anspråk och lät honom höra och se det som han skulle föra vidare i skriftlig form.

Den starka rösten är ett uttryck för Sanningen. Guds sanning är starkare än lögnen, likasom "ljuset lyser i mörkret, och mörkret inte har övervunnit det". Joh. 1:5. Basunen användes i biblisk tid vid kungörandet av mycket viktiga meddelanden. Ordet 'basun' förekommer i Bibeln syftande på Sanningen, nämligen evangeliet. Jesus är själv Sanningen om Gud och hans rike.

Att Johannes hörde rösten bakom sig är betecknande för oss människor, som av naturen står med ryggen mot Gud. Det som får oss att vända oss åt rätt håll är Guds röst genom Ordet.

"Skriv ner i en bokrulle vad du ser och skicka den till de sju församlingarna i Efesos, Smyrna, Pergamon, Tyatira, Sardes, Filadelfia och Laodicea." 1:11

Orternas särdrag och namnens betydelser står i överensstämmelse med deras ordningtals symboliska betydelser:

I brevet till Efesus, med ordningstalet ett (= Kristus) och ortnamnets betydelse 'åtråvärd', talas om att vår första kärlek måste vara Kristus.

I brevet till Smyrna, med ordningstalet två (= sanning och sann) och ortnamnets betydelse 'myrra' (symbol för sanning), talas om att vara sanningen trogen.

I brevet till Pergamus, med ordningstalet tre (= från Gud) och ortnamnets betydelse 'borg', lovar Herren att strida för församlingen.

I brevet till Tyatira, med ordningstalet fyra (= världen) varnas för att låta världens väsen få intrång i församlingen.

I brevet till Sardes, med ordningstalet fem (= förgängelse och död) uppmuntras vi till att styrka det som är nära att dö.

I brevet till Filadelfia, med ordningstalet sex (= människan) talas om evangeliet som människans enda möjlighet till frälsning.

I brevet till Laodicea, med ordningstalet sju (= Anden) talas om nödvändigheten att få Andens ögonsalva för att kunna se sanningen om sig själv.

Herren Jesus har valt församlingarna med omsorg för att få fram sitt budskap genom ortnamnens betydelser. Han vill uppmuntra sina förkunnare och deras församlingar och alla sina lärjungar på jorden i fråga om dessa punkter:

- 1) att förbli i Kristi kärlek,
- 2) att vara Kristi lära trogna,
- 3) att strida mot satan,
- 4) att vara vaksamma mot världens väsen,
- 5) att styrka det svaga,
- 6) att hålla fast vid evangeliet
- 7) att söka Andens ljus till att känna sig själv rätt.

Jag vände mig om för att se rösten som talade med mig. Och när jag vände mig om, såg jag sju ljusstakar av guld. och mitt bland ljusstakarna en som liknade en människoson, klädd i en hellång dräkt och med ett bälte av guld runt bröstet. 1:12,13

Johannes tyckte att han såg en som liknade en människoson, men senare i samma kapitel ger sig Jesus till känna för Johannes, inte som Människosonen i sin förnedring utan som den uppståndne och förhärligade. Guld är en symbol för både renhet och oförgänglighet. Det gyllene bältet kring bröstet talar om en kärlek som är ren från all egoism och egen vinning. Den är också likt guldets bestående och oföränderlig. Den prövades i lidande intill döden för oss, då vi var hans fiender, och den består evigt.

Jesus säger också senare i kapitlet, att de sju gyllene ljusstakarna är församlingar. Sjutalet påminner oss om Jesu frälsningsverk. Församlingarna har fått del av frälsningen genom Jesu blod och har så blivit rena från synd och genom tron fått del av evigt liv.

Jesu hellånga dräkt talar om hans fullständiga rättfärdighet. Han var gjord till syndare, då våra synder blev lagda på honom, men genom sin död led han straffet för våra synder, och Gud förklarade både honom och oss rättfärdiga genom att uppväcka honom från de döda.

Att höra Jesus tala är att se hans osjälviska och eviga kärlek till oss och att se oss själva i hans återlösta församling som rena och rättfärdiga från all synd genom hans blod.

Hans huvud och hår var vitt som vit ull, som snö, och hans ögon som eldslågor. 1:14

Vit färg betyder renhet och rättfärdighet. Kom, låt oss gå till rätta med varandra, säger Herren. Om än era synder är röda som scharlakan ska de bli vita som ull. Jes. 1:18. Jesus är helt utan synd. Huvudet står för tanke och beslut. Herre, jag vet, att dina domar är rättfärdiga. Ps. 119:75.

Eld står i bibeln för sanning. Jesus är Gud och ser allt. Men när han ser på oss, kommer han ihåg vad han har gjort för oss. Han ser oss inte som fördömelsevärda syndare, utan som rentvättade i hans blod, rättfärdiga och heliga. Hans blick är inte vass utan mild. Den är full av gudomlig kärleks eld.

Hans fötter liknade skinande brons som glöder i smältugnen, och hans röst var som dånet av väldiga vatten. 1:15

Babyloniens kung Nebukadnessar hade en dröm. Han såg en stor staty, symbolisk för ett stort rike. Dan. 2. En sten som kastades på statyns fötter fick statyn att falla eftersom fötterna var delvis av lera. Gud skapade människan av jordens stoft, och hela mänskligheten föll i synd. Men efter det riket skulle ett annat, ett bestående och evigt rike komma.

Jesu rike faller inte, trots att det befinner sig i strid med lögnens makter. Det glänser likt skinande brons i smältugnens hetta. Det kan inte falla, eftersom det har sin grund i den fullbordade frälsningen. Även om bergen viker bort och höjderna vacklar, så ska min nåd inte vika

från dig eller mitt fridsförbund vackla, säger Herren din förbarmare. Jes. 54:10.

Jesu röst är evangeliets röst, som är den kristallklara och mäktiga flod av livets vatten, som rinner ut från Guds och Lammets tron. Upp. 22:1. Det är budskapet om syndernas förlåtelse och Guds nåd åt hela världen genom Jesu utgjutna blod.

I sin högra hand höll han sju stjärnor, och ur hans mun kom ett skarpt tveeggat svärd, och hans ansikte var som solen när den skiner i all sin kraft. 1:16

I vers 20 säger Jesus, att de sju stjärnorna är församlingarnas änglar, Guds sändebud med uppgift att förkunna evangelium. Jesus håller dem i sin högra hand, den välsignande och bevarande handen.

Det tveeggade svärdet är Guds ord, som är skarpare än alla andra svärd och genomtränger tills det skiljer själ och ande, led och märg, och det dömer över hjärtats uppsåt och tankar. Hebr. 4:12.

Jesus kallas rättfärdighetens sol. Mal. 4:2. Den rättfärdighet, som han vann åt oss genom sitt lidande och sin död, strålar från evangeliet över hela världen.

När jag såg honom, föll jag ner som död vid hans fötter. Men han lade sin högra hand på mig och sade: "Var inte rädd. Jag är den förste och den siste, 1:17.

Jesu renhet är bländande och förskräckande för oss syndare. Profeten Jesaja uttrycker det: "Ve mig, jag förgås! För jag är en man med orena läppar och jag bor bland ett folk med orena läppar, och mina ögon har sett kungen, Herren Sebaot." Jes. 6:5.

Men vi har egentligen ingen orsak att vara rädda, för Jesus är den förste av oss alla som har uppstått från de döda, rättfärdiggjord från våra synder, som han bar i sin kropp. I hans rättfärdighet är också vi rättfärdiga. Han är också den siste som bar våra synder i sin kropp. Genom hans död är synden borttagen från oss alla.

Jag är den levande. Jag var död, och se, jag lever i evigheters evighet. Och jag har nycklarna till döden och helvetet. 1:18

Jesus är livet för allt skapat. Genom honom och till honom är allt skapat, och allt hålls samman genom honom. 1 Kol. 15 f. Han dog för våra synders skull men uppstod och lever evigt. I hans liv har också de evigt liv som tror på honom.

Jesus har genom sin död gjort slut på döden och fört fram liv och odödlighet i ljuset genom evangeliet. 2 Tim. 1:10. Jesus tog del av kött och blod, för att genom sin död göra den maktlös som hade makt över döden, alltså djävulen, och befria alla dem som av rädsla för döden levt i slaveri hela sitt liv. Hebr. 2:14,15.

Skriv nu ner vad du har sett och vad som är och vad som ska ske efter detta. 1:19

Johannes hade nu sett Jesus sådan han är i ljuset av evangelium om honom och hans verk. 'Vad som är' är en i Frälsarens person rättfärdiggjord värld, ett nådens rike och en nådig Gud. 'Vad som ska ske efter detta' är det som ska ske på grund av Jesu fullbordade frälsningsverk, nämligen när det förkunnas för världen.

'Efter detta' är således inte räknat från dagen då Johannes fick uppdraget, utan räknat från himmelrikets grundande i Jesu död. Det visar sig framdeles i hela bokens innehåll, att 'efter detta' inte har något med tid att göra, utan bara anger, att Jesu frälsningsverk har obevekliga följder närhelst och varhelst det förkunnas för världen.

Johannes skulle ännu få se i bilder 'vad som ska ske efter detta', nämligen frälsningsverkets konsekvenser och hur evangeliet om detta kommer att bli mottaget i människors hjärtan - eller förkastat. Jesu rike ska upprättas bland människorna, men det kommer också att möta motstånd på olika sätt och bli angripen på alla sidor.

Detta är hemligheten med de sju stjärnorna som du såg i min högra hand och de sju ljusstakarna av guld: de sju stjärnorna är de sju församlingarnas änglar, och de sju ljusstakarna är de sju församlingarna. 1:20

Här sägs vad ljusstakar och stjärnor står för härefter i boken. Samtidigt är det en fingervisning om att bokens egentliga innehåll är framställt genom symboler och bilder med särskilda betydelser. Det går inte att förstå bokens innehåll på annat sätt än via symbolernas eller bildernas betydelser.

Sjutalet är en av Jesu symboliska namnteckningar, Upp. 22:13, och är en hänvisning till frälsningen i Kristus. Sju ljusstakar är då lika med Kristi församlingar, och sju stjärnor lika med Kristi sändebud. Att ljusstakarna är av guld betyder, att Kristi församling är ren från synd och evigt bestående, inte den yttre organisationen utan som en del i Kristi himmelska rike genom rätt förkunnelse av evangelium.

Skriv till ängeln för församlingen i Efesos: Så säger han som håller de sju stjärnorna i sin högra hand, han som vandrar bland de sju ljusstakarna av guld: 2:1

Jesus presenterar sig ofta genom något som han gör, för att vi ska lära oss att känna igen honom på det sättet. Det är ju också genom att läsa om hans gärningar för oss som vi blir bekanta med honom. Här nämner han sin omsorg om sina församlingar och församlingstjänare. Föreståndaren i Efesos bör ta det som ett personligt tilltal.

Jesus går omkring bland ljusstakarna, som är hans församlingar d v s han är närvarande i sitt rike varhelst hans ord förkunnas och syndernas förlåtelse utdelas. 'Där två eller tre är församlade i mitt namn, där är jag mitt ibland dem'. Matt. 18:20.

Jag känner 1) dina gärningar, 2) ditt arbete och 3) din uthållighet. Jag vet att du inte kan tåla onda människor. 4) Du har prövat dem som kallar sig apostlar men inte är det, och 5) du har funnit att de är lögnare. 2:2

Denne församlingstjänare är ett föredöme för andra i många stycken. En församlingstjänare ska inte bara själv predika den enda rätta läran utan också noga pröva de talare som uppträder i församlingen. Är de sända av Gud och talar hans ord, eller förleder de församlingen med falsk lära? Församlingstjänaren i Efesus' sköter sitt uppdrag väl efter den nåd som är honom given. Han är uthållig och ger inte avkall på någon punkt i bekännelsen.

Men femtalet i uppräkningslistan anger, att allt detta ändå är helt otillräckligt och innebär andlig död för personen ifråga, om han inte kan presentera något bättre. Jesus talar om församlingstjänarens egna gärningar. Mannen hade tydligen börjat räkna med dem som meriterande inför Gud. Men alla våra egna gärningar är syndbefläckade och har varit orsak till Jesu lidande på korset.

Ja, du är uthållig och du har uthärdat mycket för mitt namns skull utan att tröttna. Men jag har en sak emot dig: att du har övergett din första kärlek. 2:3,4

Den i och för sig goda tjänst som församlingstjänaren utförde i sin församling var för dennes eget vidkommande idel egenrättfärdighetsgärningar. Han borde inse att han är på en ond väg och förstå att han är beroende av Frälsarens kärlek. Med den insikten som grund skulle hans gärningar ha varit Gud behagliga.

Det är en god sak att vara uthållig i lidandet för Jesu namns skull, men man får inte räkna det till godo åt sig själv och glömma Jesus och hans gärning för oss. Om vi har mött Jesus i hans lidande för oss, då är han vår första kärlek, som vi behöver återvända till. Vi behöver dra oss till minnes vad vi har åsamkat honom med våra synder och egna gärningar, så att det blir oss kärt att få höra honom förlåta oss allt.

Kom därför ihåg varifrån du har fallit, och vänd om och gör dina första gärningar. Annars, om du inte vänder om, kommer jag till dig och flyttar din ljusstake från dess plats. 2:5

Våra första gärningar är att tro på Herren Jesus. Denne församlingsföreståndare hade börjat tro på sig själv och sina egna möjligheter att klara sig inför Guds ögon. Det går så lätt att börja jämföra sig med andra syndare, men Gud fordrar mycket mer än så. Vi får be att han visar oss hur bedrövligt det är ställt med oss innerst i hjärtegrunden, så att vi förstår att vårt enda hopp är Jesus och frälsningen i hans blod.

Församlingsföreståndaren måste vända om från tron på sig själv till tron på Jesus, annars har han inget evangelium att ge vidare åt sin församling. En god människa bär fram det som är gott ur sitt hjärtas förråd, och en ond människa bär fram det som är ont. Vad hjärtat är fullt av, det talar munnen. Luk. 6:45. Om församlingen inte får den näring från evangeliet som den behöver, går det illa. Men Herren Jesus ser till att Hans rike inte går under. Han kan flytta ljusstaken.

Men den fördelen har du, att du hatar nikolaiternas gärningar som också jag hatar. 2:6

I brevet till Smyrna framgår, att 'nikolaiternas gärningar' i grunden var frukter av en lära, som var densamma som Baalam eller Bileam på sin tid hade gjort sig till tolk för. Bileam skaffade sig lekamlig vinning på sin profetgåva och förledde israeliterna att delta i Baalsdyrkarnas offermåltider och otukt. 2 Petr. 2:15. Jud. v. 11.

Nikolaiterna ansåg synbarligen att det inte var någon synd att ta del i hedningarnas levnadssätt. Efesus' församlingsföreståndare kunde inte tåla ett sådant haltande. Den som har en kristen tro bör också helhjärtat leva efter den. Hat är legitimt och gott, då det gäller falsk lära. Den som hatar falsk lära avslöjar därmed, att han är trogen sanningen. Jesus uppmuntrar församlingstjänaren att vara den sanna läran trogen.

Du som har öron, hör vad Anden säger till församlingarna! 2:7a

Här anges att de sju breven ska ses som ett enda brev till alla och envar, som har förmåga att uppfatta andligt tal. Ingen människa har av födelsen ett öra för Guds Andes tal. Vi är födda som andligen döda, och de döda hör ingenting. I likhet med det judiska andliga ledarskapet förblir de flesta i sitt döda tillstånd.

Men den som av Guds barmhärtighet har genom evangeliet fått ett andligt öra, må skatta sig lycklig och prisa Gud. Det är en stor gåva från honom. Ingen människa kan väcka upp sig själv ur den andliga dödens dvala. Men Gud gör det genom evangeliets förkunnelse efter sin barmhärtighet och sitt goda behag. Matt. 16:17.

Åt den som segrar ska jag ge att äta av livets träd som står i Guds paradis. 2:7b

Enligt bibelns och vår lutherska lära segrar egentligen ingen människa, utan Gud för oss till seger genom att ge oss upplysning om vår delaktighet i Kristi seger. Den som har fått nåden att tillägna sig Kristus och hans rättfärdighet genom tron, har tagit vara på budskapet om Kristi seger och är då en segrare över alla sina synder, all sin egenrättfärdighet. Den som segrar är alltså den som har del i Kristi seger genom tron, eller kort och gott den som tror. Alltså infaller segrandet för oss redan här i tiden.

Denna mening är ett exempel på hur vanliga ord och uttryck i fortsättningen symboliserar motsvarande ting och företeelser i den andliga världen, i Kristi himmelrike på jorden. Ett träd är i bibliskt språkbruk en enskild person. Livets träd är Jesus. Här i tiden får vi genom tron äta av livets träd, som är Jesus i hans egenskap av nådens och gåvorättfärdighetens ord. Och Jesus finns mitt i sitt rike, där hans evangelium förkunnas. Därav får hans rike benämningen 'Guds paradis'. Edens lustgård var ett jordiskt paradis på jorden, men Kristi rike är ett himmelskt paradis på jorden. Den som genom tron har tagit del av Kristi seger har genom Guds Ande i evangeliet kommit fram till livets träd i paradiset. Ätandet av livets träd uttrycker Jesus med orden 'Den som äter mitt kött och dricker mitt blod, han har evigt liv'. Joh. 6:54.

Och skriv till ängeln för församlingen i Smyrna: Så säger den förste och den siste, han som var död och som lever igen. 2:8

När Jesus här presenterar sig som 'den förste och den siste', är det fråga om ett direkt citat från Jes. 44:6. Jesus visste väl vad församlingstjänaren kände till från de heliga skrifterna. Versen lyder i sin helhet: 'Så säger Herren, Israels konung, och hans förlossare, Herren Sebaot: Jag är den förste och den siste, och förutom mig finns ingen Gud.' Här påpekar Jesus också att han är Gud själv.

Efter hänvisningen till skrifterna nämner Jesus sig också som den person i nytestamentlig tid, som profetierna åsyftar: 'han som var död och har fått liv igen.' Jesu hänvisande till skrifterna var till styrka för församlingstjänarens tro. På samma sätt var det just undervisningen i skrifterna som till sist fick Jesu lärjungar övertygade om att det var han själv som stod där livslevande framför dem uppstånden från de döda. Före det var det omöjligt för dem att fatta det. Luk. 24:25-27,45. Att gå till skrifterna gäller som allmän regel. Gud har bestämt, att tron ges genom Ordet, läst eller predikat.

Jag känner ditt lidande och din fattigdom, men du är rik, och hur du hånas av dem som kallar sig judar men inte är annat än en Satans synagoga. 2:9

Denne församlingstjänare var en om vilken Jesus säger: 'Saliga är de som är fattiga i anden, för dem tillhör himmelriket. Och saliga är de som sörjer, (nämligen över sin andliga bristfullhet,) för de ska bli tröstade'. Matt. 5:3,4. Publikanen i templet, som slog sig för sitt bröst och sade: 'Gud, förbärma dig över mig syndare', var också en sådan. Luk. 18:13.

Visserligen blir man inte rik av fattigdom, men då man inte har egna andliga förtjänster utan är beroende av Guds nåd, är man rik. Han ger nämligen sin nåd i rikt mått åt alla behövande, och hans nåd är gudomlig och varar i evighet. Den bedrövelse eller sorg man känner över egen synd och brist blir sedan dubbelt tyngre om andra människor tar sig för att påpeka ens fel. Församlingsföreståndaren i Smyrna var omgiven av sådana människor.

Gud säger om genom Jesaja om dem som hånade församlingstjänaren: 'Detta folk ärar mig med sina läppar, men deras hjärtan är långt ifrån mig.' Jes. 29:13. Aposteln Paulus säger vem som är en rätt jude: Jude är man i sitt inre, och hjärtats omskärelse sker genom Anden och inte genom bokstaven (lagen). Då får man sitt beröm inte av människor utan av Gud. Rom. 2:29.

Var inte rädd för vad du ska få utstå. Se, djävulen kommer att sätta några av er i fängelse för att ni ska prövas, och ni kommer att lida i tio dagar. Var trogen intill döden, så ska jag ge dig livets krona. 2:10

Det är av Gud bestämt, att alla som ska in i hans rike måste prövas, för att det ska bli uppenbart vad som är Guds och vad som är från människor. Om någons andliga liv är byggt på mänskliga strävanden, går det under, men om det har sin grund i Kristi lära, består det prövningen. Matt. 15:13. Eftersom denne församlingstjänare hade tagit vara på Herrens ord och behållit det som

sin styrka, behövde han inte frukta för prövningar.

Den som inte klart tar avstånd från villoläror, blir inte utsatt för världens misshag. Därför är det ett gott tecken och ett resultat av Guds nåd att få bli prövad. Jesus säger: 'Saliga är de, som lider förföljelse för rättfärdighets skull, ty dem hör himmelriket till'. Matt. 5:10.

Ordet 'dagar' används i Uppenbarelseboken symboliskt för det timliga livet beträffande var enskild människa, och talet 10 betecknar något fullständigt. Tio dagar betyder således hela det timliga livet. Denna innebörd av 'tio dagar' står i samklang med orden 'intill döden'. Förföljelsen från djävulens, världens och det egna köttets sida upphör inte så länge man håller fast vid Kristi lära.

Krona är ett tecken för kungavärdighet. Troheten till evangeliet, Kristuskonungens lära, ger den värdigheten. Herren säger inte, att församlingstjänaren skulle få livets krona som belöning för troheten. Ingen människa kan av sig själv prestera trohet mot Gud och hans ord, utan hans lära är den kraft som uppehåller troheten.

Du, som har öron, hör vad Anden säger till församlingarna! Den som segrar ska inte skadas av den andra döden. 2:11

Den som segrar är den som har del i Kristi seger genom tron, eller kort och gott den som tror. Tvåtalet är i Bibeln en symbol för sann. Med den betydelsen av ordet 'andra' är det inte fråga om en andra död efter en första död, utan om en egentlig död.

Den på Kristus troende dödas ifråga om sin gamla onda natur varje dag av evangeliet, och hon måste också vanligen genomgå den lekamliga döden, men hon drabbas inte av någon egentlig död, varken andlig eller evig, utan hon har evigt liv. Jesus säger: 'Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig, han ska leva, om han än dör. Och var och en som lever och tror på mig, han ska aldrig någonsin dö.' Matt. 11:25,26.

Och skriv till ängeln för församlingen i Pergamon: Så säger han som har det tveeggade svärdet: Jag vet var du bor, där Satan har sin tron. Och du håller fast vid mitt namn och har inte förnekat tron på mig, inte ens under dagarna då Antipas, mitt trogna vittne, blev mördad hos er där Satan bor. 2:12,13

Redan här i inledningen antyder Jesus genom att nämna Ordets tveeggade svärd, att det han vill säga gäller att strida med detta svärd. Missförhållandena i församlingen i Pergamon tog sig mycket tydliga uttryck. Satan har ställt sin tron d v s tagit sig makt mitt i församlingen. Satan hade tagit församlingen till den grad i sitt våld, att han hade fått dem att dräpa ett av Herrens trogna vittnen.

Satan har sin tron där han har trogna undersåtar. Många menar sig vara rätt troende kristna utan att vara det. Sådana finns där Guds ord förkunnas. Deras muns tal är förvillande likt de troendes, men innerst hos dem, där andens fattigdom borde finnas, sitter jaget orubbat. Ankla-

gelsor om sådant resulterar i våldsamma reaktioner, till och med sådana som mordet på Antipas. Orsaken är att Guds lag och Jesu död för vår synd - om de tas på allvar - slår sönder allt vad dessa människor har byggt upp av egen rättfärdighet. Efter detta konstaterande om församlingens tillstånd säger Herren några uppskattande ord till församlingstjänaren angående hans ståndaktighet, att han under allt ändå hade hållit fast vid Herrens namn och varit ståndaktig i tron på honom.

Men jag har en sak emot dig: att du har några där som håller fast vid Bileams lära, han som lärde Balak att göra en fälla för Israels barn, så att de åt kött från avgudaoffer och var otrogna. På samma sätt har också du några som håller fast vid nikolaiternas lära. 2:14,15

Jesus påminner församlingstjänaren om händelser som omnämns i 4 Mos. 25:1 f. och 31:16. Israeliterna hade då haft samröre med andra folks kvinnor, och genom dessa främmande kvinnors påverkan hade de också varit med vid ätandet av köttet från avgudaoffren. Baalams tid var nu för länge sen förbi, men samma fenomen gick igen hos nikolaiterna, som hade etablerat sig i Pergamus församling.

Otukt och att vara otrogen motsvarar enligt biblisk symbolik anammande av falsk lära, det vill säga otrohet mot Gud och hans lära. Ätande av kött från avgudaoffer innebär då samröre med anhängare av falsk lära. Det kan ha varit så, att man hade vant sig vid dessa bileamiter och nikolaiter och inte såg i dem något större hot mot församlingens lärolinje. Man tog inte omsorgen om deras själar på allvar och insåg inte att deras lära kunde sprida sig och förföra ännu fler.

Vänd därför om! Annars kommer jag snart till dig och strider mot dem med min muns svärd. 2:16

Det var inte nog med att församlingstjänaren för sin egen del var renlärig och kvar i tron och talade evangelium. Han skulle också ta sig an villolärarna och förmå dem att antingen överge sin villolära eller förstå att lämna församlingen. Han skulle använda det tveeggade svärdet.

Församlingstjänaren hade kanhända inte använt ordets svärd på ett sådant sätt, att de förvillade hade förstått att han talade till dem. Vi känner igen detta. Vi kan tala och skriva i allmänna ordalag om vad som är rätt, men vi vågar inte utpeka vad som är mot Guds vilja.

Följden av vår flathet är den att folket småningom inte vet vad de ska tro på. De går hit och dit. De falska lärorna är visserligen uppenbara för dem som känner igen dem, men för dem som inte gör det, krävs det undervisning, för att de ska veta vad det är fråga om. Att säga sanningen leder till konfrontation, men Herren är bestämd på den punkten: Gör bättring!

Efter denna skarpa förmaning ger Herren också ett tröstens ord. Om församlingstjänaren inte förmår efterkomma förmaningen, lovar han själv komma och strida mot villolärarna med Ordets svärd.

Du som har öron, hör vad Anden säger till församlingarna! Den som segrar ska jag ge av det dolda mannat. Jag ska ge honom en vit sten, och på den stenen är skrivet ett nytt namn som ingen känner utom den som får det. 2:17

Var och en som är Jesu och hans apostlars undervisning trogen, är segervinnare för tid och evighet. Här beskriver Herren vad denna undervisning, den rätta läran, åstadkommer: Man får del av det fördolda mannat, syndernas förlåtelse, som inte de förvillade kan se eller förstå eller njuta av, eftersom de inte heller ser sig själv som de syndare de i verkligheten är.

Man får Kristi rättfärdighet, som här symboliseras av en vit sten. Den vita stenen användes vid grekiska domstolar som en symbol för en frikännande dom (Studiebibeln band IV s 769 och Illustrerat bibellexikon band 6 s 223), i motsats till en svart sten, som betecknade en fällande dom. Den som segrar, genom att inte tumma på Jesu och hans apostlars lära utan ta den till sig, honom ska Herren alltså frikänna som rättfärdig - inte för det goda att han gör så, utan för evangeliets skull, som han tror och bekänner.

Herren ska också ge ett nytt namn skrivet på stenen. Ett namn i biblisk mening betecknar någons egenskap eller uppgift. Vårt gamla namn är 'syndare', men vårt nya namn är 'rättfärdig' och 'Herrens egen'. Det nya namnet eller identiteten känner bara Herren och den som får den. Världen vet inte vem som är Herrens egen. Men den som är trogen Herrens ord vet det för sin egen del och är viss om det.

Och skriv till ängeln för församlingen i Tyatira: Så säger Guds Son, han som har ögon som eldslågor och fötter som skinande brons: Jag känner 1) dina gärningar, 2) din kärlek och 3) din tro, 4) ditt tjänande och 5) din uthållighet, och jag vet att dina sista gärningar är fler än de första. 2:18,19

Här demonstreras innebörden av talsymbolen fem, ofullkomligheten, i motsats till talet tio, som står för fullständighet och fullkomlighet. Inför Jesu genomträngande blick är de uppräknade förtjänsterna otillräckliga, eftersom församlingstjänaren felar ifråga om att upprätthålla församlingstukten.

Satsen 'dina senaste gärningar är fler än dina första' är symbolisk för ett annat innehåll än det ordagranna. Gud dömer inte efter hur många gärningar människan gör, utan efter om människans gärningar är hennes egna ofullkomliga gärningar eller om de är Kristi gärningar, som hon har tillägnat sig genom tron på honom.

Ordet 'första' är en av Jesu talsymboler, och 'de första gärningarna' är Jesu gärningar. 'Dina senaste' är församlingstjänarens egna gärningar, som han tydligen hade börjat anse tillräckliga. Dessa var visserligen många och i och för sig goda, men hur många våra egna gärningar än är, är de otillräckliga inför Gud.

Men jag har en sak emot dig: att du tolererar kvinnan Isebel, hon som kallar sig profetissa och undervisar och förleder mina tjänare till att vara otrogna och äta kött från avgudaoffer.

2:20

En församlingstjänare ska inte bara predika Guds ord i allmänna ordalag, utan peka ut villfarelserna och hindra deras anhängare att ta sig talan i församlingen. Isebel var i Gamla testamentet konung Ahabs hustru (1 Kon. 16:31), genom vilken Baalsdyrkan kom in i kungahuset. Denna GT:s Isebel och hennes gärningar fungerar här som en beskrivning av situationen i Tyatira församling, där det förekom avfall från Herren och hans ord.

Avgudadyrkan kallas i Bibeln för otukt, nämligen Guds folks otrohet i förhållande till Gud. Ätandet av kött från avgudaoffer nämns här skilt, eftersom det inte i och för sig var detsamma som avgudadyrkan. Men man åt köttet i avgudahuset och exemplet kunde bli till fall för andra, som inte var befästa i den kristna tron. 1 Kor. 1 f.

Liksom otukt är avgudadyrkan bör också 'kött från avgudaoffer' ses symboliskt för något andligt. Denna Isebels efterföljare stoltserade tydligen i andanom med sin predikoförmåga, och de som gärna hörde på henne var de som 'ät köttet från hennes avgudaoffer'. Att denna Isebel uppträdde som lärare och förledde förkunnarna till otrohet mot Gud, säger att det i grunden var fråga om avfall ifråga om läran. Här säger Herren Jesus själv vad Aposteln Paulus skriver: kvinnorna får inte tala i församlingarna. 1 Kor. 14:34.

Jag har gett henne tid att omvända sig, men hon vill inte omvända sig från sin otrohet. Nu lägger jag henne på sjukbädden, och de som är otrogna med henne ska få svåra plågor om de inte omvänder sig från hennes gärningar. Jag ska döda hennes barn, och alla församlingarna ska inse att jag är den som rannsakar hjärtan och njurar. Och jag ska ge åt var och en av er efter hans gärningar. 2:21-23

Eftersom församlingstjänaren var försumlig, tog Herren själv sig an sin församling. Han lämnade inte sina trogna utan undervisning om sanningen. Isebels efterföljare kommer att bli snärjda i sin egen villfarelse och de som följer henne kommer i stor nöd, inte i timlig eller lekamlig sådan som varar bara en tid, utan i en andlig dödsnöd. 'Hennes barn' är de som har anammat hennes villoläror. De kommer att dö en andlig död som är värre än den lekamliga, eftersom dess fortsättning är den eviga döden.

Herrens egna som är hans ord trogna, kommer att se hur Herren med sitt ord delar människorna i två läger: de som tror honom och de som inte gör det. Och han ska ge dem efter deras gärningar d v s efter deras tro eller det som de förlitar sig på: den som håller sig till Kristi gärningar, blir frälst från Guds vrededom, men den som håller sig till sina egna gärningar blir dömd efter dem.

Men till er andra i Tyatira, ni som inte har den läran och inte har lärt känna Satans djupheter, som man kallar det, till er säger jag: Jag lägger inte på er någon annan börda. Men håll fast vid det ni har tills jag kommer. 2:24,25

Det fanns också människor med andlig klarsyn i Tyatira. Dessa såg förvillelsorna som satans verk. Villolärer brukar framställas djupsinnigt med lärda resonemang på ett förnuftsmässigt övertygande sätt. Man använder bibelns uttrycksätt men inlägger i orden en förvillande lik men ändå annan betydelse. Man avfaller från sanningen på samma sätt som en gång Adam och Eva i Edens lustgård genom att ifrågasätta den exakta betydelsen av Kristi ord.

Aposteln Paulus kallar sådana djupheter tomma ord och varnar för dem: Låt ingen bedra er med tomma ord, ty för sådana synder kommer Guds vrede över de ohörsamma. Ef. 5:6. Paulus avser inte något barnligt joller, utan tomma ord i form av slugt genomtänkta formuleringar, med vilka man frestar Gud och drar över sig hans vrede.

Det ni har är Kristi lära. De skulle hålla fast vid hans ord och stå emot anfallen från dem som resonerar utifrån förnuftets falska förklaringar av gudsordet. Det skulle de göra ända tills han kommer för att hämta hem sina trogna från detta andliga stridsfält på jorden.

Den som segrar och håller fast vid mina gärningar ända till slutet, honom ska jag ge makt över folken. 2:26

Här nämner Herren Jesus vad vi behöver hålla fast vid för att bli frälsta, nämligen hans gärningar i motsats till våra. Jesu gärningar är vad han har gjort för oss som vår ställföreträdare, då han tog bort vår synd genom att uppbära dess straff och därigenom skänkte oss rättfärdighet, en skuldfrihet som gäller inför Gud. Att hålla fast vid dessa Jesu gärningar - både för egen del och för hela världen - är att segra. Då segrar vi genom den seger som han vann åt oss. 'Ända till slutet' anger trohetens kvalitet. 'Slutet' är otrons slut, både genom evangeliets makt och genom den lekamliga döden.

De som uppehålls av hans ords kraft, så att de aldrig ger vika för världens och förnuftets villfarelser, har genom samma Herrens ord makt över hela världen. Det är samma makt som Jesus själv har, när han dömer världen genom sitt ord. När vi håller fast vid evangeliet om hans gärningar, har vi den makt som avses. Det är fråga om en domsmakt, som fungerar så, att när vi bekänner Jesu ord inför världen, är det han själv som verkar genom sitt ord, eftersom han är Ordet.

Han ska styra dem med järnspira som man krossar lerkärl, liksom jag har fått den makten av min Far. Och jag ska ge honom morgonstjärnan. Du som har öron, hör vad Anden säger till församlingarna! 2:27-29

En spira är en symbol för maktutövning, och en järnspira betyder en makt, som inte kan slås ner. En dom under järnspira ändras inte. När man har krossat ett lerkärl, är det förstört för alltid. Jesus fick den makten när han i gudomlig kärlek hade burit våra synder i sin kropp och

frälst oss ifrån dem. Det var Fadern som sände honom hit, och som godkände hans verk och uppväckte honom från de döda. Sonen ger all ära åt Fadern, och Fadern å sin sida upphöjer och förhärligar Sonen genom hans verk.

Denna makt ger Jesus också åt dem som har blivit fångade av evangeliet, så att de inte kan undvara det. De har evangeliets makt över världen redan här och nu. Jesus ger dem också Morgonstjärnan. Men morgonstjärnan är Jesus själv. Upp. 22:16. Den som håller fast vid budskapet om Jesu kärlek intill döden på korset får därmed del av honom själv. Jesu kärlek är inget abstrakt utan en levande verklighet. Han älskar oss. Han gjorde det redan innan vi trodde det, men vi får uppleva det genom hans ord.

Och skriv till ängeln för församlingen i Sardes: Så säger han som har Guds sju Andar och de sju stjärnorna: Jag känner dina gärningar. Du har namn om dig att du lever, men du är död. 3:1

I Jes. 11:2 profeteras om 'Telningen från Isais avhuggna stam'. Sardes församlingsföreståndare torde ha vetat, att det syftar på Jesus. Om denne telning sägs där följande: 'På honom skall 1) Herrens Ande vila, 2) visdoms (Ande) och 3) förståndets Ande, 4) råds (Ande) och 5) starkhets Ande, 6) Herrens kunskaps (Ande) och 7) fruktans Ande.' Andens verksamhet indelas här i sju delområden. Jesus har denne ene sjutalets Ande. Sju är talsymbol för Ande och andlig men är också Jesu symboliska namnteckning. De sju stjärnorna är då lika med Jesu sändebud.

Jesus känner sina förkunnare och vet vem som har andligt liv och vem som är andligen död. Livet finns inte i oss människor, utan endast i vår ställföreträdare Kristus. Den som har sitt liv i honom, så att han räknar Jesu liv och hans förtjänst som sitt eget liv och förtjänst enligt evangeliet, har andligt liv i honom. Men den som ser sina egna gärningar som sitt liv, är död för Gud.

Vakna upp och stärk det som är kvar och som var nära att dö, för jag har inte funnit dina gärningar fullkomliga inför min Gud. Kom därför ihåg vad du har tagit emot och hört, håll fast vid det och vänd om. Om du inte håller dig vaken ska jag komma som en tjuv, och du ska inte veta vilken stund jag kommer över dig. 3:2,3

Det som ännu fanns kvar hos denne församlingstjänare var en svag föreställning om att han trots sina gärningar var en i grunden fördömelsevärd människa, samt kunskapen om nåden i Kristus. Medvetandet om dessa ting var nära att dö hos honom. Församlingstjänaren hade börjat räkna med sina egna andliga förtjänster som något att sätta fram inför Gud. Men Gud fordrar fullkomlighet.

Gå tillbaka till det Ord som från början gavs åt dig och gör bättring genom att ta vara på det! Denna uppmaning är densamma som Jesus tidigare gick omkring och predikade: 'Gör bättring och tro evangelium.' D v s 'tro inte på dig själv utan på evangeliet, som säger att allt är av nåd utan vår förtjänst!' Du har lämnat evangeliet bakom dig och försökt uträtta något själv i dess ställe. Gör inte så, utan stanna kvar i vissheten om korsets nåd, som gör dig till syndare men samtidigt också till en benådad syndare.

Att hålla sig vaken är att veta säkert var man står, att man i sig själv är syndig men i Kristus rättfärdig. Det är att hålla fast vid Kristi nåd, så att man kan säga med Paulus: 'Jag är viss om att ingenting kan skilja mig från Kristi kärlek'. Att sovande i villfarelsen om egen duktighet försöka hålla sig andligen vaken gör sömnen i självbelåtenheten bara djupare. Därför måste Jesus själv komma över oss med sin Ande som en tjuv och väcka oss till liv. Dessa Jesu ord är ett löfte till församlingsföreståndaren.

Men du har några få i Sardes som inte har smutsat ner sina kläder, och de ska vandra med mig i vita kläder, för de är värdiga. 3:4

Vilka kläder menar han? Jesus är ju vår rättfärdighet och vår rena himladräkt. Honom kan vi inte smutsa ner, eftersom hans rättfärdighet är bestående och finns i himlen. Det är sant. Men denna hans rättfärdighet ska vi ha också i vårt medvetande. Vårt samvete, som bör vara uppfyllt av medvetandet om vår renhet i Kristus, kan smutsas. I samvetet bör inte finnas skuldförnim- melser av att jag innerst tror på mig själv och vad jag själv åstadkommer, t ex om att jag är en flitig bedjare och försöker leva som en kristen och annat liknande, som vi börjar räkna som meriter inför Gud.

Inget sådant egenrättfärdighetens försvar får finnas i våra tankar, när det gäller vår salighet. Det bästa som någonsin finns hos mig är tillräckligt ont för att föra mig till förtappelsen. Att räkna med någonting annat än Kristi rättfärdighet ifråga om vår ställning inför Gud, kallas att fläcka ner sina kläder.

Jesu rättfärdighet innebär himlavärdighet för den som har renat sitt samvete genom tron på hans rättfärdighet. Så säger också katekesen: Värdig och väl beredd för nådens bord är den som sätter tro till dessa ord: 'För mig utgiven och för mig utgjutet.'

Den som segrar ska alltså bli klädd i vita kläder, och jag ska aldrig stryka hans namn ur livets bok utan kännas vid hans namn inför min Far och hans änglar. Du som har öron, hör vad Anden säger till församlingarna. 3:5,6

När sker detta? Det sker här på jorden. Jesus har redan vunnit segern för oss alla. Någon annan seger finns inte. När man så håller före, såsom Ordet försäkrar, att det var också för oss personligen som han segrade över all synd och död och djävul, då segrar också vi, och därmed är också vårt samvete klätt i hans vita rättfärdighet. Kristi rättfärdighet hade vi visserligen fått redan genom hans död, och dessutom fick vi den genom det heliga dopet, men nu får vi genom tron också vårt samvete draperat med den.

Den som inte genom otro förkastar evangeliet när han hör det och därmed avsäger sig dess förmåner, har för evigt del i Kristi rättfärdighet. Vårt namn är det namn, som Jesus har vunnit åt oss genom sin offerdöd och skänkt åt oss i dopet, nämligen 'Rättfärdig' och 'Herrens egen'. Han ska kännas vid oss som rättfärdiga, därför att vi har hållit fast vid hans ord och löfte och inte förnekat hans namn d v s att han är Vår rättfärdighet. Det är underförstått, att de som här kallas änglar, har likt Fadern kännedom om vad Jesu verk innebär för oss och kan styrka att vi

är rättfärdiga i honom. Sådana Faderns änglar är hans ords förkunnare och vittnen, egentligen allt Guds folk här på jorden.

Och skriv till ängeln för församlingen i Filadelfia: Så säger han som är helig och sann, han som har Davids nyckel, han som öppnar så att ingen kan stänga och stänger så att ingen kan öppna. 3:7

Orden om Davids nyckel är hämtade från en profetia om Eljakim i Jesajaboken (Jes. 22:20 f.). Men det hebreiska namnet Eljakim betyder 'Gud upprättar' eller 'Gud upphöjer', och Jesus är den som har blivit upprättad och upphöjd och har himmelrikets nyckel i sin hand, nämligen evangeliet. Om församlingstjänaren i Filadelfia kände till profetian, kunde han förstå vem som stod bakom brevet. Denne församlingstjänare hade mött på motstånd i sitt förkunnararbete från medlemmar av den gamla judiska församlingen, och Herren Jesus kommer honom till hjälp med evangeliets nyckel.

Eljakim fick bära konung Davids nyckel. Davids jordiska rike var en förebild till Jesus och hans eviga rike: Så som David härskade över sitt jordiska rikes gränser och öppnade och stängde för vem han ville, så bär också Herren Jesus själv sitt rikes nyckel. Han öppnar och stänger när och var han så behagar.

Evangeliet är en enda nyckel, på samma gång både löse- och bindenyckel. Det förkunnar nåd och förlåtelse för syndare i kraft av Jesu död för världen, men det blir också till dom, nämligen för dem som föraktar det. I förhållande till synden säger vi att nyckeln löser eller binder. På det sättet både öppnar och stänger man dörren till himmelriket med evangeliet. Fast Jesus låter sina trogna bära hans nyckel, är det egentligen han själv som öppnar och stänger, eftersom han är själva nyckeln, Ordet och evangeliet, som verkar stängandet och öppnandet.

Jag känner dina gärningar. Se, jag har ställt en dörr öppen för dig som ingen kan stänga, för din kraft är liten och du har hållit fast vid mitt ord och inte förnekat mitt namn. 3:8

Vilka gärningar det är fråga om framkommer i slutet av meningen: 'Du har hållit fast vid mitt ord och inte förnekat mitt namn'. Församlingstjänaren hade hållit fast i första hand vid Kristi gärningar som sin styrka och berömmelse, och därigenom var allt vad han hade gjort i svaghet ändå välbehagligt för Gud.

'Ty din kraft är ringa och du har hållit fast vid mitt ord' kan förstås så, att den som är svag tyr sig till evangeliet, där han får kraft, och han kan inte förneka Kristi namn, då det är hans räddning. Himmelrikets dörr var därigenom öppen för honom. Och ingen kan stänga en dörr, som Herren Jesus har öppnat. Detta gäller i första hand själva himmelrikets dörr, som han öppnade en gång genom att gå i döden för oss. Den som håller fast vid Kristi evangelium håller himmelrikets dörr öppen också åt andra.

Se, jag överlämnar åt dig några från Satans synagoga, några som kallar sig judar men inte är det utan ljuger. Jag ska få dem att komma och falla ner inför dina fötter, och de ska förstå, att jag älskar dig. 3:9

Här säger Jesus vad han speciellt åsyftar med orden att han har öppnat en dörr åt församlingstjänaren. Det gäller hans arbete i förkunnargärningen. Den synagoga eller församling som dessa tillhör är i praktiken inte Herrens församling, trots att de menar det, utan en Satans (= motståndarens) församling. De 'säger att de är judar'. De var kanhända Abrahams jordiska efterkommande, men de var inte ett gudsfolk i själ och hjärta. Aposteln Paulus skriver: 'Den är inte jude som är det till det yttre, och omskärelse är inte något som sker utvärtes på kroppen. Den är jude som är det i sitt inre, och hjärtats omskärelse sker genom Anden och inte genom bokstaven'. En sådan får sitt beröm, inte av människor utan av Gud'. Rom. 2:28.

Jesus skulle få detta till stånd med sin nyckel, evangeliet om nåd för syndare, som församlingstjänaren förkunnade. Evangeliet skulle öppna dessa människors ögon till att se att församlingstjänaren verkligen talade Jesu ord och hade hans förtroende. Jesus är en underbar arbetsgivare, som själv röjer hindren framför oss och lägger våra fiender för våra fötter. Därför är Jesu vänner, för sin allsmåktige Herres skull, de verkliga herrarna på jorden, dels genom evangeliets makt och dels genom sina böner.

Eftersom du har bevarat mitt ord om uthållighet ska jag bevara och rädda dig ur prövningens stund som ska komma över hela världen för att pröva jordens invånare. Jag kommer snart. Håll fast det du har så att ingen tar din krona. 3:10,11

Denne församlingsföreståndare hade troget hållit sig till Herrens ord både för egen del och med tanke på dem han undervisade. På grund av det ord han höll sig till stod himmelens dörr öppen både för honom och hans församling. Det kommer en prövningsstund i var människas liv, för varje förkunnare, för varje församling och kyrka, då det visar sig huruvida tron är av Gud eller om den är något inbillat och förnuftsbaseerat. I den prövningen kan ingen bestå, som inte med uthållighet håller fast vid Herrens ord.

Församlingstjänaren hade evangeliet om Kristi nåd. Den som håller fast vid det, behåller också segern. Segerkronan är redan vår. Den gavs åt oss i dopet. Men Djävulen, världen och vårt eget kött passar på oss oavbrutet för att ta ifrån oss segerkronan. Dessa fiender finns i vårt eget onda hjärta, i vårt gamla adamssinne, och de finns också i våra vänners adamssinnen, inte minst inom den kristna församlingens gemenskap. Dessa krontjuvar vill visserligen inte själv ha att göra med den sortens segerkrona, utan trampar ner den, men de vakar avundsjukt över att inte heller någon annan ska få ha den.

Den som segrar ska jag göra till en pelare i min Guds tempel, och han ska aldrig mer lämna det. 3:12a

Huvudstriden är redan vunnen för oss av Herren Jesus i hans död för våra synder. I hans person är vi redan nu framme vid målet och segern och har fått det bekräftat i det heliga dopet. I sig

själv är visserligen ingen människa segrare, utan alla är förlorare. Men genom Kristi ställföreträdande verk har alla människor segrat. Och de som tror evangeliet om Kristi seger är segervinnare genom hans seger redan här och nu.

Jesus är själv Guds tempel genom att frälsningen finns i hans person. De människor, som genom tron tar emot hans seger som sin egen seger över synd och död, behåller han och bevarar i tron på honom. De är för alltid Jesu egendom, eftersom de inte förmår undvara nådens evangelium och Jesus själv bevarar dem genom evangeliets kraft.

På honom ska jag skriva min Guds namn och namnet på min Guds stad, det nya Jerusalem som kommer ner från himlen, från min Gud, och mitt eget nya namn. Du som har öron, hör vad Anden säger till församlingarna! 3:12b,13

Detta är en doptext. En namnskrift på något innebär, att föremålet ifråga är namnskrivarens egendom. När Kristus skriver sitt namn på oss, betyder det att vi är och förblir hans egendom. Han skrev sitt namn på oss redan när han döpte oss i sitt namn. Då tog han också in oss i de heligas samfund, som är hans stad, det nya Jerusalem, det som har kommit ner från himlen. Också den stadens namn skrevs på oss. Vi är dess rätta invånare. Och dessutom tecknade Herren Jesus oss med sitt eget nya namn.

Vilket är då Jesu nya namn? Ett namn betyder i bibliskt språkbruk en identitet eller egenskap. Jesus har många egenskaper, men här avses något visst, som har att göra med hans uppgift. Paulus skriver om honom att han 'för oss blev gjord till synd'. 2 Kor 5:21. När han genom Johannesdopet tog på sig alla våra synder, då blev han vår ställföreträdare som den enda syndaren på jorden. Hans egenskap var då 'syndaren'. Men när han hade lidit döden och med sitt blod betalt synderna, då uppstod han rättfärdig. Han bytte egenskap från syndare till rättfärdig.

Och nu ger han denna sin nya egenskap åt oss i dopet. När vi föddes hit som människor, var vi för syndafallets skull automatiskt syndare, men genom Jesus blev vi liksom han rättfärdiga. Detta fick vi genom dopet, och det gäller inför Gud. Och den som inte föraktar det, utan tror vad han har fått i sitt dop, har allt vad Jesu seger innebär. Men om någon har förbehåll eller tillägg beträffande dopets gåva, har han ingen del i Kristi seger, han går miste om alltsammans och drar över sig hans vrede. 'Hylla Sonen, så att han inte vredgas!' Ps. 2:12.

Sammanfattat: Kristus gör oss genom dopet delaktiga av sin seger, och den som i tro anammar detta budskap har vad det lovar.

Och skriv till ängeln för församlingen i Laodicea: Så säger han som är Amen, det trovärdiga och sanna vittnet, upphovet till Guds skapelse: Jag känner dina gärningar. Du är varken kall eller varm. Jag skulle önska att du vore kall eller varm. 3:14,15

Jesus är profetiornas uppfyllelse. Paulus skriver: Guds löften har i honom fått sitt 'ja', därför får de också genom honom sitt 'amen'. 2 Kor 1.20. 'Det trovärdiga och sannfärdiga vittnet' är en hänsyftning till Jeremiaboken. Under Jeremias tid tog folket Herren Gud till sitt 'sannfärdiga och osvikliga vittne' till att de följde Herrens ord, som de hade fått höra av Jeremia. Jer. 42:5.

Det är möjligt att församlingstjänaren i Laodicea kände till detta bibelställe och kunde förstå, att det var Gud själv som hade ärende till honom. En tredje benämning som Jesus använder om sig själv är 'Upphovet till Guds skapelse'. 'Genom honom har allt blivit till'. Joh. 1:3. 'I honom skapades allt i himlen och på jorden, synligt såväl som osynligt'. Kol. 1:10.

Både hat och kärlek i förhållande till evangeliet visar att man har noterat dess innehåll. Ljumhet är att använda ordet bara för att omtolka det likt fariséerna till att tjäna egenrättfärdigheten.

Men eftersom du är ljum och varken varm eller kall ska jag spy ut dig ur min mun. Du säger: Jag är rik, jag har fått rikedom och behöver ingenting. Och du förstår inte att just du är eländig, ynkelig, fattig, blind och naken. 3:16,17

Uttrycket 'spy dig ut ur min mun' är ett exempel på den avancerade symbolik som används i Uppenbarelsebokens text framdeles. Jesu mun talar nådens evangelium för de i anden fattiga. Men den som är rik i sig själv och inte anser sig behöva någonting passar inte där.

Vi är benägna att mena, att vi har kommit en bit på väg i andlighet eller helgelse. Men då har vi kommit på väg åt fel håll, så att vi räknar som egen förtjänst det som är en gåva i Kristus. Han allena är vår rättfärdighet och helgelse. Att tro, att han är vår rättfärdighet och helgelse, är att helga sig.

I oss själva är vi fattiga och nakna ifråga om sann rättfärdighet, och därtill är vi blinda ifråga om vårt verkliga tillstånd inför Gud. Men det var sådana som Herren Jesus kom för att frälsa genom sin död, och sådana vill han upprätta genom evangelium.

Jag råder dig att köpa guld av mig som är renat i eld så att du blir rik, och vita kläder att skyla dig med, så att din skamliga nakenhet inte syns, och salva att smörja dina ögon med så att du kan se. 3:18

Jesus råder oss att räkna med hans åt oss vunna rättfärdighet som salighetsgrund i stället för egna inbillade andliga kvaliteter, som är enbart synd i Guds ögon. Jesu rättfärdighet är det inför Gud bestående guldet, som är renat i Guds vredes eld i Jesu död.

'Ni som inte har pengar, kom hit och köp säd och ät. Ja, kom hit och köp säd utan pengar och för intet både vin och mjölk. Varför ger ni ut pengar för det som inte är bröd, era inkomster för det som inte kan mätta? Hör på mig, så skall ni få äta gott och njuta av utsökt mat. Böj ert öra hit och kom till mig! Hör, så får er själ leva!' Jes. 55:1-3.

Det är visserligen hårt för vår köttsliga stolthet att höra att vi själva inte duger, men det är nödvändigt att höra sanningen både om oss själva och om vad vi äger i Kristus.

Alla som jag älskar tillrättavisar och tuktar jag. Visa därför iver och vänd om! Se, jag står vid dörren och knackar. Om någon hör min röst och öppnar dörren, ska jag gå in till honom och hålla måltid med honom och han med mig. 3:19,20

Han älskar oss för sin egen gudomliga kärleks skull, och därför har han inte lämnat oss åt oss själva utan tillrättavisar oss och tuktar oss genom sitt ord. Han tar ifrån oss vårt liv i denna världen d v s vår förtröstan på vår egen gudaktighet och helgelse och ger oss i stället den rättfärdighet och det liv som han har vunnit åt oss. Genom sin tuktan åstadkommer han själv hos oss den omvändelse som han uppmanar till, nämligen till tro på honom och hans gärning istället för tro på oss själva och våra andliga kvaliteter.

Att uppfatta evangeliet som ett personligt glädjebudskap, är att öppna dörren. Detsamma sägs med orden 'gör sinnesändring och tro evangelium'. Det senare uttrycket förklarar det första. Versen 3:20 misstolkas lätt. Man gör en mänsklig gärning av dörröppnandet. Men det är evangeliets kraft, Jesu röst, som öppnar hjärtats dörr. Det bara heter formellt att 'vi tror', fast det är Guds Ande i evangeliet som både åstadkommer tron och håller den vid liv. Före evangeliets verk är människan andligen död och öppnar ingen dörr.

Vid måltiden med Kristus är det inte vi som serverar honom våra andliga meriter, utan han som ställer fram för oss sina himmelska rätter: sig själv, sin kärlek och allt vad han har förvärvat åt oss genom sitt lidande och sin död. Men han tillägger också till sist 'och han med mig'. Vad vi ger åt honom står i ett annat bibelord: 'Åkalla mig i nöden, så ska jag hjälpa dig - och du ska prisa mig'. Ps. 50:15. Han hjälper och vi tackar. Den som inser vad hans hjälp betyder, kan inte låta bli att prisa honom.

Den som segrar ska jag låta sitta hos mig på min tron, liksom jag själv har segrat och sitter hos min Far på hans tron. Du som har öron, hör vad Anden säger till församlingarna! 3:21,22.

Striden och segern i detta sammanhang innebär, att den som hör hans röst och lyssnar till den, har segrat över sitt eget förnufts tankar, över världen och djävulen, över alla dem som säger: 'Du måste göra skäl för nåden! Sådan som du är har du inte ännu rätt till några himmelska gåvor'. Emot sådant får vi rikta ordets samfälliga vittnesbörd om att Kristus har klätt oss i sin rättfärdighet, och vi för hans skull har rätt till himmel och salighet.

Att säga så, är att segra. Det är att sätta sig hos Jesus på hans tron och döma sig själv och andra fria från dom i kraft av Jesu offer. Från Guds sida sett har alla människor redan betalt sin syndaskuld genom sin ställföreträdare Kristus och har uppstått i rättfärdighet med honom, men samvetet behöver få del av evangeliet, så att Kristi seger blir personligt tillägnad. På det sättet segrar man. Man går ut ur syndaskuldens fängelse under glad förtröstan på syndernas förlåtelse.

'Öron' betyder andlig uppfattningsförmåga och är ett exempel på hur jordiska uttryck i uppenbarelseboken står för andliga verkligheter. Ingen människa har av födelsen ett öra för Guds Andes tal. Vi är födda som andligen döda och hör ingenting. Men den som av Guds nåd har genom evangeliet fått ett andligt öra, må skatta sig lycklig och prisa Gud. För ingen människa kan väcka upp sig själv ur den andliga dödens dvala. Men Gud gör det genom evangeliets

förkunnelse efter sitt goda behag. Matt. 16:17.

Därefter såg jag, och se: en dörr stod öppen i himlen. Och rösten som jag först hade hört tala till mig som en basun sade: "Kom hit upp, så ska jag visa dig vad som måste ske efter detta! 4:1

Aposteln Johannes såg andliga verkligheter i form av syner, beskrivande bilder. Först såg han en dörr i himlen, och han såg att den var öppen. Jesus har sagt att han är himlens dörr. Man kan varken se in i himlen eller komma in dit på annat sätt än genom honom d v s genom hans försö-
ningsgärning för oss.

Och denna dörr är öppen. Jesus öppnade den för oss alla genom sin död för våra synder. Det står vem som helst fritt att gå in genom den. Vi kan också lägga märke till att dörren inte fanns på gränsen till himlen eller utanför himlen, utan den var i himlen. Själva dörren är himmelsk. Om man står i dess öppning, är man redan i himlen.

Rösten som han hörde var Jesu röst. Det framgår i det första kapitlet. För Johannes var Jesu röst som ljudet av en basun. Jesu ords styrka är dess sanning. På biblisk tid användes basunen till att annonsera viktiga meddelanden. Så är också Jesu Ord det viktigaste av allt för oss människor och betyder evigt liv eller evig död. Jesus kallade alltså Johannes upp, bort från medvetandet av det jordiska och förgängliga, för att se andliga ting.

'Vad som måste ske efter detta' är det som måste ske på grund av det som redan har skett, nämligen Jesu grundande av hans nåderike på jorden. Det ska förkunnas och förkunnelsen måste få sina följder.

Genast var jag i Anden. Och se, en tron stod i himlen, och någon satt på tronen. Och han som satt där liknade en ädelsten, som jaspis och karneol 4:2,3a

Johannes såg sig genast kommen in i en annan värld. Det sägs om den heliga staden Jerusalem, som kom ner från himlen, från Gud, att den ägde Guds härlighet. 'Dess strålgång var som den dyrbaraste ädelsten, som en kristallklar jaspis'. Att makthavaren tedde sig för Johannes lik en ädelsten, ger vid handen, att han inte såg Gud direkt. Ingen kan se Gud och leva. 2 Mos. 33:20. Men sådan som Johannes såg honom i synen indirekt, sådan ser också vi honom indirekt i hans ord. Likheten med en kristallklar jaspissten betyder då, att det inte finns någonting dunkelt i hans domslut ifråga om krav och rättvisa.

Att Johannes såg honom som en enda ädelsten - som både jaspis och karneol, trots att de i sig är två enskilda stenar - betyder, att Gud, sådan han visar sig i sitt ord, är en odelbar helhet, så att han är både rättvis och kärleksfull, både den till döden dömande lagen och den genom Kristus till livet frikännande kärleken.

Och runt omkring tronen fanns en regnbåge, som liknade smaragd. 4:3b

Regnbågen är tecknet för det fridsförbund, som Gud upprättade med oss i Sonen. Gud gav löfte om detta eviga fridsförbund redan åt Noa. 1 Mos. 9:9 f. Sedan har han beskrivit det i profeternas böcker Jes. 54:8-10 (f), Hes. 1:27, 28, och slutligen uppenbarat det i Sonens död för världen. Att regnbågen omger Guds tron betyder, att ingen kan komma till Gud utom genom hans fridsförbund. Utan detta fridsförbund skulle Gud vara fruktansvärd för oss.

Regnbågen betyder också Guds härlighet, nämligen den härlighet som blev uppenbar genom Sonens självtutgivande offer. För Johannes såg denna regnbåge ut som en smaragd. Smaragden kan beskrivas som en skönt strålande gräsgrön ädelsten. Den gröna färgen betecknar hoppet, livet och välsignelsen. Smaragden var den tredje stenen i översteprästens bröstsköld, och talet tre betecknar i bibeln det som är av gudomligt ursprung. Fridsförbundet är Guds verk, ett från Guds sida ensidigt förbund med oss i Kristi nåd.

Runt omkring tronen stod tjugofyra troner, och på tronerna satt tjugofyra äldste klädda i vita kläder och med kronor av guld på huvudet. 4:4

Talet tolv är förbundsfolkets tal, det folks tal, med vilket Gud genom Jesu blod har ingått ett evigt fridsförbund. Talet 12 är nämligen produkten av talet 3, som är Guds tal, och talet 4, som är världens eller alla människors tal. Talet tolv och alla andra tal, i vilka talet 12 ingår som komponent, som 24 (12+12) och 144 (12x12) och 144 tusen, åsyftar Kristi fridsförbunds folk.

Enligt aposteln Petrus är hela detta folk ett utvalt släkte, ett konungsligt prästerskap och ett heligt folk. 1 Petr. 2:9. De är alla äldste. De 24 äldste betyder Kristi församling. Uppenbarelseboken använder också många andra bilder och uttryck för Guds folk, såsom Israels 12 stammar, Lammets hustru, det himmelska Jerusalem och en skara som ingen kunde räkna.

Både benämningen äldste och tronerna som de sitter på syftar på att Guds folk innehar en maktställning. De har sina troner i himlen, men de regerar på jorden, eftersom Kristi rike är på jorden. Upp. 5:10. Att deras troner står runt omkring Guds tron, betyder, att de är hans underordnade. De har sin makt och myndighet av honom genom hans ord, genom evangeliet om syndernas förlåtelse, den s k nyckelmakten.

Vidare betyder deras troners placering runt Guds tron, att ingen kommer förbi dem till Gud och hans gemenskap, eftersom deras domsmakt ligger i Kristi ord, som de förkunnar. Man måste tro deras förkunnelse, för att komma in i Guds rike. Deras vita kläder är Kristi rättfärdighet, som han har gett åt sin församling. Kronorna på deras huvuden är tecken på kungslighet. Att kronorna är gyllene betyder att deras kungavärdighet är sann och evigt bestående.

Och från tronen kom blixtar och dån och åska, och framför tronen brann sju facklor, som är Guds sju Andar. Framför tronen låg liksom ett hav av glas, som av kristall. 4:5

Vem som sitter på maktens tron tillkännages här genom likheten med Guds kommande till

Mose. 2 Mos. 19:16. Också trefaldigheten i naturfenomenen understryker att det är Gud själv som sitter på tronen. Blixten är uttryck för ett plötsligt och överraskande sken. Kristus uppenbarar sig för oss plötsligt mitt i vår blindhet med sitt evangeliums bländande ljus. Han väcker plötsligt upp oss till liv ur vår andliga död. Han kommer alltid överraskande för vår gamla människa, den som också kallas det onda släktet. Men vår nya människa, som föds av Kristi ord, gläder sig över klarheten och lyskraften i evangeliet. Från Guds tron går också hans vrede (åskan) ut mot hans fiender.

Guds Ande betecknas med talet 7, som består av Guds eget tal, 3, plus världens tal 4, vilket sammantaget betyder att Anden är Guds budbärare till världen. På liknande sätt har också Guds fridsförbund med världen beteckningen 7. Guds Ande finns beskriven av Jesaja (11:2) med hjälp av Andens 7 olika sidor: Herrens Ande, vishets Ande, förstånds Ande, råds Ande, starkhets Ande, Herrens kunskaps Ande och fruktans Ande.

Bilden av sju facklor påminner om den sjuarmade ljusstaken i tabernaklet med sju armar på en gemensam fot, vilket pekar på att Anden ändå inte är sju andar utan en enda. Guds Ande uppenbarar Ordet och belyser Guds tron d v s belyser Guds verk och domar för oss. Jesus säger: 'Av mitt ska han ta och förkunna för er'. Joh. 16:14.

Havets glasaktiga eller genomskinliga utseende betyder absolut renhet. Sådan renhet har Kristi rättfärdighet, som han vann åt människosläktet och som ges som nåd. I detta rättfärdighetens hav inbegrips allt som finns i Guds rike. Gud godkänner ingen orättfärdighet i sin närhet.

Mitt för tronen och runt omkring den stod fyra varelser som hade fullt med ögon framtill och baktill. Den första varelsen liknade ett lejon, den andra en ung tjur, den tredje hade ett ansikte som en människa och den fjärde liknade en flygande örn. 4:6b,7

Att de fyra varelserna står framför tronen betyder, att de är under Guds kommando, och följer hans vilja. Det betyder också att ingen kommer till Gud eller vet något om honom utom via dem. Deras ögon baktill och framtill anger, att de iakttar allt som för vår salighet behöver iakttas, dels bakåt om vad Gud har utfört genom Sonen och dels framåt om vad detta har för konsekvenser.

Nya testamentets fyra evangelier har brukat betecknas just på detta sätt. Matteus' evangelium (lejonet) börjar med Lejonets av Juda, Jesu Kristi jordiska släkttavla. Markus evangelium (ungtjuren) är en återgivning av aposteln Petrus' berättelser, och återspeglar därför något av hans impulsivitet och handlingskraft. Lukas evangelium (människan) börjar med att Lukas presenterar sig själv som evangeliets författare. Den flygande, spanande örnen är en symbol för Guds Ord. Johannes evangelium (örnen) börjar med en blick ovanifrån: I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud.

Var och en av de fyra varelserna hade sex vingar och fullt med ögon runt om och på insidan. Dag och natt säger de utan uppehåll: Helig, helig, helig är Herren Gud Allsmäktig, han som var och som är och som kommer. 4:8

Vingarna torde syfta på det skrivna ordets vingar. Sextalet som är människans symboliska tal anger, att evangelierna är skrivna av människor, så som människor uttrycker sig. Att det fanns många ögon runt vingarna kan förstås så, att evangelisterna betraktade saker och ting ur olika synvinklar, både utifrån så som människor ser att ting sker och inifrån i ljuset av de heliga skrifterna.

Orden 'Helig, helig, helig är Herren Gud Allsmäktig, han som var och som är och som kommer' (3x3) är Treenig Guds symboliska namnteckning och betyder i detta sammanhang att evangelisterna och deras evangelier beskriver alltigenom den Treeniges stora gärningar genom Sonen och att det som de skriver är gudomlig sanning. Utom på detta ställe har Gud satt sin symboliska namnteckning bara på några få andra ställen i bibeln, för att understryka att han själv står bakom ifrågavarande bibelböcker eller profetior, ett av dessa ställen är i Uppenbarelsebokens början (Upp. 1:8).

Och när varelserna prisar och ärar och tackar honom som sitter på tronen och som lever i evigheters evighet, då faller de tjugofyra äldste ner inför honom som sitter på tronen och tillber honom som lever i evigheters evighet. De lägger ner sina kronor inför tronen och säger: 4:9-10

Det är här inte fråga om en speciell lovprisning, utan evangelierna prisar, ärar och tackar Gud just genom att i sina berättelser förkunna Guds verk, på liknande sätt som naturen gör det genom att finnas till som bevis på Guds verk. Att lovprisningsorden 'prisar, ärar och tackar' är just tre, anger att det som evangelierna berättar är inspirerat och givet av Gud och inte är evangelisternas egna tankar.

Kristi församling, som här benämns de tjugofyra äldste, tror det som evangelierna säger om Gud och hans verk och prisar honom i ödmjukhet för det. Att de lägger ner sina kronor inför tronen betyder, att de bekänner att de inte har nått den upphöjelse som evangeliet tilldelar dem på grund av egen förtjänst eller ansträngning. De tillskriver allt Guds nådiga beslut och verk. De ger all ära åt honom.

"Värdig är du, vår Herre och Gud, att ta emot lov och ära och makt, för du har skapat allt. Genom din vilja kom det till och blev skapat." 4:11

Gud är upphovet och viljan bakom allt som har blivit till och den som verkställer sina beslut. Ingen människa lägger någonting till det. Detta gäller både materiell skapelse på jorden och andlig skapelse genom Jesus och hans verk. Guds sanna församlings bekännelse är helt fri från all gärningslära och synergism. Allt är Guds verk.

Guds församling tilltalar Gud som sin egen Herre och Gud. De är hans folk och han är deras Gud. Tretalet i pris, ära och makt finns också här, vilket anger, att också församlingens egen

lovsång är skapad av Gud genom hans Ande och evangelium, och de ger lovsången liksom tillbaka åt honom.

Och jag såg i högra handen på honom som satt på tronen en bokrulle med skrift på både insidan och utsidan, förseglad med sju sigill. 5:1

Guds högra hand är hans nådiga och välsignande hand. Det som han ger med sin högra hand har hans gudomliga välsignelse. Det som stod på bokrullen hade han planerat och bestämt av idel godhet och barmhärtighet. 'Så älskade Gud världen...'

Skriften på insidan kan förstås som Guds fastställda frälsningsplan och utsidans skrift som planens uppenbarande i tiden. Bokrullen var förseglad med sju sigill d v s Andens sigill, vilket betyder att skriften inte kan läsas utom genom Guds Andes förmedling. Och Anden hade inget att förmedla innan Kristi verk blev fullbordat.

Och jag såg en väldig ängel, som ropade med stark röst: "Vem är värdig att öppna bokrullen och bryta dess sigill?" Men ingen i himlen eller på jorden eller under jorden kunde öppna bokrullen eller se in i den. Och jag grät bittert över att det inte fanns någon som var värdig att öppna bokrullen eller se in i den. 5:2-4

Ängelns väldighet och starka rop är en avspegling av frågans betydelse: På vilket sätt ska Guds goda plan kunna förverkligas? Finns det någon som duger till att få strömmarna av Guds planerade välsignelse att komma världen till del? Men hela världen var i den Ondes våld. 1 Joh. 5:19. Alla hade avvikit från Gud och var andligen döda genom sina synder. Rom. 3:12. Ef. 2:5. Det fanns ingen som var värdig att öppna Guds välsignelseförråd. Jes. 63:5. Ingen människa kunde heller se in i Guds frälsningsplan, eftersom den inte var uppenbarad utan förelåg som ett hemligt rådslut hos Guds Ande.

Tydligen förstod Johannes synens innebörd, eftersom han 'var i Anden', under Andens ledning. Det var inte underligt då, att han grät bittert. Gud hade planerat stor välsignelse för världen, men ingen var i stånd att hämta ner den till jorden. Ingen förmådde ens glänta på himlaporten. Himlen var stängd för oss och skulle ha förblivit det - om inte det skulle ha hänt, som i följande vers berättades för Johannes.

Men en av de äldste sade till mig: "Gråt intel Se, Lejonet av Juda stam, Davids rotskott, har segrat. Han kan öppna bokrullen och dess sju sigill." 5:5

Gud har sänt sin egen Son att bli människa, till ställföreträdare för oss alla. Jesus är Lejonet av Juda, om vilken redan patriarken Jakob profeterade. 1 Mos. 49:9. Jesus föddes in i Juda stam och Davids släkt och kallas rotskottet från Isais, Davids faders rot. Jes. 11:1-10.

Han var rättfärdig och värdig att öppna bokrullen med Guds välsignelser. Han öppnade bokrullen med sitt blod, genom sitt lidande och sin död. Den frälsning som Gud redan av evighet hade bestämt åt världen blev uppenbar i tiden genom hans verk.

Tempusformen i orden 'har segrat' är typisk för Guds beslut. Det som han i sin allmakt har bestämt gäller redan som färdigt utfört. Det som sen händer synbart är beslutets uppenbarande i tiden. För Gud var frälsningen ett faktum redan av evighet, men för oss människor blev bokrullen öppnad under Jesu synliga vistelse på jorden.

Och jag såg: I mitten mellan tronen och de fyra varelserna och de äldste stod ett Lamm, som såg ut att ha blivit slaktat. Det hade sju horn och sju ögon, som är Guds sju Andar utsända över hela jorden. 5:6

Jesus offerades för våra synder. Han står inför Guds tron som vår medlare hos Gud. Men han finns också i evangeliets (de fyra varelsernas) budskap om syndernas förlåtelse i hans blod och likaså hos de 24 äldste, d v s i sin församling, i dess vittnesbörd.

Jesus har ju i verkligheten varken sju horn eller sju ögon. Horn betyder makt. Dan. 7:24. Och 7 horn betyder andlig makt, 7 ögon är andligt seende. Jesus är ett med Anden (sju Andar) och allestädes närvarande och allseende (över hela jorden).

Jesus är vårt horn till frälsning, enligt den gammaltestamentliga förebilden. Den som efter att ha syndat oavsiktligt höll fast vid altarets horn fick sin synd förlåten. Mose fick i uppdrag av Gud att låta göra horn på brännoffersaltarets fyra hörn. 2 Mos. 27:2. Brännoffersaltaret är i sig en profetia om Guds Lamms offer. Att altaret var fyrkantigt antyder att Jesus dog för hela världen.

Men det gammaltestamentliga offeraltarets horn gav ingen förlåtelse för verkliga synder. Herren lovade genom profeterna ett bättre horn åt folket, en makt, som de skulle kunna åberopa till frälsning från sina synder. 'På den tiden ska jag låta ett horn växa upp åt Israels hus'. Hes. 29:21. Och när detta Herrens horn hade blivit fött i Betlehem, prisade Sakarias Gud med orden 'Lovad vare Herren, Israels Gud, som har upprättat åt oss ett frälsningens horn.' Luk. 1:69.

Och Lammet gick fram och tog bokrullen ur högra handen på honom som satt på tronen. Och när det tog bokrullen, föll de fyra varelserna och de tjugofyra äldste ner inför Lammet. Var och en hade en harpa och skålar av guld fulla med rökelse, som är de heligas böner. 5:7,8

Jesus åtog sig uppdraget att öppna bokrullen d v s uppenbara Guds frälsningsplan i tiden. De som tar emot budskapet om Lammets seger tillber det i ödmjuk tacksamhet, var och en på sitt sätt på sitt eget hjärtas instrument. Deras böner stiger oavbrutet upp till Gud genom den gemenskap med honom som Lammets seger har gett dem.

Skålarna är den nya skapelsen eller nya människan som Gud har fött i oss genom sitt evangelium om Lammets offer. Att de är av guld betyder att vi har evigt liv i Kristus. Och de är till brädden fyllda av tillbedjan och tacksägelse till Gud och Lammet.

Och de sjöng en ny sång: Du är värdig att ta bokrullen och bryta dess sigill, för du har blivit slaktad, och med ditt blod har du friköpt människor åt Gud av alla stammar och språk, länder och folk. Du har gjort dem till ett kungarike och till präster åt Gud, och de ska regera på jorden. 5:9,10

Lammets seger över synden och döden innebar något helt nytt i förhållande till den situation som skulle ha rått om Lammet inte hade stigit fram. Sorgekvädet om vårt syndafall och dess följder förbyttes genom Lammets seger i jubelsång. Sångens innehåll är med andra ord: Du, Guds Lamm, har genom ditt självutgivande offer för världen öppnat flödena till de välsignelser som Gud av evighet har bestämt i sitt rådslut. Den fyrfaldiga beskrivningen av mänskligheten är en understreckning av att det är fråga om alla människor.

Genom sitt offer upprättade Jesus ett nådens himmelrike på jorden och gav rikets tjänare i uppgift att 1) som hans präster utbreda riket genom att förkunna evangeliet om riket och att 2) med evangeliets makt, den s k nyckelmakten, bevaka rikets gränser. Utom genom nyckelmakten regerar Guds folk jorden också genom sina böner.

Och jag såg, och jag hörde rösten av många änglar runt tronen och varelserna och de äldste. Deras antal var tiotusen gånger tiotusen och tusen gånger tusen, och de sade med stark röst: "Lammet som blev slaktat är värdigt att ta emot makten, rikedom, visheten, kraften, äran, härligheten och lovsången!" 5:11,12

Ordet änglar används både här och annorstädes i bibeln som uttryck för evangeliets förkunnare. I vid mening är hela Kristi världsvida församling änglar. Att de står runt Guds tron betyder att de är i Guds tjänst och utträttar hans befallningar.

Ordet 'antal' är inte antal i gängse mening utan ett symboliskt uttryck för identitet. 10 betyder fullkomlighet. Tusen är fullkomligheten upphöjd till Guds trefaldighets dignitet, 10x10x10, och betyder gudomlig. I Kristus har Guds församling del av gudomlig natur och tillhör Guds familj. Ef. 2:19.

Johannes hörde allas röster som en enda röst. De är helt eniga i sitt lov och pris till Gud och Lammet för frälsningen (sjutalet i uppräkningsen).

Och allt skapat i himlen och på jorden och under jorden och på havet och allt som finns i dem hörde jag säga: "Honom, som sitter på tronen, honom och Lammet tillhör lovsången och äran och härligheten och makten i evigheters evighet!" Och de fyra varelserna sade: "Amen." Och de äldste föll ner och tillbad. 5:13,14

Den förgängliga (femtalet: i himlen, på jorden, under jorden, på havet och i dem) världen ger Gud pris bara med sitt fyrantal (tacksägelsen, priset, äran och makten), eftersom den inte förstår innebörden av Kristi försoningsoffer på samma sätt som Kristi församling gör det. Men varje ting prisar Gud genom sin uppgift i skapelsen. I deras pris innefattas ändå även Lammet, eftersom skapelsen skedde genom Sonen, Ordet. De fyra varelserna, evangelierna vittnar med sitt amen, att det som skapelsen prisar Gud och Lammet för, är sant. Också Kristi församling (äldste) prisar Gud för skapelsen.

Och jag såg när Lammet bröt ett av de sju sigillen. Då hörde jag en av de fyra varelserna säga med en röst som åskan: "Kom!" Jag såg, och se: en vit häst, och han som satt på den hade en båge. Han fick en segerkrans, och han drog ut som segerherre för att segra. 6:1,2

Den andliga innebörden av Jesu försoningsverk framställs under sju sigill, som bryts i och med försoningsverket. Den vita hästen är en bild av rättfärdigheten, som bär Guds Son under hans segertåg i världen. Han var rättfärdig redan av evighet, och han vann rättfärdighet även åt världen genom sin död som dess ställföreträdare.

Segerkransen nämns först och därefter att han drog ut som segrare, för att segra. Det betyder att Herren Jesus var en segrare redan när han gick in i lidandesuppgiften som han hade åtagit sig. Han var segrare redan av evighet enligt Guds plan, och det som Allsmäktig Gud har planerat, sker alltid.

Bågen är Guds fridsförbunds båge, tecknet för det förbund som Gud har upprättat med oss i Jesus. Fridsförbundets båge är ett kraftigt vapen. I psaltarpsalmen 45, beskrivs Jesus profetiskt som en stridande kung: Skarpa är dina pilar, folk ska falla för dig. Kungens fiender ska träffas i hjärtat.' Vers 6. Det berättas i apostlagärningarna att folket kände ett styng i hjärtat, när de hörde aposteln Petri predikan på pingstdagen. Apg. 2:37. Men Jesu båges pilar för inte med sig död när de träffar en människa, utan liv.

Och när Lammet bröt det andra sigillet, hörde jag den andra varelsen säga: "Kom!" En annan häst kom ut, en eldröd, och han som satt på den fick makt att ta bort freden från jorden så att människor skulle slakta varandra. Och han fick ett stort svärd. 6:3,4

Här beskrivs syndafallet som bakgrund till frälsningsverket. Jesu ställföreträdande offer är ett bevis på människans synd och djävulens makt att förföra. Synden är eldröd. Djävulen, som utövar sin makt genom synden, har så stor makt som han har fått av Gud. Över de ohörsamma är hans makt fullständig. Han tar bort den andliga freden mellan dem, så att de dödar varandra med lögnen och andra grymheter på det andliga planet.

Gud gav djävulen hans makt för att sedan genom Kristi frälsningsverk göra hans verk om intet och bevisa sin makt på honom. Det stora svärdet, som djävulen fick utöver lögnens makt att förföra, är Guds lag, som han använder för att försöka föra dem till förtvivlan, som har blivit väckta över sin synd.

När Lammet bröt det tredje sigillet, hörde jag den tredje varelsen säga: "Kom!" Och jag såg, och se: en svart häst, och han som satt på den hade en våg i sin hand. Och jag hörde liksom en röst mitt bland de fyra varelserna: "Ett mått vete för en denar och tre mått korn för en denar, 6:5,6

Vågen är i bibeln en bild av Guds domstol. Dan. 5:27. Den svarta hästen bådär dom och död. Vi kan inte bestå i Guds granskning sådana vi är av naturen. 'Ett mått vete för en denar, och tre mått korn för en denar' var alltför höga priser, för att någon av folket skulle kunna hållas vid liv på det sättet. Vetet brukar användas som bild för det andliga goda, och tretalet för kornmått

talar om Guds gåva.

Sammantaget blir den andliga innebörden av versen: Om någon vill försöka hålla sig vid liv genom att köpa sig Guds ynnest genom egen rättfärdighet, är priset alltför högt. Guds lag kräver renhet likt silver. Människans egna förtjänster väger för lätt i Guds vågskål.

Det som tas fram vid det tredje sigillet är således lagens hårda villkor. Vi förmår inte köpa Guds nåd och ynnest med våra gärningar. Att försöka det, är att smäda Anden och offerblodet, eftersom Jesus med sitt blod redan har skaffat Guds ynnest åt oss.

men oljan och vinet får du inte skada.” 6:6b

Det finns någonting som är godkänd betalning hos Gud, nämligen vinet, om vilket Jesus sade: 'Denna kalk är det nya förbundet i mitt blod.' 1 Kor. 11:25. Likaså: Den som äter mitt kött och dricker mitt blod, han har evigt liv'. Joh. 6:54, 56. Och den som har olja d v s Guds Ande till att förstå hemligheten i Jesu blod, han hålls vid liv inför Guds domstol.

Därför är det en stor och oförlätlig synd att förakta (skada) Andens vittnesbörd om Kristi blod (vinet) och med egen fromhet försöka köpa Guds ynnest. Att detta sades av en röst mitt ibland de fyra varelserna måste betyda, att läran om människans otillräcklighet och Guds nåd i Kristus är evangeliets samfälliga vittnesbörd.

När Lammet bröt det fjärde sigillet, hörde jag den fjärde varelsens röst säga: ”Kom!” Och jag såg, och se: en gulblek häst, och han som satt på den hette Döden, och helvetet följde honom. De fick makt över en fjärdedel av jorden, att döda med svärd och med svält och med pest och genom jordens vilda djur. 6:7,8

Döden rider på förgängligheten (gulblek häst), som är en följd av synden. 'Jorden' är människosläktet. 'Fjärdedel av jorden' är människans delaktighet i syndafallet, enligt regeln 'en del av det hela är dess motsats'. Det hela är människan sådan Gud skapade henne ren från synd.

Den makt som döden och helvetet fick är således en andlig makt som grundar sig på vår delaktighet i syndafallet. Det är fråga om att döda andligen. Uppräkningen svärd och svält och pest och vilda djur tjänar bara till att med fyrtalet understryka att det gäller hela människosläktet. Fyran är världens tal.

Att helvetet (grek. hádes) följde efter Döden betyder att helvetet är den direkta fortsättningen på den andliga döden för dem som inte accepterar Guds frälsning. Det som tas fram vid det fjärde sigillet är således förgängelsens och dödens makt över världen.

När Lammet bröt det femte sigillet, såg jag under altaret själarna av dem som hade blivit slaktade för Guds ord och vittnesbördet som de hade. De ropade med stark röst: "Herre, du som är helig och sann! Hur länge ska det dröja innan du dömer jordens invånare och straffar dem för vårt blod?" Och var och en av dem fick en vit dräkt, och de blev tillsagda att vila ännu en liten tid, tills deras medtjänare och bröder, som skulle dödas liksom de, hade blivit fulltaliga. 6:9-11

Själarna under altaret är de som har tillägnat sig budskapet om frälsningen genom Jesu offer. Att de har blivit "slaktade" betyder att de har blivit dödade genom evangeliet från tron på sin egen rättfärdighet. Dessa anropar Gud i trosvisshet, att han för sin sannfärdighets skull enligt den rätt som de har i Kristus, till sist ska befria dem från deras nedärvda köttliga sinnelag.

Femtalet i femte sigillet syftar på ofullkomligheten och här särskilt de troendes egen ofullkomlighet, som visar sig i deras livslånga kamp med det gamla köttliga sinnet (korsbärandet). Om de troendes trosliv hade varit fullkomligt, hade Kristus inte behövt dö. Men nu måste de kämpa med sig själva, det nya sinnet med det gamla intill döden, då de slutligen ska få ut den fulla rätt till seger, som de har i Kristus.

Jordens invånare betyder vårt av synd fördärvade kött. Blodet i meningen är den skuldmedvetenhet som de troende måste bära så länge de har sitt kött. De som har fått Kristi rättfärdighet (vita dräkten) som personlig egendom genom tron måste stå fasta i tron, vila i Kristi nåd, tills deras eget onda kött dödas fullständigt (genom den lekamliga döden).

Och jag såg när Lammet bröt det sjätte sigillet. Då blev det en stor jordbävning. Solen blev svart som en sorgdräkt, och hela månen blev som blod. Himlens stjärnor föll ner på jorden, som när fikonsträdet faller sina omogna frukter när det skakas av en kraftig vind. 6:12,13

Johannes får fortsättningsvis se vad som måste hända i Guds rike på jorden efter dess grundande genom Jesu död och uppståndelse. Jordbävningen betyder överfört till det andliga planet en omvälvning i Kristi församling på jorden. Omvälvningen består i att när evangeliet förkunnas och människor kommer till tro uppstår det snart också en falsk kyrka.

Den rena evangelieförkunnelsen om Kristussolen slocknar, och månen som är församlingen som ska ge budskapet vidare, avviker från det sanna budskapet. De andliga förkunnarna (stjärnorna) är världsliga, jordiska, andligen ofullgångna predikanter, som avfaller från Kristus i prövningen (vinden).

Under det sjätte sigillet, med människans tal, beskrivs vad budskapet om Kristi offer uppenbarar angående köttet och otrons människa och hennes förmenta andlighet inom kristenheten. För om ingen skuld hade funnits hos den jordiska kyrkan, hade Kristus inte behövt dö för dess förkunnare.

Och himlen försvann som när en bokrulle rullas ihop, och alla berg och öar flyttades från sina platser. Och jordens kungar, stormännen och befälhavarna, de rika och mäktiga och alla slavar och fria gömde sig i hålor och bland bergens klippor, och de sade till bergen och klipporna: "Fall över oss och göm oss för honom som sitter på tronen och för Lammets vrede! Deras vredes stora dag har kommit, och vem kan bestå". 6:14-17

Här talas om den falska kyrkan, den stora, etablerade och präktiga. Att himlen försvann betyder, att de andliga förkunnarnas budskap är bara skenbart Guds ord. Deras mänskliga förklaringar står sig inte i ljuset av det sanna evangeliet. De enda fasta bergen, Sinai och Golgata berg, förkunnas inte. I kyrkan sticker inte ens öar av Guds sanningar fram ovan det mänskliga förnuftets tankar.

Sjuxtalet i uppräkningsen i den andra meningen anger att texten ska tolkas andligt. Berg och klippor är läror. De köttsliga hoppas att deras egna läror och teser ska bevara dem från att bli avslöjade som lögnare och från följden av att de förkastar Kristi nåd. Men att Kristus har burit deras synd vittnar emot deras inbillade egen fromhet.

Genom sin avvisande inställning till den i Kristi offer erbjudna rövarnåden, kommer de icketroende, liksom också de troendes gamla nedärvda köttsliga sinne, i en svår situation, eftersom Guds lag ändå finns mer eller mindre inskriven i deras samveten. Guds och Lammets vredes stora dag är evangeliet om att Jesus bar världens syndastraff. Densamma dagen kallas också 'den dag som Herren har gjort', med tanke på att den innebär nåd för världen. Guds vrede gäller all synd, men Lammets vrede riktar sig mot dem som har föraktat hans för dem utgjutna blod och den nåd som däri har erbjudits dem.

Sedan såg jag fyra änglar stå vid jordens fyra hörn och hålla tillbaka jordens fyra vindar så att ingen vind skulle blåsa över jorden eller havet eller något träd. Och jag såg en annan ängel som kom upp från öster med den levande Gudens sigill. Han ropade med stark röst till de fyra änglarna som hade fått makt att skada jorden och havet: "Skada inte jorden eller havet eller träden förrän vi har satt sigill på vår Guds tjänares pannor!" 7:1-3

Jordens vindar är all världens vilseledande läror, vilka är en följd av syndafallet och motsatsen till Guds Andes vind. Guds vind är hans ord, evangeliet, den enda rätta läran. I det nionde kapitlet beskrivs vad världens vindar åstadkommer. De dödar människorna andligen och för dem i evig död. Men att vindarna hålls tillbaka betyder, att någonting ska räddas undan villolärorens dödsbringande grepp.

Jorden och havet står för människorna, träd används om enskilda personer t ex Jesus, livets träd. Tvåtalets, Sanningens ängel, motsatsen till de fyra jordiska änglarna och uppstigen från öster, bör vara Jesus eller Anden. Gud har den onda världens alla makter under sin kontroll genom sin Ande.

Sigillet som skulle sättas på Guds tjänare anger att dessa är hans särskilda egendom. Att sigillet sätts på deras pannor understryker att det avgörande för deras frälsning inte är deras gärningar, utan att Gud ger dem sin rena lära, Kristi evangelium. Ängeln förbjöd inte världens vindar att

blåsa. 'Förförelser måste ju komma', säger Jesus. Men de får inte skada de utvalda. Så har Gud bestämt, och han vakar över sin egendom.

Och jag hörde antalet av dem som hade fått sigillet, etthundrafyrtiofyra tusen från Israels alla stammar: av Juda stam tolv tusen som fått sigillet, av Rubens stam tolv tusen, av Gads stam tolv tusen, av Ashers stam tolv tusen, av Naftalis stam tolv tusen, av Manasses stam tolv tusen, av Simeons stam tolv tusen, av Levis stam tolv tusen, av Isaskars stam tolv tusen, av Sebulons stam tolv tusen, av Josefs stam tolv tusen och av Benjamins stam tolv tusen som fått sigillet. 7:4-8

Ordet antal i Uppenbarelseboken är inte antal i gängse mening. Talet 12 och alla tal där tolvtalet ingår betyder Guds folk (12 = Guds tretal gånger världens fyrtaal). Talet 1000 förekommer i Bibeln i betydelsen ett oändligt antal (Jes. 60:22), men det innehåller tillika ett gudomligt tretal (10x10x10) och betyder då ett gudomligt folk, födda av Gud till hans barn. Då talen tolv och tusen förekommer vardera 12 gånger, är det en understrykning av det nytestamentliga gudsfolkets identitet som ett andligt och evigt Gudsfolk.

Stamlistan stämmer inte överens med listorna över det gammaltestamentliga Israels stammar. Orsaken är att Kristi rike inte är detsamma som några utvalda bara från det gammaltestamentliga judafolket. Listan är symbolisk för hela Guds nytestamentliga Israel, alldeles som det gammaltestamentliga Israels historia är en profetisk bild av Kristi rike.

Därefter såg jag, och se: en stor skara som ingen kunde räkna, av alla folk och stammar och länder och språk. De stod inför tronen och inför Lammet, klädda i vita kläder och med palmer i sina händer, och de ropade med stark röst: "Frälsningen tillhör vår Gud, som sitter på tronen och Lammet!" 7:9,10

Johannes hade nyss bara hört talas om skaran av människor som hade försetts med Guds sigill. Men nu fick han också se den. Och han såg nu att det var en oräknelig skara, och att den inte bestod av enbart judar utan den bestod av människor från alla folk och länder.

Och dessa stod inför Guds tron. De hade kunnat komma Gud nära, utan att förgås. Orsaken till att de kunde bestå inför Guds tron var den vita dräkten, Kristi rättfärdighet, som de hade på sig. Palmbladen i deras händer betyder delaktighet i den fred och frid som Lammet har vunnit och stiftat mellan Gud och människor.

De har förstått och är förvissade om, att de inte hade blivit frälsta undan döden av egen kraft utan a) på grund av Guds beslut och b) genom Lammets offergärning, och de vittnar klart och tydligt (med stark röst) om detta. De prisar Gud för att han har tecknat dem med sitt namn för alltid till sin egendom, och de prisar Lammet för att han med sitt blod har gjort dem rättfärdiga och värdiga att komma inför Gud.

Och alla änglarna stod runt tronen och de äldste och de fyra varelserna, och de föll ner på sina ansikten inför tronen och de sade: "Amen! Lovsången, härligheten, visheten, tacksägelsen, äran, makten och kraften tillhör vår Gud i evigheters evighet. Amen". 7:11,12

De änglar som står nära Guds tron är de förkunnare som har hans lära och hans godkännande. Dessa tillskriver Gud äran för allt. Likaså gör hela Guds folk, som har rang av äldste med domsrätt genom evangeliet. De fyra väsendena, evangelisterna eller evangeliet sammantaget, har iakttagit Kristi gärningar på nära håll och sett dem också i ljuset av de heliga skrifterna. Därför vittnar de på samma sätt. Lovprisningsordens sjotal syftar på att det är fråga om något andligt och närmare bestämt om fridsförbundet, som Gud har upprättat i Kristus.

En av de äldste frågade mig: "Dessa som är klädda i vita kläder, vilka är de och varifrån kommer de?" Jag svarade: "Min herre, du vet det." Då sade han till mig: "Det är de som kommer ur den stora nöden. De har tvättat sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod. Därför står de inför Guds tron och tjänar honom dag och natt i hans tempel, och han som sitter på tronen ska slå upp sitt tält över dem. 7:13-15

Den stora nöden, som de rättfärdiga har kommit ifrån, är syndafallets nöd. Den nöden är stor både därför att den omfattar hela människosläktet och för att den är så gruvlig genom att den oundvikligen för alla dem i evigt fördärv som inte blir frälsta. Här beskrivs hur frälsningen går till, nämligen genom tron på Kristi död för våra synder. Evangeliet är den sanna och verksamma lära, genom vilken vi blir frälsta ur syndafallets nöd.

Våra tankar brukar här gå till tillvaron efter detta jordeliv, men textsammanhanget tyder på att Johannes' syn beskriver något som sker redan här på jorden - visserligen i himlen, men ändå på jorden. Templet är Kristus. Vi tjänar Gud i detta tempel redan här på jorden - och sedan i evighet. Vi övergår från döden till det eviga livet här och nu genom tron på Lammet, och vi lever sedan inte mer för oss själva utan för Kristus.

Det är här på jorden som vi behöver Guds tält till skydd mot Satan, världen och vårt eget kött. Tältet är evangeliet om syndernas förlåtelse.

De ska aldrig mer hungra och aldrig mer törsta, och varken solen eller någon annan hetta ska drabba dem, för Lammet mitt för tronen ska vara deras herde. Han ska leda dem till livets vattenkällor, och Gud ska torka alla tårar från deras ögon. 7:16,17

De får sin hunger efter rättfärdighet och sin törst efter livets vatten stillad, och varken Guds lag eller någon annan anklagelse för synd (hetta) träffar dem. Ty Kristi offer, som är godkänt av Gud, betyder nåd, och Gud ger dem visshet om förlåtelsen. Johannes såg Lammet stå mitt för tronen. Det syftar på den medlarroll, som Lammet har för oss här i tiden. Ingen kommer till Fadern utom genom Sonen. Det betyder också att hans frälsningsverk är godkänt av Gud.

Det är här i tiden som vi måste bli ledda av vår Herde till livets vattenkällor, till ordet om Guds nåd i Kristus, och det är här som Gud genom sin Ande och sitt Ord torkar våra tårar. Tårarna

kommer sig nämligen av synden och av dess följder. Så länge vi har en tårfylld blick, så länge vi plågas av våra brister, kan vi inte se Kristus klart, men Guds helige Ande stryker varsamt bort tårarna med Kristi förlåtelse.

När Lammet bröt det sjunde sigillet, blev det tyst i himlen i omkring en halv timme. 8:1

När Kristi offers andliga innehåll uppenbaras för oss, tystnar himlens anklagelser mot oss om synd. När Jesus genom sin ställföreträdande död betalade världens synder och uppfyllde lagens krav, kastades åklagaren djävulen ner från sin juridiska maktposition i himmelen, därifrån han med lagens hjälp kunde anklaga människorna för synd. Både lagen och djävulen blev tystade genom Lammets offer.

Att djävulen blev nedkastad till jorden, betyder, att han fortsätter här att anklaga oss för våra synder, trots att de är oss förlåtna. Han ljuger. Evangeliet ger oss försvar mot anklagelserna. Men orden 'omkring' och 'halv' anger att anklagelsernas tystnad är ofullständig, så att medvetandet om synd ändå finns kvar hos den troende. 'Timme' syftar på den enskilda människans situation.

Och jag såg de sju änglarna som står inför Gud, och de fick sju basuner. Och en annan ängel kom och ställde sig vid altaret med ett rökelsekar av guld. Han fick mycket rökelse att lägga tillsammans med de heligas böner på guldaltaret framför tronen. Och röken från rökelsen steg från ängelns hand tillsammans med de heligas böner upp inför Gud. 8:2-4

I det fjärde kapitlet i Uppenbarelseboken liknades Anden vid sju eldbloss och kallades Guds sju Andar. Här liknas Anden vid sju änglar, som står inför Guds tron. Sjutalet är Andens tal, men det är också fridsförbundets eller evangeliets tal. Anden är Guds sändebud eller ängel. Genom Jesu död och uppståndelse fick Anden evangeliet att basunera ut till världen. Jesus säger om Anden: 'Av mitt ska han ta och förkunna för er'. Anden blåser ut evangeliet i världen, in i människors hjärtan. Han kan göra det genom att han är ett med Ordet. Jesu säger: Mina ord är Ande och liv. Joh. 6:63.

Rökelse betyder vanligen bön. Här är det fråga om Jesu böner och verk för oss, syndernas förlåtelse. Meningen liknar en omskrivning av det som sägs om Abrahams tro, att den räknades honom till rättfärdighet. Den tro som förtröstar på Kristi rättfärdighet har del i den rättfärdigheten. Varken vår bön eller vår tro förmår stiga upp till Gud utan rättfärdighetens rökelse från Kristi offer. Bön i Jesu namn är bön med denna rökelse. Denna ängel kan därför inte vara någon annan än Jesus själv. Rökelsekaret av guld är evangeliet. Jesus hämtade fram syndernas förlåtelse för hela världen från sitt eget offers altare och ger den åt oss i tron och bönen.

Evangeliets vittnesbörd om rättfärdighet i förening med de heligas tro på Jesus är välbehagligt för Gud. 'Från ängelns hand' är synonymt med 'i Jesu namn'. När man ber i Jesu namn, går bönen upp till Gud ur Jesu hand. Jesus säger också: Om ni ber om något i mitt namn, ska jag göra det. Joh. 14:14.

Och ängeln tog rökelsekaret, fyllde det med elden från altaret och kastade ner det på jorden, och det blev åska, dån och blixtar och jorden skakade. Och de sju änglarna med de sju basunerna gjorde sig redo att blåsa i dem. 8:5,6

Jesus (ängeln) har fyllt evangeliet (rökelsekaret) med sanningen (elden) om frälsningsverket (från altaret) och låter det förkunnas förbehållslöst (kastas) för den syndiga världen (på jorden och fyrtalet). Sanningen är en dom (åska och dån) över synden som orsakade Jesu död. Men den är också livets ljus (blixtar) för de dömda och orsakar därigenom starka reaktioner hos människorna (jorden skakades).

Jesus gör det som hans församling ber till Gud om: Han låter det himmelska evangeliet förkunnas på den syndiga jorden. Den sista meningen är en markering inför ett nytt avsnitt, där Guds Ande (sju änglarna) kommer att (gör sig redo) förkunna (blåsa) evangeliet (sju basunerna).

Den första ängeln blåste i sin basun. Då kom hagel och eld, blandat med blod, och kastades ner på jorden. En tredjedel av jorden brann upp, och en tredjedel av träden brann upp, och allt grönt gräs brann upp. 8:7

Jesu tal är sanningen om människans skuld, och det utan förbehåll. Enligt Jesu ord i Matt. 16.7 f. ska Anden låta världen få veta sanningen om synd och rättfärdighet och dom. Kristi död på grund av världens synd är det slutliga beviset på människans skuld inför Gud. Så blir evangeliet, som i sig själv är ett glatt budskap, också som hårt hagel från himlen, eftersom det vittnar om människans synd, för vilkens skull Jesus måste lida. Evangeliet är en eld, som Jesus kom till jorden för att tända, nämligen genom sin död (Luk. 12:49). Evangeliet talar om Jesu blods betydelse. Blod betyder skuld. Jesus tog våra synders skuld på sig och betalade den med sitt blod.

[En del av något helt betyder motsatsen till det hela. Då tretalet betyder 'av Gud kommet' är en tredjedel något oandligt. Jorden är människorna. 'Tredjedelen av jorden' är människornas egen-rättfärdiga väsen. Brändes upp av sanningens eld = blev till intet. Träd är enskilda människor. Grönt gräs är det som kommer av den syndiga jorden.]

Människornas egenrättfärdiga väsen får sin dom. Människans egen godhet blir till intet. Det faktum att Jesus måste lida döden för världens skull bränner bort alla människors berömmelse inför Gud. Detta avbrännande erfar också var enskild människa som träffas av Guds sannings eld. Aposteln Paulus skriver: Jag levde en gång utan lag, men när budordet kom, fick synden liv, och jag hemföll åt döden. Rom. 7:9,10. Gräset är i bibeln en bild av det förgängliga. Allt som spirar ur jorden, d v s allt som härstammar från människan själv, bränns av jäms med marken, när sanningen om hennes andliga tillstånd avslöjas av Ordet.

Den andra ängeln blåste i sin basun. Då var det som om ett stort brinnande berg kastades i havet. En tredjedel av havet förvandlades till blod, och en tredjedel av allt liv i havet dog, och en tredjedel av alla fartyg gick under. 8:8,9

När sanningens (andra) Ande (ängel) talar (blåste i basun), träffar det hela människosläktet (havet). Dess synd blir skuld (blod). Sanningen om Jesu död för världens synd är som ett brinnande berg nedkastat bland människorna. Tredjedelen av havet d v s mänskighetens guds-frånvända tillstånd blir skuld (blod) inför Gud genom förkunnelsen om Jesu ställföreträdande lidande och

död för världens synd.

'Tredjedel' betyder oandligt, 'dö' är att bli till intet. Människans egen andlighet blir i ljuset av Kristi offer ingenting värd. 'Tredjedelen av alla fartyg' är falska meriter, med vilka man försöker hålla sig flytande inför Guds lag. Alla människans egna meriter och fromhetsgärningar visar sig värdelösa. Eftersom Jesus måste lida och dö för alla människor, för att skaffa dem en rättfärdighet som duger inför Gud, är det ett definitivt bevis på att ingenting av människans egen gudaktighet eller fromhet skulle ha varit till någon nytta.

Den tredje ängeln blåste i sin basun. Då föll en stor stjärna från himlen, brinnande som en fackla, och den föll över en tredjedel av floderna och vattenkällorna. Stjärnans namn är Malört. En tredjedel av vattnen förvandlades till malört, och många människor dog av vattnet som hade blivit bittert. 8:10,11

När Guds Ande predikar, lyser Guds ord från himlen ner i mänsklighetens mörker och uppenbarar andlig falskhet och självfromhet. Den stora stjärnan är Guds ord, närmare bestämt Sanningen (brinnande) om Kristi död för världens synder. Den faller över mänskliga falska (tredjedel) trossatser, över otrons och ogudaktighetens floder, som rinner upp från de mörka källorna i människans fallna väsen.

Guds ord är bittert (Malört), och det gör människornas självfromhet (tredjedel av vattnen) till något bittert. Många förlorar helt sin förtröstan (dog) på den.

Den fjärde ängeln blåste i sin basun. Då träffades en tredjedel av solen och en tredjedel av månen och en tredjedel av stjärnorna, så att en tredjedel av dem förmörkades och dagen förlorade en tredjedel av sitt ljus, och natten likaså. Och jag såg, och jag hörde en örn som flög uppe på himlen och ropade med stark röst: "Ve, ve, ve över jordens invånare för de basunstötar som är kvar, när de tre andra änglarna blåser i sina basuner!" 8:12,13

När Anden predikar (blåste i basun) för världen, träffas falsk (tredjedel) förkunnelse (solen), namnkristen (tredjedel) gemenskap (månen) och villolärare (tredjedel av stjärnorna), så att deras okunskap blir uppenbar (tredjedel förmörkades), deras uppfattning om sanningens ljus falskt (tredjedelen av sitt ljus) och deras begrepp om mörkret (natten) likaså.

Gud (örn), som ser allt, sänder sitt kraftiga ord (stark röst) till otrons människor (jordens invånare) genom sin sannings Andes (tre andra änglarnas) förkunnelse (basuner).

Den femte ängeln blåste i sin basun. Och jag såg en stjärna som hade fallit från himlen ner på jorden, och den fick nyckeln till avgrundens brunn. Den öppnade avgrundens brunn, och rök steg upp ur brunnen som röken från en stor ugn, och solen och luften förmörkades av röken från brunnen. 9:1,2

Såsom talet tio är fullkomlighetens tal, så är hälften av tio (femtalet) ofullkomlighetens tal. Den femte ängelns avsnitt handlar om det ofullkomligaste av allt, djävulens verk på jorden. Den

fallne ängeln (stjärna) satan har helvetets resurser (avgrundens brunn) till förfogande. Satans läror (röken från avgrundens brunn) är så väldiga, att de både skymmer Ordet (Solen) och förstör den moral (luften) som Ordet står för.

Här börjar ett avsnitt om otron, som evangeliet möter. Solen är Guds lag, både som krav och som fullbordad i Kristus. Ordet är klart i sig själv likasom solljuset, men för människorna fördunklas det av det täta flödet av människoläror. Här är inte fråga om tanklöst pladder utan om det mänskliga förnuftets övervägda tankar. Och inte bara gudsordet, skymms, utan också den andliga atmosfären och moralen, det indirekta solljuset.

Ur röken kom gräshoppor ut över jorden, och de fick samma makt som skorpionerna på jorden. De blev tillsagda att inte skada markens gräs eller någon grönska eller något träd, utan bara de människor som inte hade Guds sigill på pannan. 9:3,4

Diverse villoläror (gräshoppor) med andligt förlamande makt (skorpionerna) angriper oomvända och köttsliga (på jorden) människor. Men Anden bevarar Guds församling (gräs, grönska) och enskilda troende (träd) för villfarelserna. Villfarelserna kan övervinna endast dem som inte i tro omfattar Guds lära (Guds sigill på pannan).

I vanliga fall är gräset en symbol för det förgängliga, men tretalet i uppräknigen anger att det är fråga om något som härrör från Gud. Det gröna är här således andligt liv i Kristi sanna församling. Enskilda träd är enskilda människor i tron på Guds ord. Dessa har Gud tecknat på pannan med sitt namn d v s Gud har styrt deras tankar i sitt ords sanna kunskap. De är hans egendom och han beskyddar dem för villoläror genom sitt ords kraft.

De fick inte rätt att döda dem, men de fick plåga dem i fem månader, och smärtan från dem var som smärtan när en skorpion sticker en människa. I de dagarna ska människor söka döden men inte finna den, de ska längta efter att dö men döden ska fly ifrån dem. 9:5,6

De som inte tror Guds ord har inget egentligt andligt liv, men de har tro på sin egen godhet, fast den är falsk. Villfarelserna dödar inte detta "andliga liv". Femtalet i 'fem månader' anger att villfarelserna inte är beständiga utan måste ge vika för Guds sanning, ifall människan omvänder sig.

Dagar syftar på var och en enskild människa. Smärtsamt (skorpionsting) medvetna om sitt liv i villfarelser vill människor dö bort från det och leva för något bättre, men de förmår inte. Människor drivs till förtvivlan genom den meningslösa tomhet och de skuldkänslor vid tanken på Guds dom, som villolära och gudlöshet för med sig. Man borde omvända sig, men det varken vill eller kan man. Det vore att krypa ur sitt eget skinn.

Gräshopporna såg ut som hästar rustade till strid. På sina huvuden hade de något som liknade kronor av guld, och deras ansikten var som människors ansikten. 9:7

Hästar är grundsanningar, dogmer som man rider på med hela sin livsåskådning. De är väl

genomtänkta för att ta strid med sanningen (rustade). Men villolärornas (gräshoppornas) 'sanningar' bara liknar sanningar. De är falska sanningar. Det som liknar kransar av guld på huvudet är ett uttryck för att det ser ut som om de skulle ha segrat för alltid. Många villolärer är långa tider fast förankrade i den allmänna opinionen. Att dessa falska grundsanningar och dogmer har mänskliga ansikten betyder, att de verkar humanistiska och förnuftiga. De har ofta sina mänskliga uppfinnare eller fäder och kallas vid deras namn.

De hade hår som kvinnor, tänder som lejon och bröstpansar som av järn. Och dånet från deras vingar var som dånet från stridsvagnar med många hästar som stormar fram i strid. 9:8,9

Villolärorna är behagliga för köttet (hår som kvinnor). De talar ofta om kärlek, visserligen fel sorts och missriktad sådan, inte kärleken från Gud eller till Gud. Sådana fagra villolärer griper sig fast i människors själ som lejonens tänder. Det ligger inte i någon människas egen makt att ta sig ur ett sådant grepp.

Villolärer har nät av argument, som ser ogenomträngliga ut (bröstpansar av järn). De far fram under stort buller via olika media (dånet från deras vingar) och liksom dragna av förnuftets och världsandans många som självklarheter ansedda teman. Sådana hästar är t ex rätten till jämlikhet mellan kvinnor och män också ifråga om predikoämbetet i Kristi församling och rätten till utövad kärlek mellan människor av samma kön och kvinnors rätt att döda sin egen ofödda avkomma.

De hade stjärter och gaddar som skorpioner, och i stjärten låg deras makt att skada människorna i fem månader. Som kung över sig har de avgrundens ängel, som på hebreiska kallas Abaddon och på grekiska Apollyon. Det första veropet är över. Se, efter det kommer två till. 9:10-12

Stjärten och gadden står för de oundvikliga följderna av villolärorna. Vad som kommer av dem är tomhet, meningslöshet, livsförakt och mera sådant. Uppenbara resultat av villolärer är t ex självmord och fostermord. Men talet fem anger, att villolärornas makt inte är beständig, utan den sammanhänger med satans makt, som upphör över den som blir gripen av evangeliet.

'Månader' är ingen tid, utan ett uttryck för människans falska andlighet. Villfarelserna är enväldigt styrda (kung) av djävulen. Hans namns tvåtal understryker detta som en sanning. Veropen gäller domen över människans kött.

Den sjätte ängeln blåste i sin basun. Och jag hörde en röst från de fyra hornen på guldaltaret inför Gud, och den sade till den sjätte ängeln som hade basunen: "Släpp lös de fyra änglar som är bundna vid den stora floden Euftrat!" Och de fyra änglarna som hade hållits redo för den timmen och den dagen och den månaden och det året släpptes lösa för att döda en tredjedel av människorna. Antalet ryttare i dessa ryttarhästar var tjugo tusen gånger tio tusen. Jag hörde deras antal. 9:13-16

Talet sex (den sjätte ängeln) är människans tal, och detta stycke handlar om Guds folk. Det gyllene (eviga) altaret inför Gud är Kristi frälsningsverk, som Gud har godkänt. Altarets fyrtal av horn anger att Jesus offrades för hela världens synder. Hornen är de löften om förlåtelse som offret

innebar. Den som i tro klamrar sig fast vid altarets horn, löftena, evangeliet åtnjuter syndernas förlåtelse. Rösten från altarets horn måste vara evangeliet.

Evangeliet (ängelns basun) ropar om frihet åt alla människor (fyra änglar). Floden Euftrat är gränsflod, i överförd betydelse till Guds rike. Världen är bunden utanför Guds rike till dess att evangeliets budskap frigör den. Euftrat betyder 'okänd'. Först när människan nås av evangeliet blir hon känd av Gud som hans barn. Fyrtalet i 'timme, dag, månad och år' understryker ytterligare att detta gäller alla människor. Att ordet ängel används här om alla människor har att göra med textens fortsättning. Så snart evangeliet ljuder för de människor som anammar det, förkunnar de det.

Ett helt tretal betyder 'från Gud', en tredjedel betyder 'något ont, här människans köttsliga sinnelag. Guds änglar (de troende) har genom evangeliet makt att döda sitt eget och andras egenrättfärdiga köttsliga otrossinne.

'Ryttare' är de som rider på (tror på) Guds sanning, alltså de troende. 'Antal' är inget antal i gängse mening, utan det berättar varifrån dessa har fått sitt vittnesbörd, och om vittnenas eget ursprung. När vittnesgillhetens tvåtal upphöjes tiofaldigt till fullständighet och ännu tusenfaldigt, är det fråga om att äga Guds orubbliga Sanning. Tusen består av tio gånger tio gånger tio, ett tretal av fullständigheten. Tretalet står för gudomlighet. Vad vittnena vittnar har de fått av Gud. Men de är också själva födda av Gud, lärda av Gud och utrustade av Gud.

Och såhär såg jag hästarna och deras ryttare i min syn: ryttarna hade eldröda, mörkblå och svavelgula bröstpansar, och hästarna hade huvuden som lejon, och ur deras munnar kom eld och rök och svavel. 9:17

Ryttarna är Guds folk, som tror på (rider på) Guds Sanning. Den eldröda färgen på deras bröstpansar vittnar om Guds Andes och Sanningens eld. Det betyder att Guds Ande ger genom bibelordet ett skydd åt sina trogna i form av sanna och hållbara, i bibelordet grundade argument. Den mörkblå färgen talar om vittnenas höga ämbete. Hes. 23:6.

Den svavelgula färgen siar om död åt dem som försöker strida mot dessa ryttare. Hästarna är den gudomliga Sanningen, Guds ord, evangeliet. Evangeliets huvud är Kristus, som bär namnet Lejonet av Juda. Det fullständiga tretalet i 'eld, rök och svavel' anger att evangeliet är ett budskap från Gud.

Av dessa tre plågor dödades en tredjedel av människorna, av elden och röken och svavlet, som kom ur deras munnar. Hästarnas makt ligger i deras mun och deras svansar, för deras svansar liknar ormar och har huvuden, och med dessa gör de skada. 9:18,19

Denna lära (plågor) från Gud (tre), sanningen om Kristi offer och dess dom över allt mänskligt, dödar det köttsliga sinnet (tredjedel av människorna). Ty läran verkar (hästarnas makt) dels genom förkunnelsen (i deras mun) och dels genom dess frukt (deras svansar). Den tro som läran föder (svansar) är som en medveten (huvuden) andlig fiende (ormar), som dödar (gör skada) den naturliga människans tänkesätt.

Evangeliet är en plåga för köttet, eftersom det inte vill erkänna sig syndigt, ofullkomligt, orättfärdigt och otillräckligt. De som hör och anammar evangeliet dödas ständigt ifråga om sin gamla människa och uppstår i evangeliets sinnelag. Paulus uttrycker detta med orden 'Nu lever inte mer jag, utan Kristus lever i mig'.

Evangeliet (läran) har sin makt dels av den sanning som det vittnar om, nämligen Kristi död för världens synder, och dels i den förändring hos människor som evangeliet åstadkommer. När människan får ett nytt sinne till följd av evangeliets budskap, blir hon själv som en levande anklagelse mot köttsligheten hos både sig själv och andra.

Resten av människorna, de som inte dödades av dessa plågor, omvände sig ändå inte från sina händers verk. De slutade inte att tillbe onda andar och avgudabilder av guld, silver, brons, sten och trä som varken kan se eller höra eller gå, och de ångrade inte sina mord och sin ockultism, sin sexuella omoral och sina stölder. 9:20,21

Inte alla människor dödas av evangeliet (dessa plågor) ifråga om sitt gamla onda tänkesätt. De fortfar i sitt andliga högmod att bygga (sina händers verk) på sin egenrättfärdighet. De följer världsandan (tillber onda andar), och i stället för att tillbe Gud upphöjer de sig själv (sextalet i uppräknigen) till Guds plats (negativt tretal: se, höra, gå).

Mord är i andligt sammanhang att vilseleda med lögnaktig lära, att förföra andra, så att de förgås andligen och blir evigt skilda från Guds gemenskap. Ockultism är samröre med satan. Sexuell omoral betyder i andligt sammanhang människans otrohet mot sin Gud. Stöld är att ta något från Gud åt sig själv t ex hans ära. Detta gäller i hela världen (fyrtalet i uppräknigen).

Och jag såg en annan väldig ängel komma ner från himlen, klädd i ett moln och med regnbågen över sitt huvud. Hans ansikte var som solen och hans ben som eldpelare, 10:1

En i sanningen (annan) mäktig Guds tjänare (veldig ängel) klädd i barmhärtighet (molnet) och med förbundets kännetecken (regnbågen) har uppenbarat sig från himlen. Den ende som har dessa kännetecken är Herren Jesus Kristus. Han är Sanningen, och han är vårt molnskydd mot Guds helighet. När Mose hade gjort nya stentavlor med Guds lag, heter det att HERREN steg ner i molnskyn och ställde sig där nära intill honom.' 2 Mos. 34:5. I Nya testamentet står det: 'Och i sina lärjungars åsyn for han upp till himmelen i ett moln'. Apg. 1:9. Guds fridsförbund, symboliserat av en regnbåge, blev grundat i hans offerdöd. Han är själv dess representat och upprätthållare.

Han uppenbarar (ansikte) rättfärdigheten (solen), och hans styrka (ben) är Anden och Sanningen (eldpelare). I Malakis bok kallas han Rättfärdighetens sol (Mal. 4:2). Han strålar emot oss i evangeliet om den rättfärdighet som han har vunnit åt oss genom sin död för våra synder. Han är Guds ansikte mot världen. Han har uppenbarat Guds goda vilja och avsikt med oss. Om eld och Ande står det i 5 Mos. 4:24: 'Herren är en förtärande eld'. 'Är icke mitt ord såsom en eld? säger han i Jer. 23:29. Och han är själv Guds ord. Upp. 19:13. Hans styrka ligger i hans ord. Genom det skapades himmel och jord, och genom det utför han också fullbordandet av Guds rådslut angående oss var och en.

och i handen hade han en liten bokrulle som var öppnad. Han satte sin högra fot på havet och sin vänstra på jorden och ropade med stark röst som ett rytande lejon. Och när han hade ropat talade de sju åskorna med sina röster. 10:2,3

Ängeln Jesus (han) är uppenbararen (hade i handen) av Guds hemliga rådslut (bokrulle). Han välsignar människorna (satte högra foten på havet). Havet, som är detsamma som människohavet eller människosläktet, styr han med barmhärtighetens och nådens högra fot. Men han förbannar dem som inte tror (vänstra foten på jorden).

Herren Jesus är Sanningen och Guds röst, som talar högre och mäktigare än djävulens och världens röster. Lejon är en anspelning på Upp. 5:5, där han kallas 'Lejonet av Juda stam'. När evangeliet ljuder (ängelns rop), faller Andens dom (sju åskors röster).

När de sju åskorna hade talat skulle jag just skriva, men jag hörde en röst från himlen: "Försegla det som de sju åskorna har sagt och skriv inte ner det." 10:4

Vi människor är benägna att strax offentliggöra (skriva) domen (sju åskor) över dem som inte tror. Men Gud vill, att vi bara ska vara medvetna om den (försegla), inte uttala den. Trots att otron avslöjar sitt rätta ansikte vid evangeliets predikan och blir uppenbar, ska vi inte förhäva oss mot dem som inte tror, eftersom tron är en Guds gåva, och alla är under samma dom i fråga om sitt fallna kött. Domen är Ordets och inte vår. Matt. 7:1.

Vi bör ta exempel av dem som nämns i 2 Petr. 2:11: 'Änglar som står högre i makt och styrka uttalar inte några hånfulla domar mot dem inför Herren' och Judas v 9: När ärkeängeln Mikael tvistade med djävulen om Moses kropp, vågade han inte uttala någon hånfull dom över honom utan sade: "Må Herren straffa dig!"

Och ängeln som jag såg stå på havet och på jorden lyfte sin högra hand mot himlen och svor vid honom som lever i evigheters evighet och som har skapat himlen och det som finns i den och jorden och det som finns i den och havet och det som finns i det: "Tiden är ute. Men i de dagarna när den sjunde ängels röst hörs och han blåser i sin basun, då är Guds hemlighet fullbordad, så som han har förkunnat i det evangelium han gett sina tjänare profeterna." 10:5-7

Här återkommer texten till evangeliets positiva sida. Den förbannelse som låg över människosläktet på grund av dess syndafall och Guds lags krav, upphörde (den onda tiden är ute) när Jesus led straffet för världens synd. Detta är evangeliet i ett nötskal.

Till Guds frälsningsplan hör naturligtvis inte bara återlösningen genom Offerlammet utan också evangeliets förkunnande (sjunde ängels röst), så att var och en enskild (dagarna) människa får del av det i Kristus skedda och kan åtnjuta det genom tron och leva saligt i evighet.

Och rösten som jag hade hört från himlen talade till mig igen och sade: "Gå och ta den öppnade bokrullen ur handen på ängeln som står på havet och på jorden!" Jag gick då bort till ängeln och bad honom ge mig den lilla bokrullen. Han svarade mig: "Ta den och ät upp den! Den ska svida i din mage men vara söt som honung i din mun." Jag tog bokrullen ur ängelns hand och åt upp den, och i min mun var den söt som honung. Men när jag hade ätit den sved det i min mage. Och man sade till mig: "Du måste profetera på nytt om många folk och länder och språk och kungar."^{10:8-11}

När vi tror evangeliet, märker vi först hur ljuvligt det är för anden (i munnen), men strax därpå hur det smärtar vårt kött (svider i magen). Eftersom nåden är en påminnelse om synd svider det i vårt egenrättfärdiga kött. Vår gamla människa vill inte godvilligt ge upp tron på en egen rättfärdighet.

Genom evangeliet får vi uppgiften att föra det vidare till hela världen (fyrtalet). När man har fått erfara Kristi nåd, blir det som för Jeremia som skriver: 'Då blev det i mitt hjärta som om där brann en eld.' Jer. 20:9. 'Kristi kärlek tvingar oss.' 2 Kor. 5:14. Ordet 'om' i uppmaningen kan förstås så, att vi predikar om världen, att den är frälst och rättfärdig i Kristus, och att den genom tron på detta också får åtnjuta saligheten och det eviga livet.

Jag fick en mätstång som liknade en stav, och man sade: "Stå upp och mät Guds tempel och altaret och dem som tillber därinne. 11:1

Det föremål, som både är ett mått och en stav, är Guds lag. Efter den ska andliga ting mätas och kontrolleras huruvida de håller måttet ifråga om rättfärdighet inför Gud. Lagen utdömer det bristfälliga och godkänner endast det fullkomliga. Lagen liknar också en herdes stav, med vilken herden leder sin hjord. 'Gör efter lagen, så får du leva', heter det. Men vi människor förmår inte följa lagens stav. Därför är den inte heller en duglig stav. Den bara liknar en stav.

Vilket tempel är det fråga om? Under en ordväxling med judarna sade Jesus till dem: 'Bryt ner detta tempel, så ska jag inom tre dagar låta det uppstå igen'. Johannes, som berättar om händelsen, skriver: 'Men det var om sin kropps tempel som han talade.' Joh. 2:21. På motsvarande sätt kallar aposteln Paulus var och en på Jesus troende människa ett Guds tempel, där Guds Ande bor. 1 Kor. 6:19. Likaså är också hela den kristna församlingen ett Guds tempel för Guds Ande. 2 Kor. 6:16. Guds Ande bor först och främst hos Herren Jesus, eftersom han och Anden är ett i gudomen. Därefter är också vi ett med honom genom dopet och tron. Vi lever andligt sett i honom, nämligen i tron på hans självutgivande offer för våra synder. Vi tillber Gud i det andliga templet Jesus Kristus. De som tror evangeliet befinner sig i det och har vad det erbjuder, nämligen syndernas förlåtelse i Kristi namn.

Johannes fick en tvåfaldig uppgift: "Stå upp och mät Guds tempel och altaret!" Se efter hur fullkomlig Jesus själv och hans verk på Golgata är i förhållande till Guds lag. Mät också "dem som tillber där inne!" Ta reda på om också vi, som genom tron befinner oss i honom, är rättfärdiga och oklanderliga inför lagen. Det är livsnödvändigt för oss att få veta resultatet av en sådan mätning. För det första: Håller Jesu verk för oss inför Guds ögon? Och för det andra: Är hans verk tillräckligt för oss till rättfärdighet? I det tjugoförsta kapitlet är det sedan ändå en ängel som mäter det himmelska templet. Vi människor är oskickliga att använda lagens måttstock.

Det är Guds ord som säger oss hur det egentligen förhåller sig. Men vi ska ta resultatet till oss och begrunda det.

Men lämna templets yttergård och mät den inte, för den är given åt hedningarna och de ska trampa den heliga staden under sina fötter i fyrtiotvå månader. 11:2

Templets yttre gård är de av människor uppbyggda och organiserade kyrkorna, där det är meningen att evangeliet ska förkunnas, så att människor av dess kraft kommer in i Kristustemplet genom tron. Men de yttre kyrkoorganisationerna är i ljuset av Kristi offer genomsyrade av allsköns mänskligt och köttsligt: oklarhet i läran, motsättningar mellan tjänarna, ovisligt nit mm, som kan t o m hindra människor att komma till tro.

Visst finns det församlingar, som har deklarerat sin bibelenliga trosgrund och där också Kristi evangelium förkunnas rent och sakramenten förvaltas rätt - åtminstone till en tid. Men också dessa är behäftade med svagheter, vilket deras ofta snabba förfall visar. Hedningar kallas här de som verkar inom kyrkorna utan att ha det sinne som evangeliet ger. Dessa kan kalla sig kristna och kan ha höga poster i kyrkan men är i verkligheten förnekare och hedningar. Dessa är bestämda till att förtrampa och plåga Guds folk överallt på jorden.

'Tider' har i Uppenbarelseboken andra betydelser än de gängse. Månader anger att något berör kyrkan (månen). Fyrtiotvå månader är tre och ett halvt år. Ett helt sjutal står för "andligt", hälften av sju är det motsatta, oandlighet. Kristi kyrka på jorden ska alltså plågas av oandlighet så länge den finns till.

Och jag ska låta mina två vittnen profetera under ettusen tvåhundra sextio dagar, klädda i säcktyg. Dessa är de två olivträden och de två ljusstakarna som står inför jordens Herre. 11:3,4

De två vittnena är en annan benämning på Guds lag. Man kan se lagen utifrån tvåtalet som en enda vittnesgill, sann lag, men samtidigt också som lagens två tavlor om att älska Gud och att älska nästan. Säcktyget anger sorg. Lagens vittnesbörd blir nämligen inte mottaget och dess krav blir inte uppfyllt av människorna. 'Dagar' yftar på lagens predikan åt var och en människa under hennes otrostid.

Lagen ger andligt liv (åt den som håller den, olivträden) och andligt ljus (åt den som tror den, ljusstakarna), eftersom den är Guds redskap (står inför jordens Herre). Den bestämda formen i 'de två' kan vara en hänsyftning på att de redan är omtalade i Sak. 4:2f, 11f. Guds lag liknas där vid två olivträd och ljusstakar.

Lagen är andlig och verkar på ett andligt sätt, vilket betecknas med olivträd eller olja, som är Guds Andes symbol. Lagen som två ljusstakar är inte själva ljuset. Själva ljuset är evangeliet om syndernas förlåtelse i Lammets blod. Men de liknas vid ljusstakar, eftersom de är en förutsättning för att evangeliet ska kunna sprida sitt sken. Där lagen inte hålls i ära förstår man inte heller evangeliet.

Om någon vill skada dem, kommer eld ur deras mun och förtär deras fiender. Ja, om någon vill skada dem måste han dödas på det sättet. De har makt att stänga himlen, så att inget regn faller under de dagar de profeterar, och de har makt att förvandla vattnen till blod och att slå jorden med alla slags plågor så ofta de vill. 11:5,6

Den som bryter mot (skadar) lagen kommer under dess dom. Guds lag är Guds ord, och hans ord är en sanningens eld. 'Jag ska göra mina ord i din mun till en eld och detta folk till ved, och elden skall förtära dem', säger Herren till profeten Jeremia. Jer. 5:14.

Lagen och evangeliet är varandras motsatser. Budskapet om Guds nåd är som ett välgörande regn från himmelen på torr jord. Men Guds lag ger ingen nåd. Den kräver. Det är torrtid för själen, då man inte får höra om Guds nåd. När Guds lag talar är nådens röst tillbakahållen (himmelen stängd). Och tvärtom: när nåden ljuder, är lagens mun tillstoppad.

'Vattnen är folk och människoskaror' Upp. 17:15. Guds lag skuldbelägger (förvandlar till blod) dem som gör synd. Lagen blir en plåga för människorna, eftersom de varken vill eller kan uppfylla den.

Och när de har fullgjort sitt vittnesbörd, ska vilddjuret som kommer upp ur avgrunden strida mot dem och besegra dem och döda dem. Deras lik ska bli liggande på gatan i den stora stad som andligt talat kallas Sodom och Egypten och där även deras Herre blev korsfäst. 11:7,8

Så snart Guds lag har ljudit klart på någon ort (fullgjort sitt vittnesbörd), kommer Satan och tolkar om lagen, dödar den genom förkunnarnas otro. Så blir lagen omintetgjord, och dess uppdrag är då fullgjort i den församlingen. Matt. 15:6. Det vanliga är att man likt judarnas ledare behåller och bejakar lagen i yttre avseende (som ett lik på gatan) men blundar för kravet på hjärtats renhet. Man kan också likt kyrkan av idag spela ut budordet mot kärlekskravet på ett lögnaktigt sätt.

Detta sker i den fallna yttre kyrkan, i den stora världsvida gemenskap som har blivit ett hemvist för Sodoms omoral (otrohet mot Gud) och Egyptens olydnad och förhärdelse. Den fallna kyrkans kännetecken är mycket tydliga idag. I sina försök att vara världen till lags går kyrkan uppenbart emot Herrens bud. Det var ju också samma onda släkte, samma falska, oandliga gemenskap, som korsfäste Herren Jesus.

Människor av olika folk och stammar, språk och länder ser deras döda kroppar i tre och en halv dagar, och de tillåter inte att kropparna läggs i någon grav. Och jordens invånare gläder sig över dem och jublar och skickar gåvor till varandra, eftersom de båda profeterna hade plågat dem som bor på jorden. 11:9,10

Efter att man genom omtolkningar och bortförklaringar har omintetgjort Guds lag, vill man ändå inte dödförklara den helt, utan man vill ha den kvar till namnet, för att därmed som fari-seerna kunna stöda sin egenrättfärdighet. Otrons människor har handlat så alltsedan syndafallet och kommer att göra så till domens dag. 'Dagar' är inte tid, utan anger att det är fråga om något personligt. 'Tre och en halv dagar' är otrons välde i människan.

'Jordens invånare' och 'de som bor på jorden' är otrons barn och köttet i motsats till himmelrikets barn och Anden. För det obotfärdiga köttet är Guds lag motbjudande och irriterande och retar det till vrede. Därför känner köttet befrielse i att kunna förtrampa lagen. De som gör så känner gemenskap med varandra, uppmuntrar och stöder varandra i otrons gärningar (skickar gåvor). Dessa människor har alla kommit i kontakt med lagen på något sätt. Därför angår detta i högsta grad också kyrkan.

Men efter de tre och en halv dagarna kom livsande från Gud in i dem, och de stod upp på sina fötter igen, och de som såg dem blev skräckslagna. Och de hörde en stark röst från himlen som sade till dem: "Kom hit upp!" Och de steg upp till himlen i ett moln, och deras fiender såg dem. 11:11,12

När det händer, att Guds Ande uppenbarar lagens verkliga innebörd för någon, då är den människans otro (tre och en halv dagar) gentemot lagen slut (livsande från Gud), och hon slås av skräck i samvetet. 'Min synd mig till förtvivlan drev, och helvetet stod öppet', skriver Martin Luther om sin erfarenhet av en sådan lagens väckelse.

En annan som steg upp till himlen i ett moln är Herren Jesus. Man får nu se hur Guds lag förenar sig med honom i hans laguppfyllelse och offer (molnet). Jesus upphöjde Guds lag till himlen genom att uppfylla och fullborda den för oss människor. (De steg upp till himlen i ett moln) 'Lagen har fått sin ände i Kristus', skriver aposteln Paulus. Rom. 10:4.

Guds lag kan inte i verkligheten dödas, fastän världen försöker, och den blir som död för dem. Den är genom Kristi uppståndelse grunden för hans himmelska rike, en rättfärdighetens grund. Vi är för vårt kött skull lagens fiender, men vi får genom evangeliet se hur lagen är fullbordad för oss i Kristus (deras fiender såg dem).

I samma stund blev det en stor jordbävning, och en tiondel av staden störtade samman. Sjutusen människor dödades vid jordbävningen, och resten greps av skräck och gav ära åt himlens Gud. Det andra veropet är över. Se, det tredje kommer snart. 11:13,14

I och med att lagen blev uppfylld i Kristi döds stund skedde en stor omvälvning (jordbävning), ett nyskapande mer grundligt än jordens tillblivelse. Synden blev utplånad och världen framställd rättfärdig inför Gud. 'Ty det var Gud, som i Kristus försonade världen med sig själv. Han tillräknar inte människorna deras synder.' 2 Kor. 5:19.

Då en bråkdel av ett helt tal är det helas motsats, är tiondedelen av staden lika med köttets falska, inbillade himmelrike. 'En tiondel av staden' är mänsklighetens syndfullhet. Vår köttliga ofullkomlighet försvann (störtade samman) vid denna världsförnyelse, och Andens folk (sjutusen)gläder sig. Skräcken hos otrons barn (resten) visar att de i sina samveten ändå vet att Gud dömer rättvist. Det är skrivet: 'Så sant jag lever, säger Herren, för mig ska alla knän böja sig, och alla tungor ska prisa Gud.' Rom. 14:11.

I de två sista meningarna finns orden 'andra' (sant eller sanning) och 'tredje' (från Gud), och de kan

då översättas: Detta är Guds sanning. Det är skäl att betona detta, eftersom det här är fråga om den allmänna rättfärdiggörelsen, som är en grundsats i Kristi lära.

Den sjunde ängeln blåste i sin basun. Då hördes starka röster i himlen: "Väldet över världen tillhör nu vår Herre och hans Smorde, och han ska vara kung i evigheters evighet." Och de tjugofyra äldste som satt på sina troner inför Gud föll ner på sina ansikten och tillbad Gud och sade: Vi tackar dig, Herre Gud Allsmäktig, du som är och som var, för att du har tagit makten, din stora makt, och nu är kung. 11: 15,16

Jesu seger över fördärvmakterna är en stor glädje för världen. Hans välde över världen är ett kungavälde, där hans vilja och ord är lag. Han har frälst oss människor från våra andliga fiender och har satt gränser för allt. Guds folk (äldste), ger honom hela äran för makten som han har vunnit genom försoningsverket åt både sig och dem. Åttatalet (en av Jesu talsymboler) i Guds folks tacksägelse antyder att de tackar Gud särskilt för hans frälsning genom Jesus.

Folken vredgades, och din vrede har kommit, tiden när de döda ska dömas och du ska löna dina tjänare profeterna och de heliga och dem som vördar ditt namn, små och stora, och fördärva dem som fördärvar jorden. 11:17,18

Människan (folken) är till sin fallna natur fientlig (vredgades) mot Gud, men Kristi fullbordade verk innebär död åt denna fiendskap (de döda ska dömas). I ljuset av Jesu försoningsverk ser Gud inte längre människorna som fiender utan som vänner.

Genom sitt frälsningsverk ger (lönar) Jesus sin rättfärdighet åt världen (sextalet). Och den kommer dem till del som tror på Jesu frälsningsverk. Men han dömer (fördärvar) dem som inte tror (fördärvar jorden).

Och Guds tempel i himlen öppnades, och hans förbundsark blev synlig i hans tempel, och det kom blixtrar, dån, åska, jordbävning och stora hagel. 11:19

I och med att Jesus hade uppfyllt lagens krav för alla människor, öppnades Guds nåds tempel i himlen. Templet är Jesus själv med allt som han har gjort för oss.

Då blev det fullbordat, varom gamla testamentets förbundsark med dess innehåll var ett löfte. I förbundsarken fanns Arons stav som ett tecken på frid mellan Gud och folket, en profetia om fridsförbundet i Jesu blod. 4 Mos.17:8. Där fanns också mannat, som vittnade om det himmelska andliga mannat: Guds nåd genom Jesu blod.

Dessa förbundsarkens löften blev nu uppenbara (synliga) i Jesus. Försoningsverket ger ljus (blixtrar) över lagen och bekräftar dess krav (dån) och dom (åska). Vidare innebär det hela människosläktets förvandling (jordbävning) till rättfärdighet och tillika en dom (stora hagel) över all otro.

Ett stort tecken visade sig i himlen: en kvinna klädd i solen och med månen under sina fötter och en krona av tolv stjärnor på sitt huvud. Hon var havande och ropade i barnsnöd och födslovärkar. 12:1,2

Det som Johannes här såg i bilder är Kristi brud, församlingen (kvinnan) klädd i Kristus (solen) med hans rättfärdighet, som verkar (fötterna) genom den yttre och jordiska kyrkan (månen) och omfattar (huvud) apostlarnas (tolv stjärnor) lära (krona).

Kristi församling, som bär hans evangelium inom sig (havande), har genom evangeliets påverkan nöd för andras frälsning (barnsnöd och födslovärkar) och förkunnar (ropar) evangeliet.

Och ett annat tecken visade sig i himlen, och se: en stor eldröd drake med sju huvuden och tio horn och sju kronor på sina huvuden. Hans stjärt svepte med sig en tredjedel av himlens stjärnor, och han kastade ner dem på jorden. 12:3,4

I den andliga världen (himlen) finns också lögnens (eldröd) furste djävulen (drake), en ande (sju) med fullständig andlig (sju) och kunglig makt (kronor). Genom sin verksamhet (stjärt) tar han med sig (svepte) de förkunnare som inte är fasta (tredjedel) i sanningen och förleder dem till avfall (ner på jorden).

Och draken stod framför kvinnan som skulle föda, för att sluka hennes barn så snart hon hade fött det. Och hon födde ett barn, en Son som ska styra alla folk med järnspira, och hennes barn rycktes upp till Gud och hans tron. 12:4b,5

Djävulen är beredd (stod framför kvinnan) att förvränga (sluka) evangeliet (hennes barn), så snart hon bekänner det (fött). Och det som Kristi församling (hon) bekänner (födde) är Kristus själv (en Son), som regerar (styra) med kunglig makt (järnspira) över världen (alla folk) och har sin upphöjelse (rycktes upp) och domsmakt av Gud (till Gud och hans tron).

Kvinnan flydde då ut i öknen, där hon har en plats som Gud berett för henne så att hon får sitt uppehälle där i ettusen tvåhundra sextio dagar. 12:6

Kristi församling (kvinnan) tar då sin tillflykt (flydde) utanför (öknen) den vilseledda gemenskapen till Guds ord (plats som Gud berett), där hon får andlig föda (uppehälle), när ondskan råder (tre och ett halvt år). [sju = evangeliet, hälften = lögnen] 'Dagar' anger att saken gäller var och en enskild människa.

Och det blev strid i himlen: Mikael och hans änglar stred mot draken. Och draken och hans änglar stred, men han var inte stark nog, och det fanns inte längre någon plats för dem i himlen. Och den store draken, den gamle ormen som kallas Djävul och Satan och som förleder hela världen, kastades ner på jorden och hans änglar kastades ner med honom. 12:7-9

Ända sedan människans syndafall har djävulen med hänvisning till Guds lag haft herraväldet över världen. Men Jesus (Mikael, på hebreiska 'Vem är som Gud?') tog strid med djävulen genom att

uppfylla lagen i människornas ställe och betala deras syndaskuld (stred mot draken). Därmed blev djävulen avvärjning ifråga om hans viktigaste vapen, Guds lag. Dävulen å sin sida inspirerade sina anhängare att ta livet av Jesus (draken och hans änglar stred) - utan att ana att det var just genom att ge sitt liv som Jesus vann striden (det fanns inte längre någon plats för dem i himlen).

Djävulens åklagarämbete inför Gud upphörde plötsligt i och med att Jesus uppfyllde lagens krav på människorna. Därmed fanns det plötsligt ingen grund i himlens böcker för djävulens anklagelser. På samma sätt blev också alla andra (hans änglar) som vill anklaga oss för synder utan möjlighet att hänvisa till Guds lag, då den redan är uppfylld av Jesus i vårt ställe.

Och jag hörde en stark röst i himlen säga: Nu tillhör frälsningen och makten och riket vår Gud och väldet hans Smorde, för våra bröders åklagare är nedkastad, han som dag och natt anklagade dem inför vår Gud. De övervann honom genom Lammets blod och genom sitt vittnesbörds ord, de älskade inte sitt liv så högt att de drog sig undan döden. 12:10,11

Evangeliet vittnar (stark röst i himlen), att Gud nu har frälst sin värld och tagit makten över sitt rike (nu tillhör frälsningen och makten och riket vår Gud) och Jesus är dess regent (väldet hans Smordes) efter att Satan (våra bröders åklagare) på grund av Jesu verk har förlorat sina möjligheter att anklaga oss (är nedkastad) inför Gud.

Guds folk övervinner (övervann) Satan genom Jesu seger över synden (Lammets blod) och genom evangeliets bekännelse (sitt vittnesbörds ord). De älskar (älskade) inte sitt köttsliga otrosliv (sitt liv) högre än evangeliet, som dödar otroslivet (att de drog sig undan döden).

'Den som älskar sitt liv förlorar det, men den som sätter sitt liv sist i den här världen ska bevara det till evigt liv.' Joh. 12:25

Jubla därför, ni himlar och ni som bor i dem! Men ve dig, du jord och du hav, för djävulen har kommit ner till er i stor vrede, eftersom han vet att hans tid är kort. 12:12

De som med sin själ och ande bor i evangeliet om syndernas förlåtelse (i himlarna) har orsak att jubla, eftersom djävulen inte längre har någon makt via Guds ord (i himlen).

Men de som inte är rotade i evangeliet (du jord och du hav) ansätts våldsamt (i stor vrede) av djävulen, då hans möjligheter med stöd av lagen (hans tid) efter Kristi verk nu är begränsade (är kort).

När draken såg att han var nedkastad på jorden, förföljde han kvinnan som hade fött Sonen. Men kvinnan fick den stora örnens båda vingar för att flyga ut till sin plats i öknen, där hon skyddad från ormen får sitt uppehålle under en tid, tider och en halv tid. 12:13,14

När djävulen förstår (såg) att han på grund av Jesu försoningsverk inte längre har någon talan i himlen (var nedkastad på jorden) mot människorna, angriper han (förföljde han) församlingen (kvinnan) som bekänner Kristus (som hadefött Sonen).

Men Kristi församling (kvinnan) har fått (fick) Guds (den stora örnens) sanna (båda) Ord (vingar), så att

hon kan fly undan lögnens grepp (ut i öknen) och ta sin tillflykt till Ordet och ha liv i det när lögnens välde*) är rådande.

[*)En tid, tider och en halv tid = tre och en halv = hälften av ett sjotal. Men då ett helt tal är heltalets motsats och sjutalet är evangeliets tal, är hälften av det lika med lögn. Alltså är det här fråga om lögnens välde.]

Ormen sprutade då vatten ur sin mun som en flod efter kvinnan, för att svepa bort henne med floden. Men jorden hjälpte kvinnan, den öppnade sin mun och svalde floden som draken sprutade ur sin mun. 12:15,16

Djävulen (ormen) försöker med hjälp av en hel flod av falska utläggningar (sprutade vatten) av bibelordet förföra (svepa bort) Kristi församling (henne) till avfall (med floden).

Men djävulens utläggningar (floden som draken sprutade ur sin mun) är bara det oandliga förnuftets munväder (jorden) utan stöd i Guds ord, har de ingen effekt på dem som håller sig till Guds ord (hjälpte kvinnan).

I sitt raseri mot kvinnan gick draken bort för att strida mot hennes övriga barn, dem som lyder Guds bud och håller fast vid Jesu vittnesbörd. Och han stod på sanden vid havet. 12:17,18

I sin vrede (raseri) mot Kristi församling (kvinnan) angriper djävulen (gick draken bort för att strida mot) också alla andra delar av församlingens bekännelse (hennes övriga barn), som har sin grund i Guds lag (dem som lyder Guds bud) och Jesu evangelium (och håller fast vid Jesu vittnesbörd).

Och djävulen stöder sig (stod) på det mänskliga (vid havet) förnuftets ohållbara argument (sanden).

Och jag såg ett vilddjur komma upp ur havet. Det hade sju horn och tio huvuden och tio kronor på sina horn, och hädiska namn på sina huvuden. Vilddjuret som jag såg liknade en leopard, och det hade fötter som en björn och ett gap som ett lejon. Och draken gav det sin makt och sin tron och stor auktoritet. 13:1,2

Världens ande har sin rot (kommer upp ur) i den köttsliga människan (havet). Den är en andemakt (sju horn) med fullständig (tio huvuden) och konungslig (tio kronor) makt, och dess välde (huvuden) kännetecknas av ogudaktighet (hädiska namn).

Världens ande är lömsk och anfaller överraskande (likt en leopard). Den står stadigt (fötter som en björn) på den syndfulla jorden och dödar skoningslöst (som ett lejon). Och den har sin makt (sin makt och sin tron) av djävulen inom de gränser Gud har satt (tretalet i uppräknings). Djävulen ger den stor bestämmanderätt (auktoritet) inom sitt av Gud givna (tretalet) område.

Detta vilddjur uppstår ur människohavet, och då världens talsymbol ligger inbäddad i uppräkningsens fyrtal, bör vilddjuret vara världen i betydelsen världsandan eller världens väsende. Vilddjuret visar sig genom det onda och ohörsamma människosläktet. Dess tio horn med kronor betyder total makt över dem som det styr.

Ett av dess huvuden såg ut att ha blivit slaktat och dödat, men dess dödliga sår hade läkts. Och hela jorden förundrade sig över vilddjurat och följde det. De tillbad draken för att han hade gett sin makt åt vilddjuret, och de tillbad vilddjuret och sade: "Vem är som vilddjuret? Vem kan strida mot det?" 13:3,4

Världsandan är dömd (dödats) och dess makt (huvuden) är bruten (slaktats) av Kristus (Ett av), men den utövar sin makt över köttet och i de ohörsamma (dess dödliga sår har läkts). Världsandan tilltalar och intresserar (förundrade sig) det köttsliga sinnet hos alla människor (hela jorden), som följer den (och följde det).

De lyder (tillber) djävulen, därför att han genom världsandan visar sig så mäktig (gett sin makt åt den). De lyder (tillber) världsandan och har resignerat under dess makt (Vem kan strida mot den?).

Världsandan är stark och rycker med sig alla människor, eftersom dess verk ligger i linje med människans egen onda natur. Självhävdelse, girighet, avundsjuka, fåfängliga njut-ningar och dylikt, som är inbyggt i människans fallna väsen, är drivkraft i världsandans regemente.

Världsandans makt över människor är uppenbar inom många områden, i litteratur, musikliv, konst, teater, film, tävlingsliv, snart sagt på alla jordelivets områden, också i kyrkan. Inte ens kyrkans hjärteangelägenhet är i praktiken längre Guds Ords spridande genom tal och sång, utan dess själ och verksamhet består av människors artisteri (även om det finns sanna enskilda kristna där). I stället för Guds bud predikas människans välmående och sexuell frihet o s v. Ett anammande av världens anda är redan i sig själv ett tillbedjande av djävulen.

Och vilddjuret fick en mun som talade stora och hädiska ord, och det fick rätt att fortsätta i fyrtyotvå månader. Det öppnade sin mun för att häda Gud, för att häda hans namn och hans boning, dem som bor i himlen. 13:5,6

Världsandan (vilddjuret) tar sig uttryck genom media (fick mun), som för ett språk präglad av gudsförakt och övermod (hädiska ord). Den utövar sin onda makt (fyrtyotvå*) också inom kyrkan (månader).

Världsandan föraktar och gör narr (öppnar sin mun och hädar) av både Gud och hans frälsningsverk (hans namn) och hans församling (hans boning), de troende (dem som bor i himlen).

Världsandans makt över det nya, av Gud födda sinnet är bruten i Kristus, men den är fortfarande mäktig i de troendes kött. Massmedia har inget behov av att uppträda ödmjukt i förhållande till Gud och hans ord, utan betjänar folkets oomvända majoritet efter deras och djävulens önskemål, så att de talar i deras anda.

[*]Fyrtyotvå månader är tre och ett halvt år. Sju betyder andlig och god, och hälften är dess motsats: oandlig och ond. Månad och måne syftar på kyrkan]

Och vilddjuret fick rätt att strida mot de heliga och besegra dem, och det fick makt över alla stammar och folk och språk och länder. Alla jordens invånare kommer att tillbe det, alla som inte från världens skapelse har sitt namn skrivet i livets bok som tillhör Lammet som är slaktat. 13:7,8

Världsandan hävdar sig dominant (besegra) gentemot de troende (de heliga) och behärskar hela

världen (fyrtalet i uppräknningen).

Alla opånyttfödda (jordens invånare), - dit också de troendes kött räknas - följer

(tillber)världsandan, alla som inte lever (har sitt namn) i Kristi förlåtelse (livets bok som tillhör Lammet).

Världsandan är så dominant i världen, att de som är trogna Guds ord inte kan hävda sin åsikt på ett jämlikt sätt. Också på det personliga planet får världsandan övertaget. Ingen människa i hela världen kan hålla sig ren från världens ande. Även de troende, som borde ha fått insikt i vad som är av Gud och vad som är av djävulen, rycks med genom sitt eget kötts benägenhet till habegär, avundsjuka, självhävdelse och annat dylikt. För dessa gäller sådana nederlag dock endast deras kött.

Du som har öron, hör: Om någon ska gå i fångenskap, då går han i fångenskap. Om någon ska dödas med svärd, då dödas han med svärd. Här visar sig de heligas uthållighet och tro. 13:9,10

De som förstår (har öron) detta må ta det till sig (hör): Det som (om någon) måste kuvas, (ska gå i fångenskap) det kuvas, och det som (om någon) ska dödas med Ordet (svärd), det dödas med Ordet (svärd).

Gudsfolkets (de heligas) eget kött måste kuvas och dödas med Ordets svärd. Det är fråga om direkt konfrontation, som medför lidande, och det visar sig då om deras tro är av Gud, fast grundad i evangeliet, så att de förmår hålla ut i prövningarna.

Guds folk behöver veta, att det är fråga om en ständig strid med världsandan, och för att inte gå under behövs Ordets svärd. För Kristi egna finns ingen medelväg mellan att tillbe världens ande och Guds Ande. Striden går också inom dem själva.

Och jag såg ett annat vilddjur komma upp ur jorden. Det hade två horn som ett lamm men talade som en drake. Det utövar det första vilddjurets hela makt inför det och får jorden och dess invånare att tillbe det första vilddjuret vars dödliga sår hade blivit läkt. 13:11,12

Ett verkligt (annat) vilddjur blev till (kom upp) genom syndafallet (ur jorden). Det har den låtsade oskyldighetens (lammets) sanna (tvåtalets) makt (horn), men är lögnaktigt som djävulen (talade som en drake).

Köttet (det) utövar världsandans (det första vilddjurets) makt och förmår (får) de oomvända (jorden och dess invånare) att underordna sig (tillbe) världsandan, som är dömd av Kristus men verkar på jorden (vars dödliga sår hade blivit läkt).

Det förra vilddjuret, världsandan, kom upp ur människohavet. Det var en ande med sina sju huvuden. Men detta vilddjur kom upp ur jorden. Det kommer från människans ursprung, från hennes syndafalls jord och är ingen ande med sjutalets beteckning utan tillhör jorden. Detta vilddjur är människans eget fallna kött, med alla dess onda böjelser och svagheter. Vad människans fallna kött säger av sig själv i andliga ting är lika med djävulens tal. Matt. 16:23. Horn står för makt, och t o m den falska oskyldigheten har makt, nämligen att bedra.

Det (köttet) gör stora tecken och får till och med eld att falla från himlen ner på jorden i människornas åsyn. Genom tecknen det fått makt att göra inför vilddjuret förleder det jordens invånare. Det säger till jordens invånare att göra en bild åt vilddjuret som har ett sår från ett svärd men lever igen. Och det fick makt att ge livsande åt vilddjurets bild, så att vilddjurets bild till och med kunde tala och låta döda dem som inte tillbad vilddjurets bild. 13:13-15

Köttet visar sin makt (gör stora tecken) och säger t o m andliga sanningar (eld från himlen), som människor uppfattar (i åsyn). Genom de tecken som köttet har fått makt att göra i enlighet med världsandan (inför vilddjuret) vilseleder det otrons folk (jordens invånare).

Köttet får (säger till) otrons folk (jordens invånare) att i sitt levnadssätt ge uttryck (göra en bild) för världsandan, som visserligen är märkt till döds genom evangeliet (sår från ett svärd), men finns kvar hos köttet.

Och köttet förmår (fick makt) ge det världsliga levnadssättet (vilddjurets bild) sådan förmåga (livsande), att det till och med kan argumentera (tala) och tysta (låta döda) dem som opponerar sig (inte tillber) mot världsandan (vilddjurets bild).

Och det tvingar alla - små och stora, rika och fattiga, fria och slavar - att ta emot ett märke på högra handen eller pannan, så att ingen kan köpa eller sälja utom den som har märket, vilddjurets namn eller dess namns tal. 13:16,17

Och det [köttet] styr (tvingar) alla köttsliga människors (sextalet i uppräknings) handlingar (högra handen) eller åsikter (pannan), så att ingen tillåts ha talan (köpa eller sälja) utom de som är märkta (har märket) av världens ande, följer dess väsen (namn) eller natur (tal).

Att köpa och sälja är i andlig mening att ha talan i samtal och överläggningar. Ingen utom vårt av synd fördärvade kött, som själv godkänner världsandans budskap och väsen, har möjlighet att fritt utbyta åsikter och få dem respekterade. Vår av Gud födda ande har ingen talan där världens ande råder. Vårt kött, vår gamla natur har världsandans prägel både ifråga om tanke och gärning. Det har också samma namn som världsandan i den mening som ett namn har i bibliskt språkbruk, nämligen samma andliga egenskap. 'Namnets tal' betyder egenskapens kännetecken.

Paulus utbrister: 'Vem ska frälsa mig från denna dödens kropp?' och svarar själv: 'Gud vare tack, genom Jesus Kristus, vår Herre.' Rom. 7:24.

Här krävs vishet. Den som har förstånd ska räkna ut vilddjurets tal, för det är en människas tal. Och dess tal är 666. 13:18

Här behövs andligt förstånd (vishet) för att uppfatta (räkna ut) världsandans kännetecken, detsamma som för människan själv. Och dess kännetecken (tal) är människans strävan efter att inta Guds plats (666). *)

Eftersom världsandans kännetecken redan är utsagt i 'sexhundrasextiosex', gäller visheten och förståndet förmågan att uppfatta och bedöma huruvida det är människan eller Guds Ande som talar i det som framförs, d v s att pröva andarna. Om det är människan själv som sitter i högsätet, då är det fråga om världens ande.

Det krävs både insikt i Guds ord och andligt förstånd för att kunna avgöra om det som sägs är av Gud eller från människan själv, huruvida man ärar Gud eller upphöjer människan på Guds bekostnad. Det som människan talar är ofta så likt sanningen, att ingen utan verklig kunskap i Kristi lära kan avslöja det. Ju mera lärd och erfaren en villolärare är i andliga ting, desto mera lik sanningen är hans förkunnelse, men är likväl falsk lära.

*) [sex = människa, tiotalen i hundra och sextio = fullständighet, tre sexor = av Gud skapad, sexhundrasextiosex = helt och hållet den av Gud skapade men i synd fallna människan.]

Och jag såg, och se: Lammet stod på Sions berg, och med honom etthundrafyrtiofyra tusen som hade hans namn och hans Fars namn skrivet på sina pannor. Och jag hörde en röst från himlen, som brusat av väldiga vatten och dånet av kraftig åska. Rösten jag hörde var som när harpspelare spelar på sina harpor. 14:1,2

Evangeliet (Lammet) baserar sig (stod på) på läran (berg) om försoningen (Sions berg), likaså de återlöstas (etthundrafyrtiofyra tusen) delaktighet (med honom) genom tron (skrivet på sina pannor) i Kristi och Faderns härlighet.

Kristi församling (från himlen) från alla folk (vældiga vatten) bekänner (röst) en och samma (en röst) sanna (tvåtalet i vatten och åska) Kristi lära (åska), och det är en ljuvlig (som harpomusik) bekännelse (röst).

Sions berg är samma berg, på vilket Gud befalldes Abraham att offra sin ende son som en förebild till Guds Sons offer. 1 Mos. 22:2. 2 Krön. 3:1. Evangeliet är grundat i Jesu offer. Likaså är hans rike och dess inbyggares medborgarskap grundat i samma offer, nämligen i syndernas förlåtelse i hans blod.

Etthundrafyrtiofyra tusen betecknar de återlösta, Guds folk, utgående från de symboliska talen 12x12 (144) och 10x10x10 (tusen), där 12x12 står för den kristna församlingen och 10 för fullständighet och tretalet tiotus för gudomlig. Alla de frälsta är märkta som Faderns och Sonens egendom genom tron som de har fått via evangeliet.

De sjöng en ny sång inför tronen och inför de fyra varelserna och de äldste, och ingen kunde lära sig den sången utom dessa etthundrafyrtiofyra tusen som är friköpta från jorden. 14:3

De bekänner (sjöng) ett nytt innehåll (sång), givet av Gud (inför tronen), samstämmigt med (inför) evangeliet (de fyra varelserna) och bekräftat av församlingen (de äldste). Och ingen kan omfatta (lära sig) den bekännelsen (sången) utom Guds folk (de etthundrafyrtiofyra tusen), de återlösta (friköpta) från syndens välde (jorden).

Tronen är Guds domartron, vilket innebär att bekännelsen, som de har som står inför tronen, är dikterad och godkänd av Gud. På samma sätt är det också evangeliets och de äldstes d v s Kristi församlings bekännelse. Den nya bekännelsen handlar om syndernas förlåtelse i Lammets blod mot bakgrund av det tidigare tillståndet under den eviga dödens hot på grund av syndafallet.

Här sägs att uttrycket etthundrafyrtiofyra tusen är detsamma som de återlösta, vilket åter är det-

samma som alla människor, eftersom Kristus tog bort världens synder. Då hela människosläktet är återlöst med Jesu blod, är alla från Guds sida sett hans folk, men många ställer sig själv utanför gudsgemenskapen genom otro, och de vilkas samvete inte är befriat genom syndernas förlåtelse, kan inte heller omfatta den nya bekännelsen.

Det är de som inte har befläckt sig med kvinnor. De är jungfrur, dessa som följer Lammet vart det än går. De är friköpta från människorna som en förstlingsfrukt åt Gud och Lammet. I deras mun har det inte funnits någon lögn. De är fläckfria. 14:4,5

Dessa blandar inte (befläckt sig) villfarelse (kvinnor) i sin bekännelse. De är heliga (jungfrur), genom att de håller fast (följer) vid evangeliet (Lammet) i alla stycken (vart det än går).

De är frälsta (friköpta) från sin delaktighet i syndafallet (människorna) som en helig frukt (förstlingsfrukt) åt Gud och hans Son.

De bekänner (mun) sanningen (inte funnits lögn), i vilken de är heliga (fläckfria).

De håller sig till sanningen om nåden i Kristi blod och är genom den rena från synd.

Förstlingsfrukten var den första och bästa delen av skörden. Den skulle helgas åt Herren.

I detta sammanhang torde med förstlingsfrukt avses åtminstone felfri eller helig. De frälsta lever ännu i världen och är till sitt kött en del av den fallna världen och dess väsen, men de är friköpta från syndafallet förbannelse med Lammets blod, så att de med sin ande får leva i gemenskap med Gud och Lammet och till sist uppstå till evigt liv även kroppsligen.

De har inte begått andligt äktenskapsbrott genom att avfalla från Guds ord och tron på honom.

De är rena som jungfrur i andlig bemärkelse, sådana de är i kraft av syndaförlåtelsen i Lammets blod. De håller sig till nådens evangelium, eftersom de är beroende av det för sin salighet.

Och jag såg en annan ängel flyga uppe på himlen. Han hade ett evigt evangelium att förkunna för jordens invånare, för alla språk och stammar, folk och länder, och han sade med stark röst: "Vörda Gud och ge honom äran! Stunden för hans dom har kommit. Tillbe honom som har gjort himlen och jorden, havet och vattenkällorna!" 14:6,7

Sanningens (annan) Ande (ängel), som rör sig (flyger) i Guds Ord (uppe på himlen), förkunnar ett evigt gällande (evigt) evangelium för alla syndare (jordens invånare), för hela världen (fyrtalet i uppräknningen).

Han uppmanar (sade) klart (med stark röst): "Vörda Gud och tro hans evangelium! (ge honom äran) Domen faller i och med dess hörande (stunden för hans dom har kommit). Tro (tillbe) på honom som har nyskapat (gjort) världen (fyrtalet) i Kristus."

Johannes Döparen och Herren Jesus använde orden 'Gör bättring, ty himmelriket är nära!' Matt. 3:2, 4:17. När evangeliet ljuder och kommer till människornas öron, då faller domen. Jesus säger, att 'den som tror på honom, han blir inte dömd, men den som inte tror, han är redan dömd.' Joh. 3:18. I detta sammanhang med evangeliet som tema är det fråga om den andliga nyskapade världen genom Kristi död och uppståndelse.

En annan ängel följde efter, och han sade: ”Fallet, fallet är det stora Babylon som gav alla folk att dricka av sin otukts vredesvin”. 14:8

Sanningens (annan) Ande (ängel) förkunnar vidare (följde efter): Tillintetgjord är det stora syndafallets skada (det stora Babylon), som förgiftade (gav att dricka) alla människor (alla folk) med sitt avfalls (otukts) skuld (vredesvin).

Babylon är människans tillstånd genom hennes syndafall. Men syndafallet skedde redan i paradiset och är inget glädjebudskap. Det som här kallas fall och är ett glädjebudskap är tillintetgörelsen av syndafallets skada genom Kristi död och uppståndelse. Det blev tillintetgjort som skuld inför Gud, så att Gud inte tillräknar världen dess skuld.

En tredje ängel följde dem och sade med stark röst: ”Om någon tillber vilddjuret och dess bild och tar emot märket på sin panna eller hand, då ska han själv få dricka av Guds vredes vin som oblandat hålls i Guds vredes bågare. Han ska plågas i eld och svavel inför de heliga änglarna och inför Lammet. 14:9,10

Sanningens (annan) Ande (ängel) förkunnar vidare med skärpa (med stark röst), att den som följer (tillber) världens ande (vilddjuret) och tar intryck (tar emot märket) av dess väsen (bild) i sina åsikter (på sin panna) eller handlingar (hand),

han får uppbära (dricka) Guds straff (vredes vin) utan pardon (oblandat). Han döms (plågas) genom sanningen (i eld) till döden (svavel), vilket bekräftas av (inför) församlingen (de heliga änglarna) och evangeliet (Lammet).

Röken från deras plåga stiger i evigheters evighet. De har ingen ro vare sig dag eller natt, de som tillber vilddjuret och dess bild och som tar emot märket med dess namn. Här visar sig de heligas uthållighet: de håller fast vid Guds bud och tron på Jesus. 14:11,12

Deras dom (plåga) bekräftas (röken stiger) i sanningen (tvåtalet i evigheters evighet): De har inget stöd (ro) vare sig i evangeliet (dag) eller i lögnen (natt), dessa som följer (tillber) världsandan (vilddjuret) med dess väsen (bild) och låter sig influeras (tar emot märket) av det.

Mot detta kontrasterar (visar sig) de troendes (de heligas) uthållighet i att hålla fast vid Guds bud och tron på Jesus”

Mitt under det att hela världen inklusive de fallna kyrkorna följer vilddjuret, går Guds utvalda i kraft av Guds levande ord kräftgång mot den allmänna strömmen. De håller fast vid Guds bud och Jesu lära, trots att världen kallar dem otidsenliga, förlegade och mera sådant.

Och jag hörde en röst från himlen: ”Skriv: Saliga är de döda som härefter dör i Herren. Ja, säger Anden, de får vila sig från sina mödor, för deras gärningar följer dem.” 14:13

Guds Ande (röst från himlen) manar oss att notera (skriv): Saliga är alla människor (de döda) som dör

bort från sig själv (dör i Herren). Ja, säger Anden, de får vila sig från sina egna rättfärdighetsförsök (sina mödor) eftersom Kristi gärning (deras gärningar) tillräknas dem (följer dem).

Ordet 'härefter' syftar på den i tiden uppenbarade frälsningen i Kristus, vars innebörd och konsekvenser beskrivs här i Uppenbarelseboken.

Alla människor är andligen döda i överträdelser och synder och följer av naturen världens väsende, men de som dör i Herren d v s på grund av evangeliets kraft mister detta dödens liv, så att de dör bort från sig själv, de är saliga, eftersom de får del av det gudomliga nya liv som ges med evangeliet om syndernas förlåtelse.

'Den som vill rädda sitt liv ska mista det, men den som mister sitt liv för min skull ska vinna det.' Matt. 16:25

Och jag såg, och se: ett vitt moln, och på molnet satt en som liknade en människoson. På sitt huvud hade han en krona av guld, och i sin hand en skarp skära. 14:14

Ren (vitt) nåd (moln) är grunden (satt på) för Kristi regemente (liknade en människoson). Kristus är en evig konung (krona av guld på sitt huvud) som regerar (har i sin hand) genom sitt kraftiga (skarp) evangelium (skära).

Orden 'liknade en människoson' antyder att Jesus inte längre är i sin förnedring som människoson utan regerar som kung i sitt rike.

Och en annan ängel kom ut från templet och ropade med stark röst till honom som satt på molnet: "Räck ut din skära och skörda, för skördetiden har kommit och jordens skörd är mogen." Han som satt på molnet lät då sin skära gå över jorden, och jorden skördades. 14:15,16

Sanningens (annan) Ande (ängel) utgår från försoningsverket (kom ut från templet) och vittnar (ropade med stark röst) : Sänd ut (räck ut) ditt evangelium (din skära) att förkunnas (och skörda), för nådeförkunnelsens tid (skördetiden) är för handen (har kommit) och världen (jordens skörd) har blivit rättfärdig (mogen) genom Lammets offer.

Kristus (Han), som regerar i nåd (som satt på molnet) sände då (lät då) sitt evangelium (sin skära) gå ut till människorna (gå över jorden), och det förkunnades för dem (jorden skördades).

Jorden är det syndiga människosläktet, världen. Guds rättfärdigförklarande av världen genom Kristi uppståndelse möjliggör förkunnandet av nåden. Så snart evangeliet om syndernas förlåtelse i Jesu blod kunde proklamerats, då var skördetiden inne. Joh. 4:35 f.

Alla som hör budskapet om Frälsaren är föremål för detta skördande. Genom evangeliets kraft delas människorna i två hopar, de som tar emot budskapet och de som förkastar det. De som tar emot det är de som samlas in i Guds rike. De som förkastar det blir själv förkastade. Ps. 1:4.

En annan ängel kom ut från templet i himlen, också han med en skarp skära. Och ännu en ängel kom ut från altaret, han som hade makt över elden. Han ropade med stark röst till ängeln med den skarpa skäran: "Räck ut din skarpa skära och skörda druvklasarna från jordens vinstock, för dess druvor är mogna." 14:17,18

Sanningens (annan) Ande (ängel) utgår från (kom ut från) frälsningsverket (templet i himlen) med evangeliet (en skarp skära).

Kristus, som själv är Frälsningen (från altaret) och Sanningen (makt över elden), uppmanar (ropade med stark röst) Anden (ängeln med den skarpa skäran): Förkunna (räck ut) med ditt evangelium (din skarpa skära) att de onda frukterna (druvklasarna) från syndafallet (från jordens vinstock) är försonade (är mogna).

Och ängeln lät sin skära gå över jorden och skördade druvorna från jordens vinstock och kastade dem i Guds vredes stora vinpress. Vinpressen trampades utanför staden, och blod flöt från pressen och nådde upp till betslen på hästarna ettusen sexhundra stadier bort. 14:19,20

Kristus (ängeln) förkunnar genom evangeliet (lät sin skära gå) åt världen (över jorden) att all synd (druvorna från jordens vinstock) är sonad (kastade dem) genom hans frälsningsverk (i Guds vredes stora vinpress).

Rättfärdiggörelsen skedde (vinpressen trampades) utan människans medverkan (utanför staden), och förlåtelsen (blod) kommer av denna och styr (nådde upp till betslen) läran (hästarna) om den fullkomliga (ettusen) gudsmänniskan (sexhundra).

Jesus trampade vinpressen i Getsemane och på Golgata utanför staden, och förlåtelsen genom hans blod räcker till för hela världen (4x4x100 stadier). Hela frälsningen av människorna från början till slut sker utan människans medverkan.

Och jag såg ett annat stort och förunderligt tecken i himlen: sju änglar med sju plågor, de sista, för med dem när Guds vrede sin fullbordan. 15:1

Ett sant (annat), viktigt (stort) och härligt (förunderligt) budskap (tecken) ifråga om Guds rike (i himlen) är Ordet (sju änglar) om Jesu offer (med sju plågor), det slutliga (sist), varigenom (för med dem) Guds lags krav (Guds vrede) blev uppfyllda (när sin fullbordan).

Sjutalet anger att det är fråga om andliga sändebud (här Ordet) och andliga plågor (här Jesu offer). Eftersom våra synders skuld är omätligt stor, skulle Guds vrede aldrig kunna stillas av något annat än av hans Sons blod, men genom honom är Guds lags krav fullkomligt uppfyllda.

Och jag såg liksom ett glashav blandat med eld, och på glashavet stod de som hade besegrat vild-djuret och dess bild och dess namns tal. 15:2

Och det är som ett hav av rättfärdighet (glashav) och sanning (eld), och på den grunden står (på glashavet stod) de människor som har vunnit seger (hade besegrat) över världens ande (vilddjuret),

dess yttringar (dess bild) och kännetecken (tal).

Nådens hav är ett ofta använt uttryck och är kanhända en anspelning på Mika 7:19: 'Du skall kasta alla deras synder i havets djup.' Havets glasaktiga eller genomskinliga utseende betyder absolut renhet. Sådan renhet har Kristi rättfärdighet, som han vann åt människosläktet och som ges som nåd. Genom denna rättfärdighet av nåd i Kristi verk har vi redan vunnit en total seger över all synd och vinner alljämt seger i kraft av den segern.

De har Guds harpor i händerna och sjunger Guds tjänare Moses sång och Lammets sång: "Stora och underbara är dina gärningar, Herre Gud Allsmäktig. Rätta och sanna är dina vägar, du folkens Kung. 15:2b,3

De rättfärdiggjorda (de) besitter (har) gudomlig (Guds) kunskap (harpor i händerna) och förkunnar (sjunger) Guds (Guds tjänare Moses) lag och Kristi (Lammets) evangelium (sång):

Med Guds gärningar avses speciellt försoningsverket, och med hans vägar det sätt på vilket han genomförde det.

Vem skulle inte vörda dig, Herre, och prisa ditt namn? Bara du är helig, och alla folk ska komma och tillbe inför dig, för dina rättfärdiga domar har uppenbarats." 15:4

Du är värd att bli vördad och prisad. För rättfärdigheten finns endast hos dig (bara du är helig), och människor tillber dig för din rättfärdighets skull, för du har tilldömt människorna din egen rättfärdighet (dina rättfärdiga domar) på grund av ditt verk genom din Son." (har uppenbarats)

Med Guds rättfärdiga domar avses i detta sammanhang särskilt rättfärdigförklarandet av världen på grund av Kristi avtjänande av dess syndastraff.

Därefter såg jag hur templet i himlen, vittnesbördets tabernakel, öppnades. Och de sju änglarna med de sju plågorna kom ut ur templet, klädda i skinande rent linne och med bälten av guld runt bröstet. 15:5,6

Då evangeliet (templet i himlen, vittnesbördets tabernakel) öppnar sig, framträder (kom ut ur templet) budskapet (sju änglarna) om Kristi offer (sju plågorna), och budskapet talar om en evigt bestående (bälten av guld) trons (runt bröstet) rättfärdighet (skinande rent linne).

Följden av Jesu lidande under syndens straff var att han själv som hela världens representant blev för evigt rättfärdigförklarad, och denna rättfärdighet är därför också hela världens och får tas emot genom tron. Genom att ta emot Jesu rättfärdighet och behålla den genom tron är vi personligen rättfärdiga och åtnjuter Jesu rättfärdighet. Fast vi kallar den trons rättfärdighet är det alljämt fråga om Jesu rättfärdighet. Tron själv åstadkommer ingen rättfärdighet.

Och en av de fyra varelserna gav de sju änglarna sju skålar av guld, fulla av vrede från Gud, som lever i evigheters evighet. Och templet fylldes med rök från Guds härlighet och makt, och ingen kunde gå in i templet förrän de sju änglarnas sju plågor hade nått sitt slut. 15:7,8

Kristi (en) evangelium (de fyra varelserna) framställer (gav) budskapet (sju änglarna) om Jesu offer (sju skålar av guld) under (fulla av) Guds vrede (vrede från Gud) Guds (som lever), den sannfärdiges (tvåtalet i evigheters evighet).

Evangeliet (templet) vittnar alltigenom (fylldes med rök) om Guds härlighet och makt, men (och) det är inte möjligt att förstå (gå in i) evangeliet (templet) utom genom (förrän) Ordets (sju änglarnas) hela (nått sitt slut) lära om Jesu offer (sju plågor).

Och jag hörde en stark röst från templet säga till de sju änglarna: "Gå ut och töm Guds sju vredesskålar över jorden." Och den förste gick bort och tömde sin skål över jorden, och onda och svåra bölder slog upp på de människor som hade vilddjurets märke och som tillbad dess bild. 16:1,2

Evangeliets (stark röst från templet) budskap (de sju änglarna) beskriver (gå ut) Jesu uppbärande (töm) av Guds dom (Guds sju vredesskålar) över världen (över jorden),

När Jesus (förste) dog (gick bort) gick domen (tömde sin skål) över den onda världen (över jorden) och bekräftade (slog upp) människornas svåra synder (onda och svåra bölder), som de begått genom att ta intryck (hade märket) av världens ande och följa (tillbad) dess levnadssätt (dess bild).

I egenskap av världens ställföreträdande syndabärare tömde Jesus Guds vredesskålar över sig själv, och Jesu död som världens ställföreträdare är en bekräftelse av mänsklighetens synd.

Den andre tömde sin skål över havet, och havet förvandlades till blod som från en död, och allt liv i havet dog. Den tredje tömde sin skål över floderna och vattenkällorna, och de förvandlades till blod. 16:3,4

Sanningens (den andre) dom (skål) gick (tömde) över människorna (över havet), och de blev skyldiga (havet förvandlades) till döden (till blod), och de (allt liv) dog i Jesu död (dog).

Gud (den tredje)fällde sin dom (tömde sin skål) över det sanna (tvåtalet) Ordet (över floderna) Jesus (vattenkällorna), och han (de) blev skuldbelagd (förvandlades till blod).

Människornas synd var så svår, att den krävde Jesu död. Gud kastade människornas skuld på sin Son.

Och jag hörde vattens ängel säga: "Rättfärdig är du som är och som var, du Helige, för att du fällt denna dom. De spillde heligas och profeters blod, och därför har du gett dem blod att dricka. Det är de värda." Och jag hörde altaret säga: "Ja, Herre Gud Allsmäktig, sanna och rätta är dina domar. 16:5-7

Och Jesus människornas ställföreträdare (vattens ängel) vittnar (säga), att Gud (tretalet) är rättfärdig i det att (för att) han har fällt denna dom.

Människorna (de) har förbrutit sig (spille) mot sanningen (tvåtalet i heligas och profeters), och därför har han låtit dem drabbas (gett dem att dricka) av skulden (blod) i enlighet med deras brott. (det är de värda).

Jesu offer (altaret) bekräftar (säga) att Gud är sann och rättfärdig i sina domar.

Gud straffade oss rättvist för våra synder, men slagen träffade Jesus, som hade gått i vårt ställe under domen.

Den fjärde ängeln tömde sin skål över solen, och den fick makt att bränna människorna med eld. Människorna brändes av stark hetta och hädade Guds namn, han som har makt över dessa plågor. Men de omvände sig inte så att de gav honom äran. 16:8,9

Världens (fjärde) dom (skål) gick (tömde) över Jesus (över solen), och han (den) fick därigenom rätt (makt) att fälla (bränna) sanningens (eld) dom över människorna.

De känner (brändes) sanningens dom (stark hetta) i sina samveten, förbannar de (hädade) Frälsaren (Guds namn), han som har burit (makt över) deras syndastraff (dessa plågor). Men de vill inte ändra sinnelag (omvände sig inte) och ta emot frälsningen (gav honom äran).

Eftersom människan i sitt oomvända tillstånd inte vill tillstå sin synd, blir hans ord om nåd och förlåtelse en eld som bränner dem i samvetet. Lagens anklagelser i samvetet är som en stark hetta. Men människan kan inte i sitt andligen döda tillstånd omvända sig från sin egenrättfärdighets väg. Så snart hon får höra något som antyder att hon är en syndare, förgas hon och hädar Gud.

Den femte tömde sin skål över vilddjurets tron, och dess rike lades i mörker. Människorna bet sig i tungan av smärtan och hädade himlens Gud för sina plågor och sina bölder. Men de omvände sig inte från sina gärningar. 16:10,11

När insikten (skål) om egen otillräcklighet (femtalet) drabbar människorna i deras högmod (vilddjurets tron), vet de sig ingen råd (lades i mörker). De tiger (bet sig i tungan) och bär sina onda samveten och beskyller (hädade) Gud för sina samvetskval (plågor) och sina synder (bölder). Men de håller fast vid sin egenrättfärdighet (sina gärningar).

Vilddjuret, världens ande, har liksom djävulen själv en tron eller maktställning i människorna. Hans tron är den makt han har i kraft av människans eget köttsliga sinnelag. Världsandan tronar på människans egen inneboende ondskas. Men när Jesu offerdöd för världen vittnar om hur illa det är ställt med människans eget inre, då måste köttet tuga, bita sig i tungan. Människorna får samvetsförebåelser på grund av sina synder, men de framhärdar ändå och fortsätter på samma sätt som förr, eftersom deras fallna natur hindrar dem att göra något annat.

Den sjätte tömde sin skål över den stora floden Euftrat, och dess vatten torkade ut så att vägen öppnades för kungarna från Östern. 16:12

När människan (sjätte) dömer (tömde sin skål) sitt eget hjärtas uppblåsta godhet (den stora floden Euftrat), blir den till intet (dess vatten torkade ut), och därigenom ges tillfälle (vägen öppnades) åt evangeliets makt (kungarna från Östern).

Edens lustgård låg en gång vid floden Euftrat. Människorna inbillar sig alltjämt, att de har något av den paradisiska godheten innerst i hjärtat, men när Guds vredesskål i ljuset av Golgata faller över henne, då torkar allt tal om hennes inre godhet bort. När det blir klart för människan, att hon innerst inne inte är god utan ond, då bereds marken för evangeliets kraft till att förnya och tända andligt liv.

Och jag såg att det ur drakens mun och ur vilddjurets mun och ur den falske profetens mun kom tre orena andar som liknade paddor. De är onda andar som gör tecken, och de drar ut till kungarna i hela världen för att samla dem till striden på Guds, den Allsmäktiges stora dag. 16:13,14

Djävulen (draken), världen (vilddjuret) och köttet (den falske profeten) släpper ut fula (paddliknande) lögner (orena andar) om Gud (tretalet).

De är villoandar (onda andar), som gör mäktiga ting (tecken). De tar med sig (drar ut till) alla onda makter (kungarna) i världen mot (till striden) evangeliets sanning (Guds), läran om rättfärdigheten i Kristus (stora dag).

När evangeliet predikas kommer dessa tre fiender med falska läror mot evangeliet. Dessa villoläror tar gestalt i världens makter och får mycket folk med sig. Alla dessa möts i en gemensam strid med Gud på hans stora dag. Guds stora dag är inte en dag i jordisk mening. Likasom dagar, tider och andra timliga uttryck i uppenbarelsboken står för något annat i den andliga världen, så är också 'Guds stora dag' ett uttryck för något i hans rike. Vilken dag är större för Gud än den när hans Son vann över alla sina motståndare, synden, döden och djävulen? Var visade Gud sin allmakt mer än i Kristi död?

Hans död innebar en nyskapelse av världen större än den då världen blev till. Guds dag är således ett uttryck för försoningen i Kristus. 'Detta är den dag, som Herren har gjort.' Psalt. 118:24, samma dag, som Jesus avser, när han säger: 'Den som vandrar om dagen stöter sig inte.' Joh. 11:9, samma dag som aposteln Paulus talar om: 'Vi som hör dagen till.' 1 tess. 5:8. Evangeliet om nåden i Kristus eller 'läran om rättfärdigheten i Kristus' är detsamma som Guds dag.

”Se, jag kommer som en tjuv. Salig är den som vakar och bevarar sina kläder, så att han inte går naken och man ser hans skam.” 16:15

Kristus uppenbarar sig plötsligt (som en tjuv) mitt under vårt andligen döda tillstånd. Det är saligt att tro (vakar) på hans rättfärdighet (bevarar sina kläder), som skyler vår andliga bristfullhet och nedärvda ondska (skam).

Eftersom Gud bor i sitt Ords ljus, måste de onda andarna strida mot själva ljuset, mot sanningen om den rättfärdighet som Kristus har vunnit åt oss människor. Därför talas i denna vers om Kristi rättfärdighets betydelse för oss. Vi är alla av naturen andligen döda och kan inte bereda oss till försvar mot Kristi evangelium. Men evangeliets ankomst i vårt liv är en salig händelse. Att sedan vaka och bevara sina kläder, är att i tro hålla fast vid detta evangelium och därigenom ha sitt samvete renat i Kristi rättfärdighet. Utan hans rättfärdighet är man andligen naken inför Gud.

Och de samlade dem på en plats som på hebreiska heter Harmagedon. 16:16

Och evangeliets motståndare (de) riktar (samlar) sina villoläror (dem) mot läran om rätten till Guds himmel (Harmagedon), rättfärdigheten i Kristus - i avsikt att stänga frälsningsvägen.

Orden är en fortsättning på vers 14, där det talas om de onda andarnas strid mot läran om rättfärdigheten i Kristus. Harmagedon är enligt Biblisk uppslagsbok identisk med den gammaltestamentliga staden Megiddo, som ursprungligen var kananeisk men erövrades av israeliterna. På grund av dess centrala läge vid stråket mellan Egypten och östländerna blev staden skådeplats för flera viktiga fältslag. På samma sätt som Johannes' syner är att förstå symboliskt om andliga ting, så är också Harmagedon en bild för en motsvarighet i den andliga världen.

Likasom striderna vid Megiddo var avgörande för tillgången till trafikleden till Österns länder, gäller den andliga striden tillgången till saligheten. Och likasom israeliterna, i de fall då Gud var på deras sida, vann striderna och behöll fältet, så vinner också Guds rike över satans rike då Guds ord är närvarande och brukas. Striden vid och kring Harmagedon utkämpas alltifrån Jesu uppståndelse till tidens slut och gäller vår rättfärdighet i Kristus eller rätten till Guds himmel.

Den sjunde tömde sin skål över luften. Och en stark röst gick ut från tronen i templet: "Det har skett." 16:17

Guds Ande (den sjunde) dömer (tömde sin skål) över andevärlden (luften). Och sanningen (stark röst) om Jesu seger för oss är uttryckt (gick ut) i hans ord (i templet) 'Det är fullbordat.'

Templet är Kristus och tronen är hans maktställning i kraft av hans försoningsgärning för världen. Den starka rösten är sanningen om hans seger. Sanningen är den som Jesus uttryckte på korset: 'Det är fullbordat', detsamma som 'Det har skett'. Rättfärdighet är vunnen åt världen genom Jesu blod. Detta är Harmageddonsplatsen, där den avgörande striden redan är vunnen till vår fördel, men där många enskilda strider i vårt inre ännu utkämpas mot lögnens paddor från djävulen, världen och vårt eget kött.

Och det kom blixtar och dån och åska och en så stor jordbävning att något liknande aldrig har hänt så länge människan har funnits på jorden, så stor och väldig var jordbävningen. Den stora staden rämnade i tre delar, och folkens städer störtade samman. Gud kom ihåg det stora Babylon och räckte det sin stränga vredes vin. 16:18,19

Kristi verk (från föregående vers: det fullbordade) innebar en unik (aldrig tidigare hänt) nydaning (jordbävning) av hela (fyrtalet) den syndiga världen (människan på jorden). Så väldig var den.

Människosläktet (stora staden) förvandlades (rämnade) och blev delaktigt i Gud (i tre delar), och dess gudsfientlighet (folkens städer) upphörde (störtade samman). Gud förbarmade sig (kom ihåg) över det ogudaktiga människosläktet (det stora Babylon) och gav det (räckte det) frukten av Jesu död (sin stränga vredes vin).

Den stora staden är syndafallets gemenskap i motsats till det himmelska Jerusalem, de heligas samfund. Vi hör alla efter syndafallet till den stora staden Babylon. Att denna rämnade betyder, att den inte längre finns till som en syndens gemenskap. Tre är ett Guds tal och betyder 'något som tillhör Gud eller kommer från Gud'. Människosläktet blev Guds egendom i Kristus, Ställföreträdaren, rättfärdiggjort i hans person.

Folkens städer, människans gudsfientliga inställning och försvarsbastioner är allt utstruket i Guds ögon. Han ser människorna som vänner – i Ställföreträdarens person. Men utom honom har inget förändrats. Vinet är det som kommer från vinpressen. Jesus trampade Guds stränga vredes vinpress, och ger oss vinet, rättfärdigheten.

Alla öar flydde, och bergen fanns inte mer. Stora hagel, tunga som talenter, föll från himlen över människorna, och de hädade Gud för hagelplågan eftersom den var mycket svår. 16:20,21

Då försvann (flydde) människans alla argument (öar), och läroarna (bergen) till stöd för hennes egenrättfärdighet fanns inte mer. Och när då Guds stora och tunga anklagelser (hagel) genom budskapet om Jesu död för världen träffar människorna (föll över människorna), blir de upproriska mot Gud (hädade Gud) på grund av plågan i deras samveten (hagelplågan), som är mycket svår. De öar och berg i människohavet, som människorna i sin otro söker sin tillflykt på, de förnuftsargument som skulle skydda mot Guds rättfärdighetskrav, de finns inte längre till. Sonens död för världens synder är ett bevis på att det inte finns någon rättfärdighet att hämta utom hans offer. Allt vi kan åstadkomma är inför Guds lag synd och skam. Hagel är Guds lags dom i människors samveten. Men lagen åstadkommer ingen bättring eller omvändelse.

Tvärtom hädar människan Gud på grund av lagens krav. Paulus skriver: När budordet kom, fick synden liv. Rom. 7:9. Men också lagen, Guds lag, kommer från himlen och är en god gåva, som vi har all orsak att ta emot i tro, eftersom Kristus har uppfyllt den och vi får vandra i hans beredda gärningar. För vårt kött, som alltjämt vill försöka bygga på sin egenrättfärdighet, är lagens bud en plåga.

En av de sju änglarna med de sju skålarna kom och talade med mig och sade: ”Kom, jag ska visa dig domen över den stora skökan som tronar på väldiga vatten. Jordens kungar har horat med henne och jordens invånare är berusade av hennes otukts vin.” 17:1,2

Budskapet (sju änglar) om Jesus (En) under domen (med de sju skålarna) är en förkunnelse (talade till mig och sade) om domen över otron (den stora skökan), som behärskar världen (tronar på väldiga vatten). Villolärarna (jordens kungar) hänger sig åt otron (har horat med henne), och världens barn (jordens invånare) är besatta (berusade) av otrons förvillelser.” (hennes otukts vin)

Här talas om vad evangeliet uppenbarar om otron. En sköka är i bibelns språkbruk en som har varit i kontakt med Guds ord men avfallit. Detta hände redan i Edens lustgård. Skökan representerar därför hela människosläktet i dess fallna tillstånd. Otron finns hos alla människor i deras nedärvda köttliga sinne. Skökan symboliserar människan i all hennes falska religiositet och framträder tydligt överallt, där Guds ord har blivit förkunnat.

Kungar är allmänt talat andliga makter. Många av den oomvända världens makter, olika rörelser, kulturen, det politiska etablissemangen o s v har gjort gemensam sak med kristenheten i dess avfall från Guds ord. Otukts vin är motsatsen till det sanna himmelska vinet, evangeliet, nämligen villolära eller ett falskt evangelium.

I Anden förde han mig bort till en öken. Och jag såg en kvinna som satt på ett scharlakansrött vilddjur, fullt av hädiska namn och med sju huvuden och tio horn. 17:3

Anden uppenbarar för oss (förde mig bort) den stora andliga livlösheten (öken), där otron (kvinna) råder understödd (satt på) av djävulen (scharlakansrött vilddjur), som är alltigenom ond (fullt av hädiska namn) och regerar (sju huvuden) enväldigt (tio horn) inom sitt område.

En öken i andlig mening är en plats, där det inte finns något friskt vatten eller bröd att uppehålla ett andligt liv med. Otron bärs upp av satan. Han är helt röd av syndens färg. Ett namn betyder i biblisk mening egenskap eller uppgift. Satan är en hädare. Sju huvuden betyder en härskande ande, en som styr tankar och sinnen. Tio horn betyder fullständig makt över det område som är hans.

Kvinnan var klädd i purpur och scharlakan och smyckad med guld och ädelstenar och pärlor. I handen hade hon en guldbägare, full av skändligheter och smuts från hennes otukt. 17:4

Otron (kvinnan) kännetecknas av (var klädd i) överdådighet (purpur) och synd (scharlakan) och ett prålade med himmelrikets (tretalet) rekvisita. Hon sysslar (i handen) med sådant som tillhör det eviga (guldbägare), men fyller det (full med) med lögn (skändligheter) och orenhet (smuts), som kommer av hennes egen ogudaktighet (från hennes otukt).

Purpur betyder rikedom och prästerlig uppgift. Scharlakan är syndens färg. Jes. 1:18. Otrons kristenhet prålar med praktfulla byggnader, vackra ceremonier, skön musik o s v . Den har hand om gudstjänsten (guldbägaren), men den har fyllt den med avfälliga läror.

På hennes panna var skrivet ett namn, en hemlighet: "Det stora Babylon, mor till jordens skökor och skändligheter." Och jag såg att kvinnan var berusad av de heligas blod, av Jesu vittnens blod. Och när jag såg henne blev jag djupt förundrad. 17:5,6

Hennes andliga (på hennes panna) egenskaper och syften (namn) är en hemlighet för människorna: Hon är det stora syndafallet och dess gemenskap (Babylon), källan (mor) till allt andligt avfall (jordens skökor) och avguderi (skändligheter) bland människorna.

Trons folk erfar (jag såg), att otron (kvinnan) är besatt av att klandra (berusad) Jesu sanna (tvåtalet) vittnen. Och trons folk (när jag såg henne) förundrar sig (blev jag djupt förundrad).

Otron nöjer sig inte med att förkunna sina villoläror, utan de är också fulla av begär efter att hitta fel hos Kristi församling.

Och ängeln sade till mig: "Varför är du så förundrad? Jag ska säga dig hemligheten med kvinnan och vilddjuret som bär henne och som har de sju huvudena och de tio hornen. Vilddjuret som du såg, det var och är inte mer, men det ska komma upp ur avgrunden och gå mot fördärvet. 17:7,8a

Men detta är ingen hemlighet. Evangeliet talar om otron (kvinnan) och om satan (vilddjuret), som uppehåller otron (bär henne) och som utövar andligt herravälde (har sju huvuden) och makt (tio horn). Satan (vilddjuret), som trons folk ser (som du såg), hade makt genom Guds lag (var), men hans makt bröts genom Kristi offer (är inte mer). Han kommer ur andlig bottenlöshet (upp ur avgrunden) och går sedan under (går mot fördärvet).

Satan hade stor makt över människornas samveten genom lagens krav, men hans makt är bruten genom att Jesus uppfyllde lagen i människornas ställe. Satan har ingen makt där evangeliet hålls i ära, men han kommer igen genom människans köttsliga gamla natur. Först när den troendes kött läggs i graven är satans tid ute.

De av jordens invånare som inte har sina namn skrivna i livets bok sedan världens skapelse ska förundras när de ser vilddjuret, eftersom det var och inte är men ska komma. 17:8b

De oomvända (jordens invånare), som inte har liv (namn skrivna) i evangeliet om frälsningen (livets bok), blir överraskade (ska förundras), när de upptäcker satan (ser vilddjuret), eftersom han är så lik Sanningen men ändå är lögnen själv.

Kristus är Begynnaren (1 Mos.1:1), grundläggaren (Joh. 1:13) och grunden (1 Kor. 3:11). 'Livets bok från världens skapelse' är då evangeliet om Kristi verk. Den som tror det är inskriven. De oinskrivna blir inskrivna genom evangeliet. De 'ser' då både Kristus och satan.

Då överraskar det dem att sanningen och lögnen kan vara så lika varandra men ändå varandras motsatser. Jämfört med Guds namn 'han som var och är och skall komma' är Satans namn 'den som var och inte är men skall komma', så lik Gud som möjligt men ändå hans motsats.

Här krävs ett sinne med vishet: de sju huvudena är sju berg som kvinnan sitter på. De är också sju kungar: 17:9

Här behövs andligt förstånd och insikt (sinne med vishet): Det som satan regerar med (sju huvudena) är en andlig villolära (sju berg) som bär upp (sitter på) otron (kvinnan). Den är också mäktig (sju kungar).

Här gäller det att hålla fast vid bibelns eget bildspråk och inte vika av till bokstavliga betydelser. Sju är som vanligt inte sju utan kan också stå för 'en' och syftar på 'ande'. De sju bergen är då en andlig lära, på liknande sätt som Sinai berg står för lagen och Sions berg står för evangeliet och så som berget i Upp. 8:8 står för syndens skuld. Att huvudena är berg understryker detta.

Den andliga lära, som otron rider på, styr människors tankar och är kungligt mäktig inom sitt område. Den genomsyrar hela världen inklusive den fallna kristenheten med dess förkunnelse. Den lära som motsvarar denna beskrivning är det mänskliga förnuftets gärningslära, som är motsatsen till evangeliet.

Kvinnan är alltså inte påven eller hans välde utan otron, och den som bär upp otron är satan, som i sin tur regerar genom förnuftets gärningslära. Det som kräver andligt förstånd och insikt är identifieringen av denna gärningslära, som går under evangeliets täckmantel och är omöjlig att avslöja utan Guds Ande.

Fem har fallit, en är, och en har inte kommit än. Och när han kommer ska han bara bli kvar en kort tid. 17:10

Det som är otillräckligt (fem) gäller inte inför Gud (har fallit) som rättfärdighet. Jesus är den enda gällande rättfärdigheten (En är), och han (en) kommer inte in där otron härskar (har inte kommit än), och när han kommer genom evangeliet, tolkar otron om det (bara bli kvar en kort tid).

Talet fem har betydelse av något halvt, bristfälligt och ofullbordat i motsats till talet tio. Det som är bristfälligt här är människans gärningar, med vilket avses allt som människan hänvisar till hos sig själv som grund för hennes rättfärdighet inför Gud. Människan blir aldrig rättfärdig inför Gud hur mycket hon än anstränger sig.

Bara en enda är, nämligen Gud själv. Han faller inte. 'Jag är' kallar han sig själv. Talet ett står också för Herren Jesus. Han är begynnelsen, den förste och förstlingen. Han är den sanna rättfärdigheten.

Jesus, som erbjuder sin rättfärdighet, kommer inte in där otron härskar. Det krävs 'Faderns dragande' på människan, för att evangeliet ska ha ingång. Joh. 6:44. Annars plockar fåglarna, de onda andarna, strax bort det sådda evangeliet. Matt. 13:4,19.

Vilddjuret som var och inte är, han är själv den åttonde men hör till de sju, och han går mot fördärvet. Och de tio hornen du såg är tio kungar som ännu inte har fått något rike. 17:11,12a

Satan (vilddjuret), som hade lagens makt att anklaga (som var) men har förlorat den (och inte är), härskar över de onda andarna (är själv den åttonde), men hör ändå till dem (hör till de sju), och han går mot sin undergång (mot fördärvet).

Och den makt (de tio hornen), som han syns ha (du såg), är en makt, som inte har fäste i sanningen (inte har fått något rike).

Jesus är den egentlige åttonde. Han uppstod på den åttonde dagen till bekräftelse att det gamla är förgånget och något nytt har kommit. Han grundade ett nytt och gott rike. Satan blev också något nytt, ett åttatal, men det som kom genom honom var ont i motsats till Kristi åttatal. Satan är en sjutalets ande, skapad av Gud, men fallen. Fast han verkar så mäktig, går han mot sin undergång.

Tio kungar betyder fullständig makt. Satans onda makt har inget fotfäste inom den himmelska sanningens domäner och han har inte heller fått Kristi rike i sitt våld. Satan har blivit tilldelad bara de oomvändas sinnen och den falska kyrkan, den yttre förgården till Guds rike (11:2).

Men tillsammans med vilddjuret får de makt att för en timme regera som kungar. De har ett och samma sinne och ger sin makt och myndighet åt vilddjuret. 17:12b,13

Men med lögn (tillsammans med vilddjuret) kan otron (de) råda över de kristna (regera som kungar för en timme). Otron är uttryck för samma onda vilja (ett och samma sinne) som satans (vilddjuret) och styrs av honom (ger honom sin makt och myndighet).

Satan med sitt anhang får regera inom ett visst område. Talet ett är Kristi tal, och timmar står för situationer i människans liv. Satan regerar i vårt kött eller i vår gamla natur så mycket som köttet tillåts ha talan hos den troende och så länge köttet inte är dött och begravet.

Satans anhang, de onda makterna arbetar tillsammans mot sin gemensamma fiende, Kristi rike. De styrs suveränt av Satan själv. Han behöver inte tvinga dem till underkastelse, utan de har själva samma ondskan inom sig och låter sig gärna styras av honom.

De ska strida mot Lammet, men Lammet ska besegra dem tillsammans med sina kallade, utvalda och troende, eftersom han är herrarnas Herre och kungarnas Kung." Och han sade till mig: "Vatten som du såg där skökan tronar, det är folk och människomassor och länder och språk. 17:14,15

De (Satan och otron) strider mot Kristus, och han besegrar dem en gåva (tretalet) till församlingen eftersom han är Sanningen (tvåtalet).

Ordet vittnar (han sade till mig) att människorna (vattnen) som behärskas av otron (där skökan tronar) är hela världen (fyrtalet).

Kristus strider genom sitt evangelium och sin Ande mot ondskans makter och segrar över dem varhelst evangeliet efter Faderns nåd och vilja rör sig bland människorna. Herrens egna, här

nämnda med trefaldigt och gudomligt epitet, 'de kallade, utvalda och troende, segrar också i och med Jesu seger och evangeliets inneboende kraft. Rom. 1:16.

Den från Gud avfallna mänsklighetens ande, otron, behärskar alla oomvända människor och den del av de omvända som utgörs av deras naturliga fallna sinnelag. De omvändas nya liv är inte av denna världen utan av Gud.

Och de tio hornen du såg och vilddjuret, de ska hata skökan och göra henne utblottad och naken. De ska äta hennes kött och bränna upp henne i eld, för Gud har ingett dem tanken att utföra hans plan och med ett och samma sinne ge sin kungamakt åt vilddjuret tills Guds ord har gått i uppfyllelse. Och kvinnan som du såg är den stora staden som regerar över kungarna på jorden. 17:16-18

Lögnen (de tio hornen), sådan den uppenbarar sig (du såg), och satan (vilddjuret), de erkänner ingen otro (hatar skökan), utan bagatelliserar (gör henne utblottad) och förnekar (och naken) den. De anammar otron (äta hennes kött) och förklarar (bränna upp henne) den som sanning (i eld).

Ty Gud har bestämt lögnen (de tio hornen) till att förföra de ohörsamma och att tjäna satan, för att Guds ord ska gå i uppfyllelse.*)

Otron (kvinnan), som har beskrivits (som du såg), är gudsavfallets kärna och maktcentrum (den stora staden), som besjälar och styr (regerar över) alla otrons makter (kungarna på jorden).

*)Ordet som åsyftas finns bl a i 2 Tess. 2:10-12. Med ondskans alla konster bedrar han dem som går förlorade, eftersom de inte tog emot kärleken till sanningen så att de kunde bli frälsta. Därför sänder Gud villfarelsens makt över dem så att de tror på lögnen och blir dömda, alla de som inte trott på sanningen utan njutit av orättfärdigheten.

Sedan såg jag en annan ängel komma ner från himlen med stor makt, och jorden lystes upp av hans härlighet. Och han ropade med stark röst: "Fallet, fallet är det stora Babylon! Det har blivit en boning för onda andar, ett tillhåll för alla orena andar, ett näste för alla orena och avskyrda fåglar. 18:1,2

Guds (från himlen) sanna ord (annan ängel) har makt (med stor makt) att avslöja (lysa upp) den onda världen (jorden). Och Ordet vittnar (han ropade med stark röst), att otron (det stora Babylon) inte har något alls att göra med sanning. Otron håller sig istället med allehanda lögnaktiga och världsliga (fyrtalet) läror (andar, fåglar).

Ängeln som kom ner från himlen är Ordet från Gud. Det har stor makt genom att det är Sanningen själv. Sanningen belyser den av lögn och synd förmörkade världen, så att dess falskhet uppenbaras.

Otron har ingen grund. Otrons gemenskap är stor genom att den omfattar alla människors köttsliga sinne, både i dem som genom att förkasta Ordet är andelösa och i de pånyttföddas gamla fallna natur. Eftersom otron inte tar emot sanningen, blir den ett tillhåll för allehanda villoandar, flyktiga som fåglar utan fast förankring i Ordets sanning.

Alla folk har druckit av hennes otukts vredesvin, och jordens kungar har horat med henne, och jordens köpmän har blivit rika av hennes omåttliga lyx.” 18:3

Hela människosläktet (alla folk) är förgiftat (har druckit) av otron (hennes otukts vredesvin), världens makter (jordens kungar) har anammat den (horat med henne), och gärningslärans profeter (jordens köpmän) har skaffat sig egenrättfärdighet (blivit rika) genom dess självupphöjelse (av hennes omåttliga lyx).

Människans förhållande till Gud liknas vid ett äktenskapligt förhållande. Att vika av från Guds ord till andra läror kallas otukt. Otuktens vredesvin är den andliga lögnen i alla dess former alltifrån ormens tal i paradiset. Alla människor har i sitt fallna tillstånd supit i sig av dessa lögner. Kungar är i andlig mening alla som har andlig makt över andra. Jordens konungar är villolärarna, som regerar andra med lögnen, i motsats till himlens kungar, Guds folk, som regerar genom evangeliet.

Jordens köpmän är otrons agenter som genom sin gärningslära byter till sig andra människors uppskattning och beundran. Bland "de rikaste" av dessa finns många av kyrkans mäktiga. De vältrar sig i en lyx av otillbörlig självupphöjelse genom att de bedriver gärningslära och har jämkat Ordets sanning efter världsliga läroönskemål.

Och jag hörde en annan röst från himlen: ”Gå ut från henne, mitt folk, så att ni inte deltar i hennes synder och drabbas av hennes plågor. Hennes synder har nått upp till himlen, och Gud har kommit ihåg hennes brott. 18:4,5

Guds (från himlen) sanna ord (annan röst) uppmanar trons folk (gå ut) att inte ha del i otrons onda gärningar (hennes synder), för att inte komma under (drabbas) samma dom (hennes plågor).

Gud känner till (har nått upp till himlen) otrons gärningar (hennes synder), och han har krävt ut straffet för dem (har kommit ihåg hennes brott).

Att gå ut från otrons gemenskap är inte detsamma som att få namnet struket ur en församlings register. Otrons gemenskap finns både i och utanför kyrkan, det sanna rikets förgård. Att gå ut ur otrons gemenskap är att gå in i evangeliets gemenskap, att ha liv i Ordets sanning. Gud har sett våra onda gärningar och han har redan krävt ut straffet för dem av sin Son.

Ge henne lika för lika, ge henne dubbelt igen för vad hon har gjort. Häll upp dubbelt åt henne i bägaren som hon har blandat. 18:6

Gud straffar otron (henne) dubbelt. Otrons människa syndar dubbelt om hon fortlever i otro också sedan hon har fått höra evangeliet. Därför ska hon straffas dubbelt, vilket är lika för lika. Luk. 12:47. Hon har syndat dubbelt också så, att hon har gett även andra av de villfarelser hon själv har omhuldat (som hon har blandat). Inför Guds domstol gäller dubbel ersättning för brott. 2 Mos. 22:1 f. Döden är fullgod ersättning.

Ge henne lika mycket plåga och sorg som hon har skaffat sig ära och lyx, för hon säger i sitt hjärta: Jag tronar som drottning, jag är inte änka och ska aldrig behöva känna någon sorg. 18:7

På otron (henne) följer lika stor dom (plåga) och syndasorg (sorg) som den har upphöjt sig själv oförtjänt (skaffat sig ära och lyx). Otron menar att hon är Kristi brud, den sanna församlingen (drottning), och att hon inte är gudlös (inte änka) och inte behöver ha samvetsförebräelser för någonting (behöva känna sorg).

Domen och grämelsen över synden står i direkt proportion till syndens omfattning. Den som har syndat mycket har mycket att gräma sig över. Otron är i praktiken delvis kongruent med uttrycket 'den fallna kyrkan'. Dess anhängare vill mena, att deras gemenskap är Kristi sanna församling.

Därför ska hennes plågor komma på en och samma dag: död och sorg och svält, och hon ska brännas upp i eld. Mäktig är Herren Gud som har dömt henne. 18:8

Därför kommer domen över otron (hennes plågor) genom evangeliet om Jesu ställföreträdande lidande (en och samma dag): Otron innebär död, samvetskval (sorg) och andlig nöd (svält), och den utplånas (bränns upp) genom sanningen (i eld) om syndernas förlåtelse. Ty Jesus har domsmakten (mäktig är Herren Gud) över den genom sin död (som har dömt henne).

Den dag otrons gemenskap blir dömd och förlorar allt sitt berättigande inför Gud är Kristi döds dag. I dagsljuset av hans offer för synden, står det klart vad otrons gemenskap är värd, nämligen fördömd. Elden är Sanningens och Andens eld. Sorgen och svälten uttrycker avsaknad av all rättfärdighet inför Gud. Guds mäktighet visar sig i Sonens verk, genom vilket han har fördömt synden.

Jordens kungar, som har horat med henne och levt i lyx, ska gråta och sörja över henne när de ser röken från den eld där hon brinner. Skrämda av hennes plåga står de på avstånd och säger: Ve, ve, du stora stad! Babylon, du mäktiga stad! På en enda timme kom domen över dig. 18:9,10

Villolärare (jordens kungar), som har hängivit sig åt otron (horat med henne) och upphöjt sig själva (levt i lyx), ångrar sig (ska gråta och sörja över henne), när de får syn på (när de ser) evangeliet (röken) om Kristi offer (av den eld), som utplånar den (där hon brinner).

Skrämda i sitt samvete tar de avstånd från otron (står de på avstånd) och klagar över den (och säger): Sannerligen (tvåtalet i ve,ve) var det ett stort syndaarv (du stora stad Babylon, du mäktiga stad), som blev utplånat (kom domen över dig) i Jesu död (på en enda timme).

['en' och 'enda' = Gud, Jesus. 'timme' = enskild och personlig händelse]

Villolärare, som har skott sig på att sälja ett förvrängt gudsord till godtrogna själar, ångrar sig när de upptäcker att deras tolkningar av Ordet är falska.

Och jordens köpmän gråter och sörjer över henne eftersom ingen längre köper deras fartygslaster, laster av guld och silver, ädelstenar och pärlor, fint linne och purpur, siden och scharlakan, allt slags tujaträ och alla slags föremål av elfenben och dyrbara träslag och brons och järn och marmor, dessutom kanel och salvor, rökelse och myrra och parfymmer, vin och olja, fint mjöl och säd, boskap och får, hästar och vagnar och människors kroppar och själar. 18:11-13

Gärningslärans förkunnare (jordens köpmän) gråter och sörjer otron (över henne), då ingen vill tro deras människolärer (då ingen längre köper deras fartygslaster), som är inspirerade av djävulen (talet 29 i uppräknings - jämfört med 30 som anger ett gudomligt ursprung)

Havet eller vattnen är i bibeln en symbol för människomassorna. Fartygen är då de andliga skepp som flyter på människornas begär och lustar och för med sig åt dem alla slags andliga bedrägerier. Där Guds dom över synden och lögnen blir uppenbar genom evangeliets dagsljus, där vill ingen längre ha sådant.

Det fattas ett i Guds trettiotal, och allt är därmed falskt. Flera av dessa jordiska ting är redan välbekanta som symboler för andliga ting. Guld, silver, ädelstenar och pärlor står för äkta, bestående och eviga ting. Oljan är Andens symbol. Säden är förkunnelse. Men inget av det fina som bjuds ut är äkta. Hästar och vagnar är villolärer som man stöder sig på och färdas omkring med.

Frukten som din själ längtade efter har försvunnit från dig. All lyx och glans har du förlorat, och man ska aldrig mer finna den. 18:14

Det kommer ingen (har försvunnit) rättfärdighet (frukten som din själ längtade efter) genom gärningsläran. All självupphöjelse och egen berömmelse (lyx och glans) har blivit tillintetgjord i Jesu död (man ska aldrig mer finna den).

Man hoppades att den falska egna andliga rikedom skulle vara bestående också inför Gud. Men allt är förlorat genom att Ordet har uppenbarat dess falskhet. De hade helt gett sig hän åt byggandet av sin egen rättfärdighet och har på grund av evangeliet förlorat allt. Evangeliet är nämligen ett slutligt bevis på att mänsklig fromhet inte är värd annat än pina och död. 'Den som vill bevara sitt liv, han ska mista det'. Luk. 9:24.

Köpmännen som hade handlat med detta och blivit rika genom henne ska stå där på avstånd, skrämnda av hennes plåga och gråta och klaga: Ve, ve, du stora stad, som var klädd i linne, purpur och scharlakan och smyckad med guld, ädelstenar och pärlor. 18:15,16

Gärningslärans anhängare (köpmännen), som har förkunnat sådant (som hade handlat med detta) och samlat egenrättfärdighet (och blivit rika) genom otron (genom henne), tar avstånd från otron (ska stå där på avstånd), när de slås i sina samveten (skrämda) av domen över otron (av hennes plåga), och klagar: Sannerligen (tvåtalet i ve,ve), du otrons gemenskap (du stora stad), allt var ändå bara mänsklig (sextalet i uppräknings) egenrättfärdighet.

Klädedräkten med linne, purpur och scharlakan är beskriven med Guds tretal, likaså smyckena guld, ädelstenar och pärlor. Men tillsammans är de inte nio, som är Guds full-ständiga tal, utan bara sex, som är människans tal. Otrons folk menar sig vara klädda i Kristi rättfärdighet, det fina linnet och ha Guds kärlek och Anden, och vara smyckad med Kristi förtjänster och dygder. Men det är allt bara mänskligt skrymteri. De som har under-blåst och stött löngemenskapens skrymteri och solat sig själv i dess glans, gråter för sina onda gärningar, när de ser vad dessa är värda.

På en enda timme har all denna rikedom ödelagts. Alla kaptener och alla kustfarare och sjömän och alla som arbetar till sjöss, alla stod de på avstånd och såg röken från den eld där hon brann, och de ropade: Vilken stad var som denna stora stad? Och de strödde jord över sina huvuden och grät och klagade högljutt. Ve, ve över den stora staden, där alla som hade fartyg på havet blev rika genom dess rikedom! På en enda timme blev den ödelagd. 18:17-19

I ljuset av Jesu offer (på en enda timme) är hela denna egenrättfärdighet (rikedom) värdelös (ödelagts). Alla med andlig myndighet (alla kaptener), alla som är utanför sanningen (alla kustfarare och sjömän), de förnuftiga och alla som arbetar på egen rättfärdighet (alla som arbetar till sjöss), alla tar de avstånd (stod de på avstånd) och klagar, när de uppfattar budskapet (och såg röken) om Kristi offer (från den eld) som tillintetgjorde människans egenrättfärdighet (där hon brann): Hur stort är inte syndaarvet! (vilken stad var som denna stora stad?)

Och de erkänner synden (strödde jord på sina huvuden) och klagar: Sannerligen (tvåtalet i ve,ve) är det ett stort syndaarv (över den stora staden), som är orsaken till att alla som hoppas på människans möjligheter (som hade fartyg på havet) samlar på dess döda gärningar (blev rika genom dess rikedom). I Kristi död är allt det spolierat (På en timme blev den ödelagd).

Kristi ställföreträdande död för världen innebär dom över all synd, eftersom Jesus inte hade behövt dö för människorna ifall de hade varit rättfärdiga. Syndens kärna, föreställningen om egen godhet, visar sig i ljuset av Jesu död vara en lös inbillning. Människosläktet med dess inbillningar är havet, och himlens sanning är landet. De som arbetar till sjöss är gärningsläran med dess barn.

Kaptener är villolärans förkunnare, som leder andra med sina tankar. Kustfarare är de som far på människohavets (Upp. 17:15) mänskliga förvillelser och håller sig på avstånd från gudsordets fasta mark. När dessa, som har betjänat människohavets begär efter självhävdelse mot Gud och har vältrat sig i skenhelighetens glans, får syn på innebörden av Kristi offer, ångrar de sig.

Gläd dig över den, du himmel och ni heliga och ni apostlar och profeter, för Gud har dömt den och gett er upprättelse. 18:20

Gläd er över syndafallet (den), ni återlösta Guds folk (tretalet i heliga, apostlar och profeter) i hela världen (fyrtalet i uppräknigen), för Gud har utplånat det (dömt den) och gett er rättfärdigheten! (upprättelse)

Här kommer evangeliet för dem som ser synden. Kristi offer innebär inte bara dom över synden

utan också syndens borttagande och ersättande med rättfärdighet. Med himmel åsyftas här himmelrikets invånare på jorden. Tretalet, som betyder 'från Gud' anger här folkets gudomliga ursprung genom en sann födelse av Gud genom evangeliet.

Denna födelse ägde rum först för hela världen i Kristi död (Guds domslut) och sedan personligen i dopet. Guds folk har orsak att glädja sig över att synden har blivit utstruken. Anklagelser om synd och falskhet är grundlösa mot dem som tar emot syndernas förlåtelse genom Kristi evangelium.

Kristi offer var en nyskapelse av världen, större än skapelsen av himmel och jord. I den första skapelsen behövde inte Guds Son offras. I Kristi död är det fråga om en andlig förnyelse, nämligen från synd till rättfärdighet. Denna världens andliga förnyelse är inte synlig för jordiska ögon, men är ett faktum inför Gud och ett vittnesbörd för dem som tror.

Och en väldig ängel tog upp en sten, stor som en kvarnsten, och slungade den i havet och sade: Så ska Babylon, den stora staden, störtas med våldsam kraft, och man ska aldrig mer finna den.

18:21

Kristus (en väldig ängel) har grundat sin lära (sten), till evigt liv (kvarnsten), och förkunnar den fri (slungade den) åt människorna (i havet): Detta är hela syndaarvets utplåning (så ska Babylon störtas), och det finns inte längre till (och man ska aldrig mer finna den).

Alla människor är till sin fallna natur invånare i det stora Babylon, en benämning på syndaförärvet och otron. Och i Ställföreträdarens död dog alla människor – enligt Guds egen juridik – från sina synder, begravdes med honom och uppstod med honom i rättfärdighet, den enda rättfärdighet som gäller inför Gud. Alla som åberopar den rättfärdigheten är och blir frälsta eftersom den är ett faktum. Den som inte tror, ställer sig därmed själv utanför allt.

Aldrig mer ska ljudet av harpospelare och sångare och flöjtblåsare och trumpetare höras i dig, och aldrig mer ska hantverkare av olika slag finnas i dig. Aldrig mer ska ljudet av en kvarnsten höras i dig. Och aldrig mer ska en lampas sken lysa i dig. Och aldrig mer ska rösten av brudgum och brud höras i dig. Dina köpmän var jordens stormän, för alla folk blev förledda genom din häxkonst.

18:22,23

I den i Kristus nyskapade världen finns inget av mänskligt ursprung (sextalet verksamhetsformer), ingen egenrättfärdighet (hantverkare), inga egna försök att skaffa sig andligt liv (ljudet av en kvarnsten), och inget följande av det mänskliga förnuftet i andliga ting (lampas sken). Människans egna försök till gudomlig kärlek (rösten av brudgum och brud) finns inte där. Gärningslärans förkunnare var stora syndare (jordens stormän), för på grund av syndafallet för alla vilse (blev förledda genom din häxkonst).

Här talas som vanligt om andliga ting och verksamheter symboliskt i jordiska termer. Mänsklig aktivitet i andliga ting är onda och falska på grund av syndafallet. All sådan aktivitet är ifråga om dess syndighet utplånad i Kristi död och världen rättfärdiggjord i hans uppståndelse.

I Upp. 22:5 sägs att Guds folk inte behöver någon lampas sken, eftersom Herren Gud ska lysa över dem, nämligen i sitt evangelium. En lampa betyder människans egen andelösa uttolkning av Ordet. 'Ljudet från brud och brudgum' anspelar på människans eget bristfulla förverkligande av den sanna kärleken. De andliga köpmännen, de som skodde sig på människors begär efter falsk gudaktighet, vilseledde människorna. I Kristi död försvann allt sådant ur Guds åsyn. Han ser världen som helt ny i Sonen.

Och i staden fanns blod av profeter och heliga och alla som slaktats på jorden. 18:24

Till syndafallet (i staden) hör Guds folks (tretalet) och alla i synden döda människors (alla som slaktats på jorden) syndaskuld (blod).

Blod betecknar skuld, men i ljuset av Kristi död för världen finns inte längre någon blodsskuld, eftersom synden är utplånad med Kristi blod. Jes. 9:5.

Sedan hörde jag liksom en stark röst från en stor skara i himlen: Halleluja! Frälsningen och äran och makten tillhör vår Gud, 19:1

Kristi församling (stor skara i himlen) bekänner (en stark röst), att frälsningen är helt och hållet Guds (tillhör vår Gud) gåva (tretalet),

Hela skaran var helt samstämmig, som en enda röst. Mäktigheten betyder inte tonstyrkan utan ordens sanningshalt. Skaran i himlen är skaran av alla som instämmer av själ och hjärta i dessa ord. De är alla i himlen, även de som bor på jorden eller ligger i graven, eftersom Gud har kommit ner med sin himmel på jorden genom sin Son.

Skaran lovprisar sin Gud med ett Halleluja, för att han har frälst dem. Ingen har förmått bistå honom, inte ens med en god vilja till egen omvändelse. Därför är äran för frälsningen helt hans, liksom makten över de makter som han frälste dem ifrån. Även det gudomliga tretalet i frälsningen, äran och makten anger, att allt är Guds verk och förtjänst.

för hans domar är sanna och rätta. Han har dömt den stora skökan som fördärvade jorden med sin otukt och straffat henne för sina tjänares blod. 19:2

för Gud har dömt helt enligt lagen (hans domar är sanna och rätta) både ifråga om vår synds skuld och dess fullgjorda återbetalning genom Kristus. Han har tagit makten (dömt) av den svåra otröna (den stora skökan), som förförde mänskligheten med sin ogudaktighet (otukt), och han har straffat den (henne) för den skuld (blod) som den drog över människorna (sina tjänare).

Gud frälsar genom sanna och rättfärdiga domar. Han såg inte genom fingrarna med vår synd. Han straffade vårt avfall hårt och rättvist, nämligen med döden. Men han tog själv på sig att bära vårt straff i sin Son. Också när Sonen hade till fullo lidit straffet för våra synder dömde han

rättvist genom att förklara honom rättfärdig och oss genom honom rättfärdiga, och till tecken därpå uppväckte han honom från de döda. Gud dömer oss till syndare i oss själva men till rättfärdiga i Kristus. På det sättet frälsar han genom 'sanna och rättfärdiga domar'.

Än en gång sade de: "Halleluja!" Och röken från henne stiger i evigheters evighet. Och de tjugofyra äldste och de fyra varelserna föll ner och tillbad Gud som sitter på tronen och sade: "Amen. Halleluja!" 19:3,4

De prisar Gud för att vittnesbördet (röken) om otron (från henne) är sant (tvåtalet i evigheters evighet). Samstämmigt med evangeliet (de fyra väsendena) upphöjer (föll ner) Guds folk (de tjugofyra äldste) Gud för hans domar (som sitter på tronen). De bekänner (tillbad), att de är rätta och sanna (Amen) och prisar honom (Halleluja).

Endast vittnesbördet om skökans nederlag finns kvar av henne. Men det vittnesbördet är evigt gällande, liksom själva saken är slutgiltig. 'De tjugofyra äldste' betecknar hela den frälsta skaran i dess egenskap av äldste d v s domare, innehavare av evangeliets ämbete. Tolv är talet för det nya himmelska Israel. Taget två gånger är de vittnesgilla enligt regeln 'Vad två människor vittna, det gäller som sant'. Joh. 8:17. De fyra väsendena är de fyra evangelierna som står för det samfällda budskapet om Kristi nåd.

Och från tronen kom en röst som sade: "Prisa vår Gud, alla hans tjänare, ni som vördar honom, både små och stora!" Och jag hörde liksom rösten från en stor skara, som bruset av väldiga vatten och dånet av kraftig åska, och de sade: "Halleluja! Herren vår Gud den Allsmäktige är nu kung. 19:5,6

Guds vilja (röst från tronen) är att alla människor (fyrtalet i uppräknningen) ska ge all ära (prisa) åt honom. Kristi församlings (stor skara) samfällda bekännelse (röst) handlar om evangelium (stora vatten) och dom (åska), och den är en lovprisning till Gud för att han genom Kristus (tretalet) har tagit makten i sin hand (är nu kung).

Dessa verser står i motsatsförhållande till otron, som inte gav Gud all ära utan tog ära åt sig själv för sina inbillade goda gärningar och därför blev dömd genom Kristus.

Låt oss glädjas och jubla och ge honom äran, för Lammets bröllop har kommit och hans brud har gjort sig redo. 19:7

Församlingen vill prisa Gud för hans gåva (tretalet). För Jesus har offrat sig för sin församling (Lammets bröllop har kommit) och rättfärdiggjort och helgat henne (hans brud har gjort sig redo).

Bröllopet är redan för handen genom att Kristus har offrat sig för församlingen. Fast det egentligen är han som genom sitt ställföreträdande lidande har klätt henne i sin rättfärdighetsdräkt för bröllopet, tillskrivs det henne. Hon var nämligen i Kristus, och uppstod med honom, genom att han var hennes ställföreträdare.

Bröllopsbordet är dukat med syndernas förlåtelse genom Jesu död. Den som tar del av detta evangelium tar därmed del av bröllopets innehåll och är redan i himlen med brudgummen, som är Ordet om Guds nåd. Bruden är hela det av Kristus återlösta människosläktet. Och detta är den objektiva och allmänna rättfärdiggörelsen i Kristus.

Skinande rent linne har hon fått att klä sig i. Linnet är de heligas rättfärdighet. 19:8

Vi har alla fått Kristi rättfärdighet (skinande rent linne) att klä oss i genom tron. Kristi rättfärdighet (linnet) är vår rättfärdighet.

Från Guds sida sett är vi redan genom Kristi verk för oss klädda i hans rättfärdighet och därmed heliga. Men vi får också genom tron klä våra samveten i den rättfärdigheten. Detta kallas personlig eller subjektiv rättfärdiggörelse. Verserna 7 och 8 sammantagna: Vi är alla gjorda rättfärdiga av Kristus, men vi åtnjuter rättfärdigheten bara genom att tro på den.

Och ängeln sade till mig: "Skriv! Saliga är de som är bjudna till Lammets bröllopsmåltid." Och han tillade: "Dessa Guds ord är sanna." 19:9

Ordet (ängeln) uppmanar oss att lägga märke till (skriv) att saligheten ligger redan i inbjudningen (saliga är de bjudna), och dessutom (han tillade) att inbjudningen är själva sanningen (dessa Guds ord är sanna).

Vår salighet ligger inte i vår tro, vårt bejakande eller tillägnande av budskapet eller i något annat från vår sida. Saligheten ligger i själva bjudningen till bröllopsmåltiden. Den som inte avböjer inbjudan är salig och tar genom tron del i bröllopets glädje. Man blir inte salig genom att fara efter saligheten, utan man är salig i och med bjudningen.

Man kan se saken t o m så, att endast de redan saliga inbjuds. Ur Guds synvinkel är alla människor både rättfärdiggjorda och saliga genom Jesu fullbordade verk. Tror vi detta, har vi saligheten också i åtnjutande.

Jag föll då ner för hans fötter för att tillbe honom, men han sade till mig: "Gör inte så! Jag är bara en medtjänare till dig och dina bröder som har Jesu vittnesbörd. Gud ska du tillbe. Jesu vittnesbörd är profetians ande." 19:10

Jag (ängeln) är bara en medtjänare till dig och dina bröder (människorna), som vittnesbördet gäller (som har Jesu vittnesbörd). Gud ska du tacka (tillbe). Jesu vittnesbörd är nådebudskapet (profetians Ande).

Johannes tycks inte ha fått klart för sig att ängeln inte var Jesus själv. Änglar är liksom människor Guds tjänare och ska inte tillbes. Av grundtexten framgår, att det är Johannes och hans bröder (människorna), som har vittnesbördet - men inte vittnesbördet om Jesus (folkbibelns

text), utan Jesu vittnesbörd (grek.) om Johannes och hans bröder och innebär ett godkännande av dem och deras delaktighet i Jesu gudomliga gemenskap. Änglarna har inte detta vittnesbörd om sig. Versen säger oss hur oerhört stort det förut beskrivna nådebudskapet är för oss människor.

Eftersom bokens hela innehåll visar sig vara - inte en profetia i betydelsen förutsägelse, utan hela evangeliet, kan 'profetians Ande' översättas med 'nådebudskapet'. Jesus säger. 'Mina ord är Ande och liv' Joh. 6:63.

Och jag såg himlen öppen och se: en vit häst, och han som satt på den heter Trofast och Sann, Och han dömer och strider i rättfärdighet. 19:11

När evangeliet öppnar sig (himlen öppen), upptäcker man rättfärdighetsläran (och se: en vit häst), och han som styr den (satt på den) är Trofastheten och Sanningen, och rättfärdigheten är hans domsinstrument och hans vapen (dömer och strider i rättfärdighet).

Himlen är öppen i evangeliet, när man där ser Herren Kristus som han är. Han är Trofast så att han förlåter oss våra synder i kraft av sitt verk och enligt sitt löfte. Han är Sanningen om Gud och Guds förhållande till oss. Den vita hästen är rättfärdigheten som han vann åt oss i sin död. Den bär upp hans herradöme över världen. Han strider och dömer i kraft av denna.

Hans ögon var som eldslågor, och på sitt huvud bar han många kronor. Han hade ett namn skrivet som ingen känner utom han själv, 19:12

Han genomskådar oss med sanningens ögon (hans ögon var som eldslågor), och han har makt över alla (på sitt huvud bar han många kronor). I evangeliet uppenbaras (skrivet) hurudan han är (namn), vilket ingen av sig själv kan veta något om (ingen känner).

Här talas alltjämt om hur Herren visar sig för oss i evangeliet. Hans Ords ögon genomtränger vår själ och utransskar oss. Hebr. 4:12. De många kronorna är tecken på hans herravälde. Han är Herre över alla makter. Ingen och ingenting kan motstå honom. 'Hans namn' betyder i biblisk mening vem han är, hans uppgift och verk. Bara han själv i egenskap av det gudomliga Ordet äger kunskapen om vad han står för i förhållande till oss, d v s som Frälsaren och som Kungen. Men detta uppenbarar han åt sina egna, Upp. 3:12, dem som han har fått av sin Fader. Joh. 6:37.

Och han var klädd i en mantel som var doppad i blod, och hans namn är Guds Ord. 19:13

Han visar sig (klädd) genom sitt offer (i en mantel som var doppad i blod), och han är ett med (hans namn är) detta gudomliga budskap (Guds Ord).

Manteln åskådliggör den bild vi har av honom i evangeliet. Han är den blodige kungen, som gav sitt liv till lösen för oss. Denna bild av sig förmedlar han själv åt oss genom att han är ett med

budskapet. När vi hör budskapet, hör vi honom själv tala.

De himmelska härarna följde honom på vita hästar, och de var klädda i vitt rent linne. 19:14

Guds folk (de himmelska härarna) tror hans ord (följde honom) om rättfärdigheten (på vita hästar), och de är själv inneslutna (klädda) i den sanna (tvåtalet i vitt rent) rättfärdigheten (linne).

'De himmelska härarna' är en av de många benämningarna på Guds folk. Dessa följer honom i Ordet d v s tror det. De vita hästarna är samma rättfärdighet som Herren själv har vunnit åt dem och själv rider på. Hans rättfärdighet bär dem. Samma rättfärdighet skyler också deras synder och ger dem skydd för Guds helighets ögon.

Ur hans mun kom ett skarpt svärd som han ska slå folken med, och han ska styra dem med järnspira, och han trampar Guds, den Allsmäktiges, stränga vredes vinpress. 19:15

Han talar (ur hans mun kom) Guds kraftiga ord (ett skarpt svärd), som slår människorna i deras samveten (som han ska slå folken med), och han regerar över dem (ska styra dem) enväldigt och omutligt (med järnspira), och han är uppfyllelsen (han trampar) av Guds stränga lag (Guds den Allsmäktiges stränga vredes vinpress).

Hans Ord är 'levande och kraftigt och skarpare än något tveeggat svärd och tränger igenom, så att det åtskiljer själ och Ande, märg och ben, och det är en domare över hjärtats uppsåt och tankar.' Hebr. 4:12. Järnspiran är härskarens symbol. Ingen kan sätta sig över hans dom. Här sägs också vad hans domsmakt grundar sig på, nämligen på det att han själv har trampat Guds vredes vinpress i vårt ställe d v s burit våra synders straff och därigenom skaffat oss evigt liv.

Och på sin mantel och på sin höft har han ett namn skrivet: "Kungarnas kung och herrarnas Herre". 19:16

Och han är (han har ett namn skrivet) både ifråga om sin frälsargärning (på sin mantel) och sin härkomst (på sin höft) den verkliga (dubbelt tvåtal) Kungen (Kungarnas kung) och Herren (herrarnas Herre).

Ordet 'kung' står i Uppenbarelseboken för makter. Kristus har makt över alla makter och är Herre över alla högheter. Namnet är skrivet på hans mantel, den gestalt, i vilken han uppenbarar sig för de sina. Hans mantel är den rättfärdighet som han vann genom sin offerdöd för världens synd, då manteln doppades i blod. Denna rättfärdighet, som är frukten av hans kamp och seger, ger honom domsmakt över alla människor och 'nycklarna till döden och dödsriket'. Namnet finns också på hans höft: Redan genom sin härkomst har han makt över allt och alla: Han är Gud av Gud av evighet.

Och jag såg en ängel som stod i solen och ropade med stark röst till alla fåglar som flög upp på himlen: "Kom och samlas till Guds stora måltid, 19:17

Jesus (en ängel) framträder (stod) som lagens fullbordare (i solen), och han kallar (ropade med stark röst) människorna, som han har befriat från synden till Guds gemenskap (alla fåglar som flög upp på himlen): "Kom och ta del av Guds heliga evangeliums andliga festmåltid (samlas till Guds stora måltid),

Fåglarna som flyger högst upp på himlen är hela världen, som Jesus har befriat till den himmelska friheten högt ovan syndaträldomen på jorden. Evangeliet kallar oss att ta del av rättfärdiggörelsen i vår egenskap av redan rättfärdiggjorda genom Kristi offerdöd. Detta är en av huvudteserna i läran om rättfärdiggörelsen. Kristi offer är orsaken till rättfärdigheten – inte vår tro. Det som sker genom tron är att rättfärdighetsbudskapet tar säte i samvetet.

Kom, så ska ni få äta kött av kungar och befälhavare och mäktiga män, kött av hästar och deras ryttare och kött av alla människor, fria och slavar, små och stora." 19:18

Kom för att åtnjuta (äta) min fullständiga seger (tioalet i uppräknigen) över alla köttsliga makter (kungar), läror (hästar) och människor." (deras ryttare)

Och jag såg vilddjuret och jordens kungar och deras härar samlade till strid mot ryttaren på hästen och mot hans här. 19:19

Och i evangeliet framträder (jag såg) världens ande (vilddjuret) med sina mäktiga ledare (jordens kungar) och deras anhängare (deras härar) samlade till strid mot rättfärdighetsfursten (ryttaren på hästen) och mot hans folk (mot hans här).

Världens ande, vanligen benämnd bara 'världen', samlar onskans alla makter och deras anhängare till strid mot Kristus och hans trogna.

Och vilddjuret greps tillsammans med den falske profeten, som hade gjort tecken inför vilddjuret och därigenom förlätt dem som tagit emot vilddjurets märke och tillbett dess bild. Båda kastades levande i eldsjön som brinner av svavel. 19:20

Och världens ande (vilddjuret) får sin dom (grips) tillsammans med köttet (den falske profeten), som styrt av världens ande gör sig mäktigt (hade gjort tecken inför vilddjuret) och förför män-niskor till att anamma världens ande och tillägna sig dess levnadssätt (och tillbett dess bild). Båda dessa, världsandan och köttet, som inte upphör att verka och finnas till (levande), tillhör i verkligheten (kastades i eldsjön) det förgängliga (som brinner av svavel).

Kristi ord har makt, att för var människa som tror det, tillintetgöra världens ande och den falska ande, människans eget fallna kött och förnuft, som profeterar: 'Allt står väl till, allt står väl till' (Jer. 8:11). Dessa kastas levande i eldsjön d v s varken världens ande eller lögnprofeterandet

upphör att verka och finnas till, men de är tillintetgjorda för dem som håller sig till evangeliet.

De andra dödades med svärdet som gick ut ur ryttarens mun, och alla fåglarna åt sig mätta av deras kött. 19:21

Sanningen (tvåtalet i de andra) avslöjas (dödades) i och med Jesu ord (med svärd) i evangeliet (som gick ut ur ryttarens mun), och alla som tror det (alla fåglarna) får sitt andliga behov tillfredsställt (åt sig mätta) genom det (av deras kött).

Alla lögnens makter är besegrade genom evangeliet. Genom det triumferar den nya människan, den i nådens kunskap fria anden, över lögnen.

Och jag såg en ängel komma ner från himlen med nyckeln till avgrunden och en stor kedja i handen. 20:1

Och vi ser i evangeliet (Och jag såg) hur Kristus (en ängel) kommer ner till oss (komma ner från himlen) med makt över döden (med nyckeln till avgrunden) och med budskapet om sitt offer (och en stor kedja i handen).

Enligt Upp. 1:18 har Jesus nyckeln till döden och helvetet. Han förvärvade den genom sin död för världens synder.

Och han grep draken, den gamle ormen som är Djävulen och Satan, och band honom för tusen år. 20:2

Han avslöjar (han grep) den onde (fyrtalet i benämningarna) satan, och hindrar hans verksamhet (band honom) med evangeliet (för tusen år).

Djävulen hade tidigare i kraft av Guds lag makt att anklaga oss för våra synder och kräva vår död. Men genom att Jesus bar och borttog synden och uppfyllde lagen i vårt ställe, kan djävulen inte längre hänvisa till Guds lag och kräva att få oss i sitt våld. På det sättet är han bunden av evangeliet – nämligen där det förkunnas och tas emot.

'År' är inte tid i timlig mening utan har en annan betydelse i likhet med andra tidsbegrepp i uppenbarelseboken. År står för evangeliets välde. Tusen är 10x10x10 d v s fullständighetens tiotal upphöjt till gudomlighetens tretal, det som kommer från Gud. Betydelsen blir då gudomlig fullkomlighet, vilket är detsamma som Kristi rättfärdighet. Sammantaget blir tusen år 'Kristi rättfärdighets välde' m a o 'där Kristi nåd tas emot'.

Sedan kastade ängeln honom i avgrunden och stängde och förseglade den över honom, för att han inte mer skulle förleda folken förrän de tusen åren nått sitt slut. Därefter ska han släppas lös för en kort tid. 20:3

Sedan dömer han honom till döden (kastade honom i avgrunden), stänger dödens port, och förseglar den över honom med evangeliet, så att han inte förför människorna så länge man tror evangeliet (förrän de tusen åren har nått sitt slut). Annars (därefter) är han fri att verka (ska han släppas lös) där otron är rådande (för en kort tid).

Vi bör hålla i minnet att imperfektformen hör till Johannes berättande om vad han såg, inte till själva saken. Satan är bunden med evangeliets kedja, så att han inte kan förvilla dem som håller sig till evangeliet. Ingen människa har av sig själv makt att bevara sig från att falla för villfarelserna, men Ordet bevarar de sina, eftersom Ordet är gudomligt. Ordet är nämligen Kristus själv. Joh. 1:1.

Men trots att evangeliet i sig självt är evigt gällande, kan det inte hindra djävulen för dem som förkastar det. Genom sin otro utlämnar de sig själv åt djävulens förvillelser, och djävulen tar dem i sitt våld. Den 'korta tiden' är symbol för otrons välde i den enskilda människans liv.

Och jag såg troner, och de som satt på dem fick rätt att döma. Och jag såg själarna av dem som hade blivit halshuggna för Jesu vittnesbörd och Guds ord och som inte hade tillbett vildjuret och dess bild eller tagit emot märket på sin panna eller sin hand. De levde och regerade med Kristus i tusen år. 20:4

Domsrätt (troner) har getts åt Kristi församling (de som satt på dem). De har förlorat sitt gamla syndaliv (de som hade blivit halshuggna) genom Kristi ord (för Jesu vittnesbörd och Guds ord), och som inte har underordnat sig (inte tillbett) världens ande (vildjuret) och dess levnadssätt (och dess bild) eller inriktat sina åsikter (tagit emot märket på sin panna) och handlingar (eller sin hand) efter den. De har sitt liv i tron på Kristus (de levde) och dömer med honom (och regerade med honom) i enlighet med evangeliet (i tusen år).

Jesu sanna lärjungar är liksom halshuggna, korsfästa och dödade till sitt kött. Gal. 5:24. De har tillbett Gud och av hans ord fått Guds, inte vildjurets, märke på pannan, d v s de har tagit till sig och bekänner ordet om att de är fördömda i sig själv och därför helt beroende av Kristi nåd. Dessa till köttet dödade lever i stället ett andligt liv med Kristus och regerar med honom i världen genom evangeliet. Och deras regemente består däri, att de som tror deras vittnesbörd, får vad det lovar, men de som inte tror är redan dömda. Joh. 3:18.

Men de andra döda levde inte förrän de tusen åren hade gått. Detta är den första uppståndelsen. 20:5

Men de andligen verkligt döda (de andra döda) har inte liv (levde inte) i evangeliet (förrän de tusen åren hade gått). Detta, att ha liv i evangeliet, är att vara uppstånden från de döda i Kristi (den första) uppståndelse.

Observera, att imperfektformen alltså hör till Johannes berättelse om vad han såg inte till den

verklighet som beskrivs! Meningen är, att de som förblir andligen döda, inte får andligt liv när evangeliet bjuds dem d v s att evangeliet går dem förbi. Alla människor är i sig själv andligen döda genom Adams syndafall. Men de som anammar evangeliet, när det bjuds, får liv genom det. De andra, som förkastar det, förblir döda. De 'tusen åren' går dem förbi på ett ögonblick.

Orden om uppståndelsen syftar på slutet av vers 4 och dem som regerar med Kristus genom evangeliet. Dessa har uppstått i den första uppståndelsen, som är Jesu uppståndelse från de döda. Tanken är, att vi alla uppstod med Kristus i hans uppståndelse, eftersom han var och är vår ställföreträdare och representant inför Gud. I Guds ögon är vi i Kristus andligen levande himmelrikets domare. Och när vi tror detta evangelium om Kristi död och uppståndelse för oss, då åtnjuter vi den uppståndelse som vi är delaktiga av i Kristi person. Hos. 6:2.

Salig och helig är den som har del i den första uppståndelsen. Över dem har den andra döden ingen makt, utan de ska vara Guds och Kristi präster och regera med honom i tusen år. 20:6

Saligheten och heligheten (salig och helig) ligger i att (är den som) genom evangeliet ha del i Kristi (den första) uppståndelse. De som har det (över dem) kan inte dö i verklig (andra) mening (har döden ingen makt), utan de är Guds och Kristi präster och regerar med honom genom evangeliet (i tusen år).

Vad som gör oss saliga och heliga och bevarar oss från evig död är inte till någon del vår tro, syndånger, helgelseliv eller annat från vår sida utan allenast vår delaktighet i Kristi uppståndelse. Detta gäller alla dem som inte förkastar budskapet om Kristus för oss död och uppståndelse. Dessa är bestämda av Gud att vara hans vittnen och förkunnare på jorden med den domsmakt som evangeliet har med sig.

Och när de tusen åren har nått sitt slut ska Satan släppas ut ur sitt fängelse. 20:7

Men där evangeliet (när de tusen åren) förkastas (har nått sitt slut), kan satan verka (ska Satan släppas ut ur sitt fängelse).

Satans fängelse är den begränsning i hans verksamhet, som han är underkastad ifråga om dem som har evangeliet som sitt försvar mot hans angrepp. Det 'tusenåriga evangeliet' är slut för dem som förkastar det. För dem är Satan inte längre bunden utan fri att antasta dem, och han är ivrig att göra det.

Och han ska gå ut för att förleda folken vid jordens fyra hörn, Gog och Magog, och samla dem till striden. Deras antal är som havets sand. 20:8

Och han har för avsikt (han ska gå ut för att) förföra hela den oomvända världen (folken vid jordens fyra hörn) och samla dem till strid mot sanningen, och de kännetecknas av (Deras antal är) mänskligt tänkesätt utan grund i sanningen (som havets sand).

I Heskiel 38 och 39 finns en profetia, enligt vilken Gog som ledare för många folk ska anfälla det återuppresta Israel. Detta är en allegorisk berättelse om vad som skedde genom Kristi död för världen. Gog är djävulen och Magog hans anhang och välde. Herren tillintetgör Gogs herravälde på en dag (Hes. 38:18 och 39:8) under jordbävning (vers 19). Jesu verk var en andligen omstörtande händelse. Denna tillintetgörelse av Gogs makt skedde på Israels berg, Golgataberget (39:4). Berättelsen har för övrigt flera detaljer med samma symbolik som i Uppenbarelseboken, bl a sjutalet. 'Antal' betyder kännetecken.

De drog upp över hela jordens vidd och omringade de heligas läger och den älskade staden. Men eld kom ner från himlen och förtärde dem. Och djävulen som hade förtlett dem kastades i sjön av eld och svavel där också vilddjuret och den falske profeten är. Och de ska plågas dag och natt i evigheters evighet. 20:9,10

Satan med sitt anhang i hela den ogudaktiga världen (över hela jordens vidd) går runt evangeliet (de heligas läger) och Kristi nåderike (den älskade staden). Men Guds sanning (eld från himlen) drabbar dem (förtärde dem).

Och satan, som bedrar världen (som hade förtlett dem), faller (kastades) under sanningens dom (i sjön av eld och svavel), liksom också (där också) världens ande (vilddjuret) och köttet (den falske profeten är). Och de behandlas (ska plågas) under sanningen (tvåtalet i evigheters evighet) om ljus och mörker (dag och natt).

'De heligas läger' är det ställe där Guds folk vilar, nämligen evangeliet. 'Den älskade staden' är synonym för de på Kristus troende, det nya Jerusalem, Sion, Kristi rike. De som inte tror evangeliet kommer inte in i Kristi rike, men de anfäller det utifrån med mänskliga argument. Den himlaeld som förtär Guds folks fiender är evangeliet om nåden i Kristus. Deras argument blir tillintetgjorda av nådens evangelium.

Och jag såg en stor vit tron och honom som satt på den. För hans ansikte flydde jord och himmel, och det fanns ingen plats för dem. 20:11

Kristus (han som satt på tronen) dömer (stor tron) rättfärdigt (vit). Inför hans evangelium (för hans ansikte) har ingen människa, varken (flydde) otrons (jord) eller rikets barn (himmel) någon talan (ingen plats för dem).

Den vita färgen är rättfärdighetens färg. Det som är rättfärdigt är rent från all synd och brist, såsom Gud själv är rättfärdig. Den vita tronen är Guds rättfärdighets tron. Tronen är en domartron. Han skall döma jordens krets med rättfärdighet. Ps. 9:9, 96:10,13.

Och jag såg de döda, stora och små, stå inför tronen. Och böcker öppnades, och ännu en bok öppnades, livets bok. Och de döda dömdes efter sina gärningar, efter det som stod skrivet i böckerna. 20:12

Och man får veta av evangeliet (jag såg), att de i sig själv döda (de döda) men födda av Gud till nytt liv (tretalet i döda, stora små), har hans godkännande (stå inför tronen). Och vad som är dolt uppenba-

ras (böcker öppnades) genom evangeliet (livets bok) om Jesu (ännu en) verk. Och de döda som inte är födda av Gud döms efter förtjänst (efter sina gärningar), enligt vad som är uppskrivet om dem.

Alla är i sig själv andligen döda till följd av synden, men de som föds till andligt liv av Guds Ande genom evangeliet, så att de inser sin egen andliga belägenhet, avsaknad av egen rättfärdighet, dem tillräknas Kristi gärningar som deras. Andra tillräknas de förtjänster som de menar sig ha, vilket i Ordets ljus är raka motsatsen till förtjänst, nämligen synd och skuld. Vid evangeliets hörande blir det uppenbart om man tror det eller inte. Detta är böckernas öppnande och vad som är uppskrivet.

Och havet gav igen de döda som fanns i det, och döden och helvetet gav igen de döda som fanns i dem, och var och en dömdes efter sina gärningar. 20:13

Och människosläktets (havet) andligen döda (de döda), de livlösa (döden) och maktlösa (helvetet), döms efter förtjänst (dömdes efter sina gärningar).

De som är i 'människohavet', i motsats till 'i Kristus', är de som inte tror och som endast har mänskliga argument till sitt försvar inför Gud. Jesu ord: 'Den som inte tror är redan dömd, eftersom han inte tror' Joh. 3:18. Det grekiska ordet för Folkbibeln's 'helvetet' är hádes, dödsriket. De som är i dödsriket beskrivs i Jes. 14:10 som maktlösa.

Människorna är varken sina egna eller onda makters rättmätiga egendom utan Guds, eftersom han har skapat dem och aldrig har frånsagt sig äganderätten. Han har tvärtom t o m återköpt dem med sitt eget blod från Satans välde. Därför är de under hans domstol. Eftersom Gud är hela världsaltets, både jordens och himlarnas ägare och Herre, finns det ingen plats för någon att undfly Guds ögon och hans dom.

Och döden och helvetet kastades i eldsjön. Detta, det vill säga eldsjön, är den andra döden. Och om någon inte fanns skriven i livets bok kastades han i eldsjön. 20:14,15

Andlig död (döden) och maktlöshet (helvetet) faller under evangeliets dom (kastades i eldsjön), och denna evangeliets dom (det vill säga eldsjön) är den sanna (andra) döden. Den som inte tror evangeliet (inte fanns skriven i livets bok) faller under evangeliets dom (kastades i eldsjön).

Genom och i Kristus är alla av nåd och barmhärtighet skrivna i det eviga livets bok. Men de som förkastar Guds nåd har därmed ställt sig utanför delaktigheten i Kristus och blir dömda efter sina egna gärningar och inte efter evangeliets erbjudna nåd. Joh. 12:48.

Och jag såg en ny himmel och en ny jord. Den första himlen och den första jorden var borta, och havet fanns inte mer. 21:1

Evangeliet beskriver (jag såg) vidare Guds genom Kristi offer förändrade förhållande till världen (en ny himmel) och världen som nyskapad (en ny jord) genom samma verk. Ty den förra för män-

niskan tillslutna himlen (den första himlen) och den syndfulla jorden (den första jorden) finns inte mer, och det syndiga människosläktet (havet) finns inte längre.

Här fortsätter berättelsen om evangeliets innehåll. Detta kapitel handlar om människosläktet i ny gestalt, ett resultatet av Jesu försoningsgärning. Världen, den syndiga, är förnyad, nyskapad genom Kristi död. Den första himlen var stängd för människorna på grund av synden och lagens krav. Den första jorden var efter syndafallet en syndens och överträdelsernas jord. Genom Jesu försoningsgärning öppnades himlen åter för människorna. Den nya himlen är en nådens himmel.

Jorden blev genom Jesu död renad från syndens skuld och är nu en rättfärdighetens plats, nämligen i Gud Faderns ögon. 'Ty det var Gud som i Kristus försonade världen med sig själv. Han tillräknar icke människorna deras synder.' 2 Kor. 5:19. Havet, det skuldbelastade och oroliga människohavet, finns inte mer till inför Gud. Kristus har genom sin död framställt hela världen i en ny och rättfärdig gestalt. Det kan inte vara annorlunda, eftersom han själv är världens representant och har som sådan blivit rättfärdigförklarad av Fadern, genom att Fadern uppväckte honom från de döda.

Och jag såg den heliga staden, det nya Jerusalem, komma ner från himlen, från Gud, redo som en brud som är smyckad för sin man. 21:2

Vidare beskrivs det nya, rättfärdiga och heliga människosläktet (den heliga staden, det nya Jerusalem) som en himmelsk skapelse (komma ner från himlen) av Gud, lik en brud, som är smyckad för sin man.

Den heliga staden och det nya Jerusalem är benämningar på den i Kristi död nyskapade världen. Att den kom ned från himlen och från Gud, betyder att den är helt Guds verk genom Sonen. Människorna har inte gjort någonting till sin frälsning, utan de är en ny skapelse i Kristus genom hans död. Hela det i synd fallna människosläktet är i Kristus smyckat med hans genom korsdöden vunna rättfärdighet. Världen är Kristi brud, köpt till hans egendom med hans blod.

Och jag hörde en stark röst från tronen: "Se! Nu står Guds boning bland människorna. Han ska bo hos dem, och de ska vara hans folk och Gud själv ska vara hos dem. 21:3

Vidare (och) presenterar (jag hörde) evangeliet (en stark röst) Guds domslut (från tronen), att hans nåd (Guds boning) har kommit människorna till del (nu står bland människorna), och att han är deras Gud (han ska bo hos dem) och de är hans folk (de ska vara hans folk), och att han själv är närvarande hos dem (och Gud själv ska vara hos dem) genom samma nådens gåva (tretalet).

Folkbibeln (2015) översättning 'Guds boning' säger inte detsamma som 'tabernakel' eller 'tält', som associerar till Guds erbjudna skydd mot anklagelser om synd.

Och han ska torka alla tårar från deras ögon. Döden ska inte finnas mer, och ingen sorg och ingen gråt och ingen plåga, för det som förr var är borta.” 21:4

Och han tröstar dem med denna nåd (ska torka alla tårar från deras ögon). De lever andligen av nåden (döden ska inte finnas mer), och plågan av syndens skuld är borta (fyrtalet = den syndiga världen). Ty den skuld som kom av lagen är utstruken (för det som förr var är borta).

Om inget tilläggs till de symboliska uttrycken är det fråga om andliga motsvarigheter. Döden är då den andliga döden. 'Jesus sade till Marta: "Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig, han skall leva, om han än dör".' Joh. 11:25. Den plåga, sorg och gråt som synden förorsakar hos Guds folk tar han bort genom budskapet om syndernas förlåtelse i Kristi blod. Här talas således om evangeliets förkunnande på jorden.

Och han som satt på tronen sade: ”Se, jag gör allting nytt.” Och han sade: ”Skriv, för dessa ord är trovärdiga och sanna.” 21:5

Herren Jesus, som regerar i och genom evangeliet (som satt på tronen) beskriver där själv sitt andliga förnyelseverk som grundligt och totalt (gör allting nytt), och han uppmanar oss att ta fasta på detta (Skriv, för dessa ord är trovärdiga och sanna).

'Allting' betyder allt som har evighetsbetydelse, nämligen Guds ansikte mot världen och världens förhållande till Guds helighet och rättfärdighet. Jesus utför denna förnyelse ensam. Vår tro lägger ingenting till detta, utan omfattar det av honom redan gjorda. Budskapet om frälsningen som helt och hållet Jesu verk är det trovärdiga och sanna budskapet som ska förkunnas. Frälsningen innefattar allt alltifrån utkorelsen och återlösningen till nådeförkunnelsen med dess verkan hos människan.

Sedan sade han till mig: ”Det har skett. 21:6a

Han meddelar att detta är ett fullbordat faktum.

För att ingen ska mena att något ännu ska göras, understryker Herren för Johannes, att det redan är fullbordat. Orden 'Det har skett' är kongruenta med Jesu ord på korset 'Det är fullbordat'. I Jesu verk kom den nyordning till stånd som nämns i Ef. 1:10: 'att i Kristus sammanfatta allt som finnes i himmelen och på jorden.' Som världens (människornas) ställföreträdare nyskapade och förnyade han världen i sig själv. Matt. 19:28.

'Det har skett' bör ses i relation till de föregående verserna, där det heter 'ty det som förr var är nu förgånget' (v 4) och 'Se, jag gör allting nytt' (v 5). Det nya som redan är gjort är detsamma som 'vad som är' (se kommentarerna till Upp. 1:1 och 1:19), nämligen den nyskapelse av världen och himmelrikets grundande, som ägde rum redan i Jesu försoningsverk. Även så att det nya livet, som tänds genom evangeliets predikan, är samma andliga nyskapelse som blev till genom Kristi död.

Jag är A och O, begynnelsen och änden. Åt den som törstar ska jag fritt ge ur källan med livets vatten. 21:6b

Jesus är sann (tvåtalet) Gud (Jag är), frälsningens begynnare och fullbordare (A och O, begynnelsen och änden). Åt den som törstar efter rättfärdighet, ger han sin förbehållslösa nåd (fritt) på grund av sitt offer (ur källan med livets vatten).

Jesus är för oss genom sitt försoningsverk både begynnelsen och fullbordandet av vår frälsning. Allt är färdigt i och genom honom. Det är fritt fram att dricka ur syndaförlåtelsens källa, nämligen sanningen om Jesu blod som erlagd betalning för syndens skuld. Det finns inga förbehåll, eftersom människan är så genomfördärvad genom syndafallet, att hon inte kan bidra ens med god vilja eller tro, utan allt serveras fritt. Viljan och tron ges med nåden.

Den som segrar ska få detta i arv, och jag ska vara hans Gud, och han ska vara min son. 21:7

Var och en som tror detta (de som segrar) har det som arv (ska få detta i arv) genom Kristi död och är född av Gud till hans barn (och jag ska vara hans Gud, och han ska vara min son).

De som segrar gör det över alla mänskliga och djävulska invändningar mot budskapet att Jesu verk är fullbordat utan vår medverkan. De ärver Kristi rättfärdighet efter honom som har dött för våra synder. Han blev ett med oss genom dopet, och vi som närmaste anhöriga ärver hans andliga rikedom, nämligen rättfärdigheten och syndernas förlåtelse.

Men de fega, de otroende och de skändliga, mördarna och de sexuellt omoraliska, ockultisterna, avgudadyrkarna och alla lögnare, de ska få sin del i sjön som brinner av eld och svavel. Detta är den andra döden. 21:8

Men satans folk (negativt åttatal i uppräknningen), som i egenrättfärdighet drar sig undan Guds nåd och håller sig till lögn, är dömda (svavel) av sanningen (eld) till döden, den sanna döden (andra döden).

De fega är de som inte mot sitt eget förnuft och världens meningar vågar stå för Guds 'dårskap'. 1 Kor. 1:21 f. Genom sin otro och sin villolära mördar de andras själar. De är otuktiga i det att de överger sin andlige brudgum Jesus och håller sig till världens ande. De dyrkar inte Gud utan sig själv och vad som är i denna världen. De talar lögn, så snart de öppnar sin mun ifråga om andliga ting. De har ingen framtid, utan går mot den eviga döden med dem som de har tjänat och dyrkat.

Detta är sagt, för att ingen ska mena att alla slutligen kommer till himlen genom att Jesus dog för alla och alla blev rättfärdiggjorda i hans död. Förnekare avsäger sig det himmelska arvet från Jesu död genom sin otro och går därmed miste om allt.

En av de sju änglarna med de sju skålarna som var fyllda med de sju sista plågorna kom och talade till mig och sade: ”Kom, jag ska visa dig bruden, Lammets hustru!” 21:9

Jesus (En av de sju änglarna), som Gud sände i världen (tretalet) för att uppbära syndens straff (de sju skålarna) och använda Guds vrede (de sju sista plågorna) från människorna, visar oss (kom och talade till mig) församlingen (bruden), som är andligen förenad med honom (Lammets hustru).

Detta är rubriken för ett stycke, som handlar om Kristi församling, Jerusalem, riket m fl namn. Tretalet i sju änglar, sju skålar och sju plågor betyder utgången från Gud och står för gudomligheten.

Och han förde mig i Anden upp på ett stort och högt berg och visade mig den heliga staden Jerusalem, som kom ner från himlen, från Gud. 21:10

Och han för oss in i en stor och himmelsk lära (upp på ett stort och högt berg), genom vilken man får en överblick (och visade mig) av den heliga staden, hans församling på jorden, som har sitt ursprung i himlen hos Gud (som kom ner från Gud),

Den stora och himmelska läran är den som talar om hans ställföreträdande lidande, och den rättfärdighet som han därigenom vann åt hela världen. De rättfärdigas skara blir synlig i ljuset av detta Jesu verk. Alla människor tillhör den skaran, som blev ren i hans blod. Någon annan möjlighet, att se denna heliga stad, än från den allmänna rättfärdiggörelsens synvinkel finns inte.

Den hade Guds härlighet, dess strålgans var som den dyrbaraste ädelsten, som kristallklar jaspis. 21:11

Den har Jesu härlighet (hade Guds härlighet). Den återspeglar (dess strålgans var som) Jesu härlighet (den dyrbaraste ädelsten) utan grumlighet av synd eller brister (som kristallklar jaspis).

Kristi församling har Guds rättfärdighets renhet, den av Sonen vunna rättfärdigheten. Denna rättfärdighet är också fullständig, så att den omfattar hela människan på allt sätt.

Staden hade en stor och hög mur med tolv portar, och vid portarna fanns tolv änglar. Där var också namn inskrivna: namnen på Israels barns tolv stammar. I öster fanns tre portar, i norr tre portar, i söder tre portar och i väster tre portar. 21:12,13

Kristi församling har en oöverstiglig (stor och hög mur) försvarsmur, som är fridsförbundet med Gud i Kristus, och Kristus (tolv änglar) är dess portar på alla sidor, och i honom är hela det återlösta människosläktet inskrivet (namnen på Israels tolv stammar), och fridsförbundet är hans gåva (tretalen) till hela världen (fyra väderstreck).

Muren kring Kristi församling är det nytestamentliga förbundet, som Gud slöt med världen i Kristi blod. Luk. 22:20. Detta nådesförbund är omöjligt att rasera eller gringå, eftersom Kristi

blod redan har flutit och bekräftat förbundet. Tolvtalet är Guds folks tal, sammansatt av världens tal (fyrtalet) och Guds tal (tretalet).

De tolv änglarna är förbundets ängel, Jesus, genom vilken vi kommer in i Guds gemenskap. Mal. 3:1. Hebr. 9:15. De som går in genom förbundets portar, som är Kristus, är Guds folk, här kallat Israels barns tolv stammar. Fyrtalet i stadens fyra sidor betyder hela världen, alla människor. Tretalet betyder att det är Guds portar, hans gåva i Kristus.

Stadsmuren hade tolv grundstenar, och på dem stod de tolv namnen på Lammets tolv apostlar. 21:14

Fridsförbundet (stadsmuren) vilar på Kristi rikes (tolv) grundsatser (grundstenar), hans apostlars förkunnelse (namnen).

Jesu tolv apostlar är förbundets predikanter. Den lära som de förkunnar, nämligen evangeliet om syndernas förlåtelse i Jesu blod, är hela stadens grund.

Och han som talade till mig hade en mätstång av guld för att mäta staden och dess portar och dess mur. 21:15

Guds Ande (Han) som talar till oss i evangeliet (som talade till mig) har Guds evigt gällande (av guld) rättfärdighets lag (mätstång), varmed han mäter Guds (tretalet) rike (staden), frälsningsverket (dess portar) och förbund (dess mur).

Guds Andes mätstång av guld är Guds evigt bestående lag, enligt vilken allt ska bedömas, för att kunna bestå inför Guds ansikte. Andens mätstång har ingen gradering. Han kontrollerar bara om det som ska mätas håller detta mått eller inte. Måttenheten för denna mätstång är rättfärdigheten.

Staden bildade en fyrkant och var lika lång som den var bred. Och han mätte upp den med mätstången till tolv tusen stadier. Dess längd, bredd och höjd var lika. 21:16

Kristi rike (staden) omfattar (bildade) hela världens alla människor (en fyrkant) utan åtskillnad (lika lång som bred). Och enligt lagens mått (mätt med mätstången) är riket ett gudomligt (tusen) och rättfärdigt Guds folk (tolv stadier). Dess rättfärdighet är en Guds gåva (tretalet).

Han mätte också dess mur till 144 alnar efter människors mått, som också är änglars. 21:17

Anden (han) visar också (mätte också) att fridsförbundet i Kristus (dess mur) omfattar hela världen (144 alnar), så som människor uppfattar världen (efter människors mått), vilket också Anden avser (som också är änglars mått).

Detta är en viktig sats emot åsikten att fridsförbundet eller frälsningen inte är universell, utan bara för de troende.

Muren var byggd av jaspis, och staden var av rent guld som liknade rent glas. 21:18

Fridsförbundet (muren) består i (var byggd av) rättfärdighet (jaspis), och Kristi församling (staden) består i evig (rent guld) renhet och helighet (som liknade rent glas).

I Upp. 4:3 sägs att Gud som satt på tronen var till utseendet såsom jaspis och karneol. Och enligt Upp. 21:11 var hela stadens strålgång som den dyrbaraste ädelsten, som en kristallklar jaspis. Guds härlighet strålar således både från honom själv och från hans nådesförbund i Kristus samt från förbundets folk. Guld är en symbol för det luttrade och evigt bestående. Glas var dyrbart på biblisk tid. Såsom rent glas inte är grumlat av smuts, så är den heliga staden helt fri från synd. Den rättfärdighet, som människosläktet har ärvt efter medlaren Jesus, blev luttrad i hans död och inför Guds domstol.

Stadsmurens grundstenar var smyckade med alla slags ädelstenar. Den första grundstenen var en jaspis, den andra en safir, den tredje en kalcedon, den fjärde en smaragd, den femte en sardo-nyx, den sjätte en karneol, den sjunde en krysolit, den åttonde en beryll, den nionde en topas, den tionde en krysolit, den elfte en hyacint och den tolfte en ametist. 21:19,20

Fridsförbundet (stadsmurens grundstenar) innehåller (var smyckade med) många sköna (alla slags) grundsanningar (ädelstenar): Kristi (den första) rättfärdighet (var en jaspis), sann (den andra) frid (en safir), Guds (den tredje) vänskap (en kalcedon), världens (den fjärde) liv i Kristus (en smaragd), det otillräckligas (den femte) upphörande (en sardonix), Kristi (den sjätte) kärlek (en karneol), evig (en krysolit) frälsning (den sjunde), levande (den åttonde) vatten (en beryll), Guds (den nionde) glädje (en topas), den fullkomliga (den tionde) lagen (en krysolit), dödens (den elfte), försvinnande (en hyacint), Guds folks (den tolfte) tro (en ametist).

Varje Guds ord i det nya förbundets (stadsmurens) text är en dyrbar sanning. De griper in i varandra och bildar fridsförbundets helhet. Ordningstalen har vart och ett sin symbolik, likaså ädelstenarna med sina betydelser.

De tolv portarna bestod av tolv pärlor, och varje port var gjord av en enda pärla. 21:21a

Rikets port (de tolv portarna) är Kristus (bestod av tolv pärlor), och varje delsanning (varje port) består i samma stora Sanning, Kristus (var gjord av en enda pärla).

Talet tolv betyder Riket eller Guds folk. Därför är också de tolv portarna en och samma port, varigenom Guds folk går in, nämligen Jesus. Han är en enda pärla, vilket betyder, att hans budskap är odelbart. Men också var delsanning är en Kristuspärla, så att den som tror ett Guds ord, hur litet som helst, tror Kristus och har med honom delaktighet i riket, eftersom alla delsanningarna hålls samman i hans försoningsverk.

Och stadens gata var av rent guld, som genomskinligt glas. 21:21b

Vägen till Kristi rike (stadens gata) består av den evigt gällande (var av rent guld) och fullständiga renheten i syndernas förlåtelse i Kristi blod (som genomskinligt glas).

Stadens gata är vägen till nådens tron, till syndernas förlåtelse. Det rena guldet syftar på det eviga evangeliet. 14:6. 'Himmel och jord ska förgås, men mina ord ska aldrig förgås', säger Jesus enligt Mark. 13:31. Gatan och vägen är en helig och ren väg likt glasets genomskinlighet. Den är beredd av Jesus och är Jesus själv.

Något tempel såg jag inte i staden, för Herren Gud den Allsmäktige och Lammet är dess tempel. 21:22

Något offrande förekommer inte (något tempel såg jag inte) i Kristi rike (i staden), för Gud själv är i Kristus offret (Herren Gud den Allsmäktige och Lammet är dess tempel), som har getts som gåva (tretalet) åt världen.

Jesus talade om sig själv som ett tempel. Joh. 2:21. 'Ni som har blivit döpta till Kristus, har iklätt er Kristus.' Gal. 3:27. 'I Gud är det som vi lever, rör oss och är till.' Apg. 17:23. Gud ska inte tillbes på någon särskild plats, utan i Ande och sanning, säger Jesus. Joh. 4:21 f.

Staden behöver inte sol eller måne för att få ljus, för Guds härlighet lyser upp den och dess lampa är Lammet. 21:23

Kristi rike (staden) lånar ingen (behöver inte) härlighet (ljus) från vare sig lagen (inte sol) eller den jordiska kyrkan (eller måne), utan det har en egen gudomlig härlighet (för Guds härlighet lyser upp den) som består i Kristi verk (och dess lampa är Lammet).

Lammet är genom evangeliet om syndernas förlåtelse det andliga livets sanna sol och dag. Inget världsligt ljus kan fungera som det ljuset, inga mänskliga tankar eller filosofier. Kristi rike är ett nåderike. All dess härlighet består i syndernas förlåtelse genom Kristus.

Och folken ska vandra i dess ljus, och jordens kungar ska föra in sin härlighet i den. 21:24

Och människor tror evangeliet (och folken ska vandra i dess ljus), och Guds folk (jordens kungar) har sin härlighet i det (ska föra in sin härlighet i den).

Vi får leva i den fullbordade frälsningens ljus. Jordens kungar är Guds folk, de saktmodiga som regerar världen genom evangeliet. De har all sin härlighet i evangeliet om Kristi nåd.

Dess portar ska aldrig stängas om dagen - natt ska inte finnas där - och folkens härlighet och ära ska föras in i staden. 21:25,26

Frälsningen är helt uppenbar (rikets portar ska aldrig stängas) i evangeliet (om dagen) - det råder ingen oklarhet i det (natt ska inte finnas där). Och Guds folks (folkens) härlighet och ära ligger i syndernas förlåtelse (ska föras in i staden).

Om frälsningsläran är oklar för någon, ligger oklarheten hos människan, inte i evangeliet. 2 Kor. 4:3. Den som blir delaktig av evangeliets innehåll, har inget i sig själv att berömma sig av, utan har all sin ära i Kristi nåd, syndernas förlåtelse.

Aldrig ska något orent komma in i den, och inte heller den som ägnar sig åt skändlighet och lögn, utan bara de som är skrivna i livets bok som tillhör Lammet. 21:27

Ingen kommer in i Kristi nåderike, som åberopar någon egen förtjänst (aldrig något orent), och inte heller någon som inte tror sanningen om sin egen synd och om Kristi nåd (inte heller den som ägnar sig åt skändlighet och lögn), utan endast de som tror sina synders förlåtelse i budskapet om nåd (bara de som är skrivna i livets bok) i kraft av Kristi offer (som tillhör Lammet).

Och han visade mig en flod med livets vatten, klar som kristall, 22:1a

I evangeliet framställs för oss (han visade mig) Guds livgivande nåd (en flod med livets vatten), en alltigenom ren nåd (klar som kristall),

Det är fråga om samma vatten som Herren Jesus talade om med den samaritiska kvinnan vid Sykars brunn: 'Den som dricker av det vatten som jag ger, han ska aldrig någonsin törsta. Det vatten jag ger blir i honom en källa med vatten som flödar fram till evigt liv.' Joh. 4:14.

Av ett annat bibelställe framgår det vad det menas med att dricka av det vattnet. Jesus säger: 'Den som tror på mig ska aldrig någonsin törsta.' Joh. 6:35. Att dricka Jesu vatten är alltså detsamma som att tro på honom, nämligen att han är världens Frälsare från synden och döden. Och det innebär att vattnet är lika med evangeliet om Jesu nåd och förlåtelse.

Nådens renhet kommer sig av att den strömmar direkt ut från Guds och Lammets tron till oss. Den är ren sanning till alla delar sådan den framställs i evangeliet, och den är också ren från syndiga människors medverkan. Den har sin grund helt och hållet i Guds verk. Om någon människa lägger någonting eget till den, något krav eller förbehåll, då är det inte längre fråga om Guds rena nåd. Församlingen i Galatien var på väg att grumla nåden med laggärningar. En grumlig nåd blir inte till liv utan till fördärv. Eftersom Guds ord är heligt som Gud själv, tål det inga mänskliga tillägg.

som går ut från Guds och Lammets tron. 22:1b

Nåden grundar sig på (går ut från) Guds och Jesu domslut (Guds och Lammets tron).

Att strömmen utgick från Guds och Lammets tron, den beslutande myndigheten, betyder också att frälsningen har skett helt på Guds initiativ. Ingen människa har någon del i frälsningens framskaffande. Det var Gud som redan av evighet i sin gudomliga kärlek till oss beslöt att frälsa oss från syndafallets följder. Och det var genom Lammet, hans Son, som frälsningen blev utförd.

Och vi har inte begärt att bli uppväckta från den andliga döden, eftersom döda inte kan begära någonting. Gud har gett oss livet i Kristus efter sitt behag och sin gudomliga barmhärtighet och döpt oss in i sitt rike till delaktighet av himmel och salighet. 'Frälsningen är Guds och Lammets'. Upp. 7:10. Vi ska bara dricka av evangeliets vatten, ösa ur frälsningens källa, av den färdigt beredda nåden.

I mitten av stadens gata och flod, på den ena sidan och på den andra sidan, finns livets träd, som frambringar tolv skördar, en skörd för var månad, och trädets blad ger läkedom åt folken. 22:2

Både beträffande vägen in i riket (stadens gata och flod) och livet i nåden (på den ena sidan) och sanningen (på den andra sidan) är Jesus med sin nåd i mittpunkten (finns livets träd i mitten). Han ger andligt liv åt församlingen (som frambringar tolv skördar), liv åt varje enskild församling (en skörd för var månad) på jorden, och nådens budskap (och trädets blad) håller allt Guds folk vid liv (ger läkedom åt folken).

Det som Johannes såg, sker således inte i en avlägsen framtid, utan här mitt ibland oss på jorden, där vi behöver det livsuppehållande ordet om nåden.

[Folkbibeln text följer inte grekiskan ordagrant. För den korrekta tolkningens skull har texten ovan kompletterats med de saknade orden.]

Och ingen förbannelse ska finnas mer. Guds och lammets tron ska stå i staden, och hans tjänare ska tjäna honom. 22:3

Och nåden betyder att ingen är under dom för syndens skull (ingen förbannelse ska finnas mer), och Guds och Jesu domslut är det som gäller i Guds rike (Guds och Lammets tron ska stå i staden). Och hans folk tror hans ord (och hans tjänare ska tjäna honom).

Den förbannelse som Adams syndafall förde med sig är helt borttagen genom Jesu offerdöd. Välsignelse har kommit i dess ställe. Också så, att det som ännu för oss ser ut som något ont, är i verkligheten förvandlat till gott: 'För dem som älskar Gud', de tror på honom, samverkar allt till det bästa'. Rom. 8:28. Denna trygghet har sin grund i att Gud Fader och Sonen regerar i Guds rike och de har dömt oss rättfärdiga på grund av att våra synder är betalda genom Jesu död.

De ska se hans ansikte och bära hans namn på sina pannor. 22:4

De ser honom genom tron som Frälsaren (de ska se hans ansikte) och känner honom (bära hans namn på sina pannor).

Jesus är Guds ansikte mot oss. De som tror förlåtelsen i honom, är de samma som nämns i bergspredikan: 'Saliga är de renhjärtade, ty de ska se Gud'. När samvetet renas i Jesu blod, ser man Gud i hans stora barmhärtighet.

Ingen natt ska finnas mer, och de behöver inte lampors sken eller solens ljus, för Herren Gud ska lysa över dem. 22:5a

Mörkret har flytt (ingen natt ska finnas mer), och det finns inget behov av mänskligt djupsinne (de behöver inte lampors sken) eller av upplysning genom lagen (eller solens ljus), ty Kristus är i evangeliet deras ljus (för Herren Gud ska lysa över dem).

Jesaja skrev på sin tid om världens tillstånd: 'Mörker betäcker jorden och folken'. Det var mörk natt, när Jesus kom hit, syndens och den andliga dödens kalla mörker. Men Jesu ljus lyser nu i världen genom evangeliet rakt igenom detta mörker. Det behövs ingen lampa, inga djupsinniga mänskliga förklaringar för att kasta ljus över evangeliet. Evangeliet är klarare än alla mänskliga filosofier t o m så, att också den fåkunnige ska bli frälst, heter det.

Så lyser Herren Gud själv genom sitt Ord, så att de enfaldiga ser hans väg. Men de i sig själv visa och kloka lämnar han kvar i deras inbillade eget ljus, som inte är annat än mörker. Solen var under gamla testamentets tid en bild av Guds lag. I nytestamentlig mening är Kristus evangeliets sol genom att han har uppfyllt lagen.

Och de ska regera som kungar i evigheters evighet. 22:5 b

Och de regerar genom evangeliet som domare (som kungar) i sanningen (tvåtalet i evigheters evighet).

Med evangeliets ljus följer också makt, makt att regera. Själva evangeliet är denna makt genom att det är ett så kraftigt ljus. När barnet Jesus frambars i templet profeterade Simeon: 'Genom det ljuset ska många hjärtans tankar bli uppenbara. Och Jesu själv sade: 'Intet är fördolt som inte ska bli uppenbart.' Detta innebär att det är allvar å färde när vi förkunnar evangeliet. Det gäller liv eller död för dem som tilltalas: Den som tror evangeliet har evigt liv genom det, men 'den som inte tror är redan dömd', säger Jesus.

Genom evangeliet regerar Guds folk på jorden på ett mäktigare sätt än alla jordiska regenter tillsammans, eftersom den dom, till antingen frälsning eller dom, som evangeliet åstadkommer, gäller evigt. Visserligen har Gud inte gett sitt evangelium 'för att döma världen, utan för att världen skulle bli frälst' genom det, men det sker ändå, att människor förkastar det, och därigenom drar de Guds dom över sig.

Och han sade till mig: ”Dessa ord är trovärdiga och sanna, Herren, profeternas andars Gud, har sänt sin ängel för att visa sina tjänare vad som snart måste ske.” 22:6

Här upprepas vad som är sagt i bokens tre första verser, ett påpekande om att bokens egentliga

ärende nu är framställt. Det som sägs om bokens tillförlitlighet understryks av tvåfaldigheten i uttrycket 'trovärdiga och sanna'.

Hela boken har handlat om 'vad som snart måste ske', inte i världshistorien utan i den andliga världen. Inte heller i världshistoriens tidsföljd utan i var och en människas liv när hon hör evangeliets budskap förkunnas om syndernas förlåtelse på grund av Jesu offerdöd för världen.

Boken är tillägnad framför allt Guds tjänare, förkunnarna, som har nytta av att veta vad som händer då de förkunnar det sanna evangeliet.

"Och se, jag kommer snart. Salig är den som håller fast vid profetians ord i denna bok." 22:7

Vad betyder 'snart'? Eftersom orden 'salig är den' talar om varje enskild människa, gäller också ordet 'snart' var enskild människa. När Jesu ankomst infaller ifråga om år och datum i denna världens tid betyder ingenting, när ens eget liv är slut på jorden. I ett människolivs perspektiv händer allting snart. Mitt i allt står Herren Jesus plötsligt framför en. Boken är således inte riktad till ett kollektiv utan till enskilda människor i Kristi återlösta värld. Det som kommer att ske är det som sker i varje människas liv, när evangeliet predikas för henne.

Eftersom vår salighet inte grundar sig på vad som händer någon gång i framtiden utan på vad som redan har skett genom Jesus Kristus, innebär dessa ord att 'profetians ord i denna bok' inte är förutsägelser utan innefattar salighetsläran om frälsningen genom Jesus Kristus.

Uppenbarelseboken är således en lärobok om frälsningen, själva evangeliet sammanfattat.

Jag, Johannes, är den som har hört och sett detta. Och när jag hade hört och sett det, föll jag ner för att tillbe framför fötterna på ängeln som hade visat detta för mig. Men han sade till mig: "Gör inte så! Jag är bara en medtjänare till dig och dina bröder profeterna och till dem som håller fast vid orden i denna bok. Gud ska du tillbe. 22:8,9

Johannes vad han har skrivit i bokens början, nämligen att det som han skriver inte är varken hans eller någon annan människas egna påhitt utan vad han, Johannes, har fått höra och se. Här upprepas episoden med ängeln i Upp. 19:10. Ängelns ord faller här något annorlunda. Tretalet ifråga om vilka ängeln betjänar antyder, att det som Johannes har fått se är Guds gåva till dem - inte ängelns. Frasen 'till dem som håller fast vid orden i denna bok' säger underförstått att de som inte tror det som är skrivet i boken inte heller har någon nytta av det. De går dessutom miste om den salighet som tron på bokens innehåll skulle ha gett dem enligt Upp. 1:3, 22:19.

Och han sade till mig: "Försegla inte profetians ord i denna bok, för tiden är nära. 22:10

Gud uppmanar oss att förkunna bokens budskap, eftersom den beskrivna situationen är för handen.

Ordet profetia har i Uppenbarelseboken betydelsen gudomligt budskap, inte förutsägelse. Vad betyder 'tiden är nära'? För det första används ordet 'tid' i Uppenbarelseboken synonymt med

'situation'. Ordet 'nära' finns i Jesu ord 'Gör bättring, ty himmelriket är nära!' Himmelrikets krafter var redan då verksamma genom Jesus själv. Och på motsvarande sätt finns också redan nu förutsättningarna för att det ska kunna ske, som omtalas. Därför skulle Johannes offentliggöra bokens innehåll genast. Det var inte alls för tidigt. Och förutsättningarna finns i Jesu fullbordade frälsningsverk.

Den orättfärdige ska fortsätta göra orätt och den orene fortsätta orena sig, och den rättfärdige ska fortsätta göra det rätta och den helige fortsätta helga sig". 22:11

Förnekaren (den orättfärdige) kommer oundvikligen att fortsätta i sin otro (göra orätt), den egenrättfärdige (den orene) kommer fortsättningsvis att räkna med sin egen rättfärdighet (att fortsätta orena sig), den troende (den rättfärdige) kommer att förbli i tron (ska fortsätta göra det rätta), och den som är förlåten (den helige) fortsätter att ta emot förlåtelse (fortsätta att helga sig).

Här sägs vad som skall hända och vad som händer där evangeliet har haft sin gång, det evangelium, vars innehåll och öden i världen har beskrivits i denna bok: De som har förkastat evangeliet och därmed skymfat Guds helige Ande, kan aldrig vända om till utgångspunkten, eftersom de saknar håg och lust därtill. Den lusten skulle ha getts dem genom Anden - som de har avvisat. Deras håg står därefter till att till varje pris bygga upp sin egenrättfärdighet.

De åter som har gripits av evangeliet och till sin ande förnyats genom det, blir bevarade i tron genom evangeliets kraft. De gör vad rätt är, nämligen erkänner sin synd och accepterar nåden som nåd. Och de fortsätter att helga sitt samvete och sin själ i den helgelse, varmed Kristus genom sitt offer har helgat dem och hela världen. Detta är en del av vad som gömmer sig bakom uttrycket 'vad som snart måste ske'. Upp. 1:19, 22:6

Se, jag kommer snart, och jag har min lön med mig för att ge åt var och en efter hans gärningar. 22:12

Jag kommer till var och en genom evangeliet (se, jag kommer snart) och har med mig min förtjänst av rättfärdighet (min lön med mig) och räcker den åt var och en enligt hur han förhåller sig till det (efter hans gärningar).

När Jesus kommer in i en människas liv, har han med sig sin lön - inte människans lön utan sin egen lön, den som han förtjänade genom sitt lidande och sin död för världen. Han har med sig rättfärdigheten, syndaförlåtelsen och saligheten, när han kommer genom evangeliet. Åt den som då har egna gärningar att framhålla ger han ingenting. Men åt den som har idel brist och andlig fattigdom ger han hela sin lön. Resultatet av detta möte med Herren Jesus är redan i sig slutgiltigt. Vad som kommer sedan är endast en oundviklig följd därav. Den som lever av Herrens lön gör det för evigt, och den som förkastar gåvan är själv förkastad för evigt från Guds gemenskap.

Jag är A och O, den förste och den siste, begynnelsen och änden. 22:13

Jag är Gud (Jag är), Jesus, den gudomliga (namnets tretal) Sanningen (varje leds tvåtal) och alltings begynnare och fullbordare.

Herren Jesus är i egenskap av Ordet den, genom vilken allt materiellt kom till och blev skapat. Joh. 1.1. Han är på samma sätt Skaparen av det andliga livet genom Ordet om frälsningen genom hans offer. Han är också den siste och änden så att den synliga världen finns till endast så länge den är uppehållen genom det Ord, genom vilket den blev till. Så består också vårt andliga liv endast genom att det uppehålls av frälsningens Ord. Där hans ord har upphört, avvisats, finns inte längre något andligt liv.

Versens tredelning är i sig en berättelse om att han är det gudomliga Ordet, som har utgått från Gud. Dessutom understryker tvåfaldigheten i var led sanningen i det som sägs. Och denna sanning är också trefaldig d v s gudomlig.

Saliga är de som tvättar sina kläder så att de får rätt till livets träd och får komma in genom portarna till staden. 22:14

Saliga är de som tar emot förlåtelsen i sina samveten (som tvättar sina kläder). De har tillträde till det eviga livet (de får tillträde till livets träd) och riket genom mig (får komma in genom portarna till staden).

Kläderna betyder den gestalt i vilken man står inför Gud och evigheten. Eftersom Gud ser allt gäller det inte bara det yttre utan hela människan. För att få evigt liv och vara delaktig av himmelriket, måste man vara tvättad i Lammets blod. Upp. 7:14. Alla människor är redan i och med Kristi offerdöd för synderna tvättade i hans blod, och detta gäller inför Gud som sanning. När sedan denna sanning tar sig rum i vårt medvetande, blir även vårt samvete rentvätt och vi åtnjuter den rening som har skett i Kristus.

Men utanför är hundarna och ockultisterna, de sexuellt omoraliska och mördarna, avgudadyrkarna och alla som älskar lögnen och ägnar sig åt den. 22:15

Men världens barn (hundarna) och de som förvränger sanningen (ockultisterna), de avfälliga (de sexuellt omoraliska) och hädarna (mördarna), de egenrättfärdiga (avgudadyrkarna) och alla evangeliets motståndare (alla som älskar lögnen och ägnar sig åt den) förblir utanför riket.

[Med de sexuellt omoraliska avses de som avfaller från gemenskapen med Gud som församlingens (brudens) brudgum och Herre.]

Jag, Jesus, har sänt min ängel för att vittna om allt detta för er i församlingarna. Jag är Davids rotskott och ättling, den klara morgonstjärnan. 22:16

Här nämner Jesus sig vid namn, som en underskrift till bokens innehåll. Han upprepar och bekräftar det som är skrivet i bokens början om budskapets ursprung och adress.

I Jesaja 11:1 och 10 benämns han 'ett skott från Isais stam'. Isai var Davids far. Jesus var - på mänskligt sätt räknat - Davids tjugosjunde ättling. Matt. 1:1-16. Att han visserligen inte var Josefs biologiske son uttrycks genom ordalydelsen i vers 16: 'och Jakob födde Josef, Marias man. Av henne föddes Jesus, som kallas Kristus'. I sin egenskap av Davids ättling i rakt nedstigande led var han berättigad till Israels kungatron. Men han var ingen jordisk kung. Han var mer än så. Hans jordiska kungavärdighet är bara en svag bild av hans himmelska, om vilken alla profeterna vittnar. Därför hänvisar han här till skrifterna och särskilt till Jesaja, där han är utförligt beskriven.

Stjärnor används i uppenbarelsboken som uttryck för förkunnare. En morgonstjärna är en stjärna som förebådar dagen. Jesus förebådar genom sitt offer Guds rikes dag. Ja, han är själv den dagen, nämligen som Ordet, evangeliet om syndernas förlåtelse genom hans utgjutna blod.

Och Anden och bruden säger: "Kom!" Och den som hör det ska säga: "Kom!" 22:17a

Evangeliet är nu färdigt framställt i denna bok. Nu återstår bara att tillägga något om dess användning. Guds Ande, som bor i evangeliet, Joh. 6:63, allar oss genom detta att ta del av dess innehåll. Även bruden, Kristi församling, kallar oss genom sin förkunnelse av evangeliet. Här avses naturligtvis Kristi sanna församling, som är trogen sin Herre i hans ord.

Den som hör kallelsen, må hörsamma den och i sin tur föra den vidare. Detta är inte bara ett önskemål utan ett uttryck för den gudomliga makt som ligger i evangeliet. Ingen som hör Guds ord kan motstå det. Paulus, så stark han var, kunde det inte. Men det finns många som inte hör andligt tal. Jesus säger i Matt. 13:13: 'Jag talar till dem i liknelser, eftersom de ser utan att se och hör utan att höra eller förstå'.

Och den som törstar ska komma, och den som vill ska fritt få ta emot livets vatten. 22:17b

Ingen människa har av sig själv någon törst efter evangeliet. Fastmer vill man bygga på sin egenrättfärdighet till det bittra slutet. Ingen vill av naturen anse sig vara en obotlig syndare. Törsten efter evangelium är ett Andens verk genom samma evangelium. Där ges också en ny vilja och ny håg till att ta emot och dricka av livets vatten, om är budskapet om syndernas förlåtelse.

För alla som hör profetians ord i denna bok betyder jag: Om någon lägger något till dessa ord, ska Gud lägga på honom de plågor som beskrivs i denna bok. Och om någon tar bort något från orden i denna profetias bok, ska Gud ta ifrån honom hans del i Livets träd och i den heliga staden som beskrivs i denna bok. 22:18,19

Här är inte fråga om att fara vilse ifråga om förståendet av någon bild eller ett uttryck som för

en mänsklig tanke är svårfattligt. Sådant kan, om Gud vill, bli förklarat, så att man blir återförd till den rätta uttydningen. Nej, profetians ord är inte några enskilda förutsägelser, utan hela bokens andliga innehåll handlar om Kristi verk och hans himmelrike, ett bud-skap om en helt oförtjänt nåd genom Jesu blod. Det är på denna punkt människor så gärna vill lägga till något, något eget villkor i form av egen god vilja till överlåtelse eller annat ovidkommande.

Det som man då i motsvarande mån tar bort är sanningen om Guds suveräna handlande, då han av idel barmhärtighet uppväcker oss ur vår andliga död och själv verkar allt för vår frälsning utan någon vår medverkan. Genom att ta bort eller lägga till något till det rena evangeliet - för egen del liksom åt andra - skymfar man både evangeliets Ande och Jesu verk och drar därmed över sig en fruktansvärd dom. Detta gäller således dem som hör Ordet och på något sätt fattar vad som avses, men motsätter sig det i sitt hjärta och av den anledningen ändrar eller förtränger något.

Han som betygar detta säger: ”Ja, jag kommer snart.” Amen, kom Herre Jesus! Herren Jesu nåd vare med alla. 22:20,21

Detta är en sista påminnelse av Herren Jesus om allvaret i vad han har haft Johannes att skriva i boken. Det gäller liv och död antingen Herren möter oss något förr eller något senare. Ingen människa vet när han ställer sig i hennes väg.

Amen, kom, Herre Jesus! säger Johannes, och så säger den som redan har mött Herren i evangeliet och har honom kär på grund av hans osjälviska offergärning för oss syndare. Och så säger hela hans församling.

Johannes sluthälsning lyder: Herren Jesu nåd vare med alla. En motsvarighet till begynnelsehälsningen i första kapitlet. I övrigt har Johannes i denna bok bara berättat vad han har fått höra och se.